

See discussions, stats, and author profiles for this publication at: <https://www.researchgate.net/publication/340183520>

Chapter 1: An Introduction to Qualitative Research Κεφάλαιο 1: Εισαγωγή στην Ποιοτική Έρευνα 2

Chapter · March 2020

CITATIONS

0

READS

1,131

2 authors, including:

Philia Issari

National and Kapodistrian University of Athens

67 PUBLICATIONS 53 CITATIONS

SEE PROFILE

Some of the authors of this publication are also working on these related projects:

qualitative research methods [View project](#)

Affect & Affective Practices [View project](#)

Κεφάλαιο 1: Εισαγωγή στην Ποιοτική Έρευνα²

Σύνοψη

Σε αυτό το εισαγωγικό κεφάλαιο επιχειρείται η θεωρητική οριοθέτηση του πεδίου της ποιοτικής έρευνας στις κοινωνικές επιστήμες και ιδιαίτερα στο πεδίο της ψυχολογίας και της εκπαίδευσης. Διατυπώνονται προβληματισμοί σχετικά με τη φύση των ποσοτικών και ποιοτικών μεθόδων έρευνας στις κοινωνικές επιστήμες, εξετάζοντας τον χαρακτήρα των δεδομένων που η καθεμία από τις εν λόγω προσεγγίσεις παράγει, δημιουργεί ή κατασκευάζει. Πιο αναλυτικά, (1) επιχειρείται η εννοιολογική οριοθέτηση της ποιοτικής έρευνας· (2) εξετάζονται θεωρητικά ζητήματα που αφορούν τη μέθοδο και τη μεθοδολογία της επιστημονικής έρευνας· (3) πραγματοποιείται συνοπτική παρουσίαση των τύπων της ποιοτικής έρευνας με βάση τις ποικίλες απόπειρες ταξινόμησης και κατηγοριοποίησής τους· (4) εξετάζονται ορισμένα θεμελιώδη επιστημολογικά και μεθοδολογικά ζητήματα των ποιοτικών μεθόδων έρευνας, όπως είναι οι βασικές παραδοχές του φυσιοκρατικού και ανθρωπιστικού/ερμηνευτικού «παραδείγματος» και οι μύθοι του φυσιοκρατικού «παραδείγματος» υπό το πρίσμα του ανθρωπιστικού «παραδείγματος»· (5) επιχειρείται, επίσης, η ανάδειξη της ιδιαιτερότητας και χρησιμότητας της ποιοτικής έρευνας, ο προσδιορισμός των διαφορών της από την ποσοτική έρευνα, καθώς και οι μύθοι που αφορούν τις σχέσεις μεταξύ ποιοτικής και ποσοτικής έρευνας.

1. Τι είναι η ποιοτική έρευνα

Τα τελευταία χρόνια παρουσιάζεται έντονο ενδιαφέρον σχετικά με την ποιοτική έρευνα και έχουν πραγματοποιηθεί πολλαπλές και ποικίλες εφαρμογές των ποιοτικών μεθόδων έρευνας σε ολόκληρο το πλέγμα των κοινωνικών επιστημών. Όμως, μια προσεκτικότερη μελέτη της σχετικής βιβλιογραφίας φανερώνει την ασάφεια και τη σύγχυση σχετικά με το τι σημαίνει ποιοτική έρευνα (βλ. σημείωση 2) και την ύπαρξη αντικρουόμενων προσεγγίσεων σχετικά με τον χαρακτήρα της και τα γνωρίσματά της. Μάλιστα, σε μερικά σημαντικά βιβλία που εισάγουν στην ποιοτική έρευνα δεν παρουσιάζεται κάποιος συγκεκριμένος ορισμός της. Έτσι, διαφαίνεται η πολυπλοκότητα του ζητήματος (π.χ. Morse & Richards, 2002· Richards & Morse, 2007· Weis & Fine, 2000). Επίσης, οι εκπρόσωποι διαφορετικών θεωρητικών κατευθύνσεων υιοθετούν διαφορετικές προσεγγίσεις και ορισμούς της ποιοτικής έρευνας. Είναι ενδιαφέρον να παρακολουθήσει κανείς την εξέλιξη του ορισμού της ποιοτικής έρευνας που προτείνεται από τους Denzin & Lincoln (1994, 2000a, 2005). Η εξέλιξη του ορισμού της ποιοτικής έρευνας απεικονίζει τις συνεχώς μεταβαλλόμενες αντιλήψεις για τη φύση της ποιοτικής έρευνας στη βάση ενός ευρύτερου φάσματος προσεγγίσεων (κοινωνικός κονστρουκτιβισμός, ερμηνευτικές προσεγγίσεις, εστίαση στην κοινωνική δικαιοσύνη, κ.ά.). Ένας από τους τρόπους οριοθέτησης της ποιοτικής έρευνας είναι ο ακόλουθος:

Η ποιοτική έρευνα είναι μια πλαισιοθετημένη δραστηριότητα (situated activity), η οποία τοποθετεί τον παρατηρητή στον κόσμο. Αυτή συνίσταται σε ένα σύνολο ερμηνευτικών και υλικών πρακτικών, οι οποίες κάνουν τον κόσμο ορατό. Αυτές οι πρακτικές μετασχηματίζουν τον κόσμο. Μετατρέπουν τον κόσμο σε μια σειρά από αναπαραστάσεις του εαυτού, συμπεριλαμβανομένων των σημειώσεων πεδίου, των συνεντεύξεων, των συνομιλιών, των φωτογραφιών, των

2 Το κεφάλαιο αυτό συνιστά μια σύνθεση για τις ανάγκες του παρόντος ψηφιακού διδακτικού βιβλίου-βοηθήματος στη βάση αποσπασμάτων των πιο κάτω βιβλίων : Μ. Πουρκός & Μ. Δαφέρμος (Επιμ.), *Ποιοτική Έρευνα στις Κοινωνικές Επιστήμες: Επιστημολογικά, Μεθοδολογικά και Ηθικά Ζητήματα* Αθήνα: Τόπος και Μ. Πουρκός & Μ. Δαφέρμος (επιμ.), *Ποιοτική Έρευνα στην Ψυχολογία και την Εκπαίδευση. Επιστημολογικά, Μεθοδολογικά και Ηθικά Ζητήματα* Αθήνα: Τόπος. *βλ Σημείωση 1, σημειώσεις πρώτου κεφαλαίου στο παρόν σύγγραμμα.

μαγνητοφωνήσεων και των σημειώσεων σε ημερολόγια. Σε αυτό το επίπεδο, η ποιοτική έρευνα περιλαμβάνει μια ερμηνευτική, νατουραλιστική προσέγγιση στον κόσμο. Αυτό σημαίνει ότι οι ποιοτικοί ερευνητές μελετούν τα πράγματα στο φυσικό τους πλαίσιο, επιχειρώντας να δώσουν νόημα ή να ερμηνεύσουν τα φαινόμενα με όρους των νοημάτων που οι άνθρωποι δίνουν σε αυτά (Denzin & Lincoln, 2005: 3).

Μια ευρέως διαδεδομένη στρατηγική οριοθέτησης της ποιοτικής έρευνας συνίσταται στην ενδελεχή σύγκριση με την ποσοτική έρευνα και την ανάδειξη των διαφορών τους (βλ. Πουρκός, 2010β). Έτσι, ο Creswell (2007) αναλύει εννέα βασικές διαφορές μεταξύ της ποιοτικής και ποσοτικής έρευνας, ενώ ο Lund (2005) διακρίνει δεκατρείς βασικές διαφορές. Ο Hayes (1997) διακρίνει πολλαπλές σημασίες της έννοιας της «ποιοτικής έρευνας». Σε αντιστοιχία με μια πρώτη προσέγγιση, ποιοτική έρευνα είναι η έρευνα που πραγματοποιείται χωρίς τη χρησιμοποίηση αριθμητικών δεδομένων και μαθηματικών υπολογισμών. Παρόμοια προσέγγιση υιοθετούν οι Strauss και Corbin (1990). Όμως, ποσοτικές συγκρίσεις πιθανόν υπάρχουν ακόμα και στο πλαίσιο μιας ποιοτικής έρευνας. Επίσης, σε μια ποσοτική έρευνα μπορούν να ενσωματωθούν ερωτήσεις ανοικτού τύπου και συλλογή «ποιοτικών» δεδομένων. Επιπλέον, μπορούμε να παρατηρήσουμε ότι ο ορισμός της ποιοτικής έρευνας απλώς και μόνο ως απουσία αριθμών και μαθηματικών υπολογισμών σημαίνει ότι η ποιοτική έρευνα απλώς ετεροκαθορίζεται αρνητικά, αποφαιτικά σε σχέση με την ποσοτική έρευνα.

Σε αντιστοιχία με μια δεύτερη προσέγγιση, ποιοτική έρευνα είναι η έρευνα που πραγματοποιείται σε πραγματικές και όχι σε τεχνητές, πειραματικά ελεγχόμενες συνθήκες. Ο Parker (1995) ισχυρίζεται ότι οι ποσοτικές προσεγγίσεις είναι κατάλληλες για την πραγματοποίηση ερευνών σε ελεγχόμενες, πειραματικές εργαστηριακές συνθήκες, ενώ οι ποιοτικές προσεγγίσεις ταιριάζουν για τη μελέτη των ανθρώπων στον «πραγματικό κόσμο». Όμως, είναι δυνατή η πραγματοποίηση εργαστηριακής έρευνας που εδράζεται στη συλλογή ποιοτικών δεδομένων (Hayes, 1997). Επίσης, δεν αποκλείεται η δυνατότητα πραγματοποίησης έρευνας σε πραγματικές, μη εργαστηριακές συνθήκες, όπου χρησιμοποιούνται ποσοτικές προσεγγίσεις.

Σύμφωνα με μια τρίτη προσέγγιση, ποιοτική έρευνα είναι η έρευνα που δίνει έμφαση και εστιάζεται στο νόημα και όχι στη συμπεριφορά των ανθρώπων. Οι ποιοτικοί ερευνητές, σύμφωνα με την Willing (2001), ενδιαφέρονται για το νόημα, για τον τρόπο που οι άνθρωποι βιώνουν τα γεγονότα. Όμως, υπάρχουν ποιοτικές προσεγγίσεις που εστιάζονται στην περιγραφή της συμπεριφοράς (Hayes, 1997). Επίσης, υπάρχουν ποσοτικές έρευνες που δεν εστιάζονται τόσο στη συμπεριφορά, όσο σε κάποιες εσωτερικές δομές (Lund, 2005).

Σύμφωνα με μια τέταρτη προσέγγιση, χαρακτηριστικό γνώρισμα της ποιοτικής έρευνας είναι η απόρριψη της φυσικής επιστήμης ως μοντέλου έρευνας (Hayes, 1997). Σε αντιδιαστολή προς το θετικιστικό μοντέλο επιστήμης που εδράζεται στις φυσικές επιστήμες, οι υποστηρικτές της ποιοτικής έρευνας εστιάζονται στη μελέτη του κοινωνικο-ιστορικού και πολιτισμικού πλαισίου. Οι υποστηρικτές της ποιοτικής έρευνας επιχειρούν να διερευνήσουν τον κοινωνικό κόσμο υπό το πρίσμα της εμπειρίας των υποκειμένων, των συμμετεχόντων σε αυτή την έρευνα. Η ποιοτική έρευνα είναι νατουραλιστική, συγκεκριμένη (contextual), πλαίσιοθετημένη (situated), ερμηνευτική (Henwood & Pidgeon, 1994).

Η ποιοτική έρευνα θεωρείται -ημική (emic) και ιδιογραφική, σε αντιδιαστολή με την ποσοτική έρευνα, η οποία θεωρείται -ητική (etic) και νομοθετική (Morgow, 1997). Η ποιοτική έρευνα θεωρείται -ημική (emic), δηλαδή επικεντρώνεται στην ανάλυση ενός πολιτισμού στη βάση κάποιων εσωτερικών κριτηρίων, τονίζοντας τη μοναδικότητά του, ενώ η ποσοτική έρευνα θεωρείται -ητική (etic) στη συγκριτική μελέτη πολλών πολιτισμών στη βάση κάποιων καθολικών, οικουμενικών κριτηρίων. Η -ημική προσέγγιση εδράζεται στην υιοθέτηση μιας εσωτερικής προσέγγισης της συμπεριφοράς στο πλαίσιο ενός συστήματος. Η -ητική προσέγγιση εκφράζει τη μελέτη της συμπεριφοράς ενός συστήματος, όπως παρουσιάζεται σε έναν παρατηρητή που βρίσκεται εκτός συστήματος και χρησιμοποιεί κριτήρια εξωτερικά σε σχέση με αυτό (Αντωνίου, 2001· Berry, 1969· Jahoda, 1995).

Τα τελευταία χρόνια αναπτύσσεται έντονη κριτική της διχοτομικής παρουσίασης της ποσοτικής και ποιοτικής έρευνας και του μεθοδολογικού δυϊσμού, που αυτή αναπαράγει (Lund, 2005). Επίσης,

έχει διαμορφωθεί μια «τρίτη κατεύθυνση» (σε σχέση με την ποιοτική και ποσοτική έρευνα), οι εκπρόσωποι της οποίας υποστηρίζουν την ανάγκη εφαρμογής «μεικτών» μεθόδων κοινωνικής έρευνας (Tashakkori & Teddie, 2003· βλ. επίσης, Πουρκός, 2013α, 2013β, 2013γ). Στο πλαίσιο της ίδιας κατεύθυνσης τίθεται, επίσης, το ζήτημα του «τριγωνισμού» της ποσοτικής και ποιοτικής έρευνας (Flick, 2006).

Κατά την άποψή μας, η διάκριση διαφορετικών επιπέδων ανάλυσης του χαρακτήρα της ποσοτικής και ποιοτικής έρευνας μπορεί να συμβάλει στη σαφέστερη οριοθέτηση του προβλήματος της μεταξύ τους σχέσης. Το πρώτο επίπεδο αναφέρεται στην επιστημολογία της έρευνας (θετικισμός, φαινομενολογία, κ.λπ.), ενώ το δεύτερο επίπεδο αναφέρεται στις επιμέρους μεθόδους και τεχνικές έρευνας (συμμετοχική παρατήρηση, χρήση ερωτηματολογίων, κ.λπ.). Συνήθως διαπιστώνεται η συμμετρία και αναλογία μεταξύ της επιστημολογίας και μεθοδολογίας αφενός και των επιμέρους ερευνητικών τεχνικών που υιοθετούνται στην ερευνητική διαδικασία αφετέρου. Η Willig (2001) παρατηρεί ότι δεν είναι όλες οι μέθοδοι έρευνας συμβατές με όλες τις μεθοδολογίες. Για παράδειγμα, ο κοινωνικός κονστρουξιονισμός δεν είναι συμβατός με τις μεθόδους που σχεδιάζονται για τη μέτρηση παραμέτρων σε κάποιους πληθυσμούς. Υπό αυτό το πρίσμα, οι επιμέρους μέθοδοι δεν έχουν «ουδέτερο» χαρακτήρα, αλλά εμπεριέχουν ως επιμέρους στιγμές τους κάποιες ευρύτερες επιστημολογικές παραδοχές.

Βέβαια, ορισμένοι ερευνητές παρατηρούν ότι δεν υπάρχει πλήρης συμμετρία και αντιστοιχία μεταξύ της επιστημολογίας και των επιμέρους ερευνητικών μεθόδων και τεχνικών. Δεν μπορεί να γίνει άμεση προεκβολή των επιστημολογικών προϋποθέσεων του ερευνητή στις επιμέρους ερευνητικές τεχνικές τις οποίες αυτός χρησιμοποιεί. Επίσης, ορισμένοι ερευνητές θεωρούν ότι η χρησιμοποίηση στατιστικών μεθόδων δεν αποτελεί συνώνυμο του θετικισμού, αλλά εξαρτάται από το μεθοδολογικό και επιστημολογικό πλαίσιο στο οποίο αυτές εντάσσονται. Για παράδειγμα, σύμφωνα με τον Lund (2005), η ποσοτική έρευνα και η ποιοτική έρευνα μπορεί να γίνουν στη βάση του κριτικού ρεαλισμού.

Κατά την άποψή μας, για τη σαφή οριοθέτηση της έννοιας της ποιοτικής έρευνας είναι αναγκαία η διασαφήνιση διαφορετικών επιπέδων της μεθόδου της επιστημονικής έρευνας. Η έννοια της μεθόδου μπορεί να χρησιμοποιηθεί με τρεις διαφορετικούς τρόπους. Ο πρώτος τρόπος αναφέρεται στην επιστημολογία της έρευνας, στις προϋποθέσεις σχετικά με τα θεμέλια και τις δυνατότητες της γνώσης. Ο δεύτερος τρόπος αναφέρεται στη μεθοδολογία της έρευνας, στη θεωρητική ανάλυση και οριοθέτηση του ερευνητικού προβλήματος και των τρόπων διερεύνησής του. Ο τρίτος τρόπος αναφέρεται στις επιμέρους μεθόδους που υιοθετούνται, δηλαδή στις ερευνητικές στρατηγικές και τεχνικές. Η εν λόγω προσέγγιση υιοθετήθηκε από τους Henwood και Pidgeon (1994) για την ανάλυση των βασικών κατευθύνσεων της ποιοτικής ψυχολογίας.

Μπορούμε να διακρίνουμε τρεις βασικές αναλυτικές διαστάσεις της ποιοτικής έρευνας. Η πρώτη διάσταση αναφέρεται στη φιλοσοφική, επιστημολογική θεμελίωση της ποιοτικής έρευνας. Ο Schwandt (2000) θεωρεί ότι η ερμηνευτική, η φιλοσοφική ερμηνευτική και ο κονστρουξιονισμός είναι βασικές επιστημολογικές κατευθύνσεις της ποιοτικής έρευνας. Η ερμηνευτική έχει τις καταβολές της στην παράδοση *Verstehen* στις κοινωνικές επιστήμες (Dilthey, Rickert, Windleband, Simmel, Weber). Η φιλοσοφική ερμηνευτική έχει τις ρίζες της στη θεωρία του Gadamer και του Taylor. Ο κοινωνικός κονστρουξιονισμός εδράζεται στο έργο του Gergen (1997). Οι εκπρόσωποι των διαφορετικών κατευθύνσεων της ερμηνευτικής επιχειρούν να ανιχνεύσουν το νόημα των ανθρώπινων πράξεων. Οι εκπρόσωποι του κονστρουξιονισμού απορρίπτουν τις θεωρίες της αναπαράστασης και αναδεικνύουν το πολιτικό, κοινωνικό, ιστορικό συγκείμενο της γνώσης.

Η δεύτερη διάσταση αναφέρεται στη μεθοδολογία της έρευνας, στη συγκεκριμένη και αναπτυσσόμενη θεωρία για τη στρατηγική και τακτική της έρευνας στο πλαίσιο ενός ερευνητικού προγράμματος που εμπεριέχει συγκεκριμένες παραδοχές σχετικά με το γνωστικό αντικείμενο και την ενδελεχή διερεύνησή του (Yanchar, Gant & Clay, 2005). Σε γενικές γραμμές, διαπιστώνουμε ότι σε αντιδιαστολή με την ποσοτική έρευνα που εδράζεται στο υποθετικό-απαγωγικό μοντέλο, στην ποιοτική έρευνα χρησιμοποιείται η αναλυτική επαγωγή και ανάλυση των δεδομένων (Lund, 2005). Βέβαια, υπάρχει μεγάλη ποικιλία θεωριών, που διαμορφώνουν το ευρύτερο μεθοδολογικό πλαίσιο εφαρμογής των επιμέρους μεθόδων και τεχνικών της ποιοτικής έρευνας, εκ των οποίων επικρατέστερες είναι η θεωρία της συμβολικής αλληλεπίδρασης (symbolic interactionism) και η εθνομεθοδολογία (βλ. σημείωση 3). Οι εκπρόσωποι της σχολής της συμβολικής αλληλεπίδρασης (R. Park, C. Cooley,

G.H. Mead) επιχειρούν να ανασυγκροτήσουν την οπτική γωνία των υποκειμένων και τις προοπτικές θεώρησης του κόσμου, τις οποίες αυτά υιοθετούν. Ο Garfinkel (1967) και οι άλλοι εκπρόσωποι της εθνομεθοδολογίας επιχειρούν να μελετήσουν τους τρόπους που τα άτομα χρησιμοποιούν τις καθημερινές τους πρακτικές για να παράγουν την πραγματικότητα.

Η τρίτη διάσταση παραπέμπει στις επιμέρους μεθόδους και τεχνικές που χρησιμοποιούνται στην ποιοτική έρευνα. Μπορούμε να απαριθμήσουμε τις παρακάτω: παρατήρηση (συμμετοχική και μη συμμετοχική), ομάδες εστίασης, βιογραφική μελέτη, έρευνα-δράση, θεμελιωμένη θεωρία, ανάλυση συνομιλίας, ανάλυση λόγου, κ.ά.

Σε αυτή τη διάσταση μπορούν, επίσης, να διακριθούν επιμέρους στιγμές που αφορούν τον χαρακτήρα, τους τρόπους (μορφές, τεχνικές, κ.λπ.) συλλογής των δεδομένων και τα μέσα και τις τεχνικές επεξεργασίας τους. Η ποιοτική έρευνα χρησιμοποιεί λεκτικά και παραστατικά δεδομένα (παρατηρήσεις, συνεντεύξεις, προφορικές αφηγήσεις, φωτογραφίες, ταινίες, βίντεο, κ.λπ.), σε αντιδιαστολή με την ποσοτική έρευνα, η οποία εδράζεται κυρίως στην αξιοποίηση αριθμητικών δεδομένων (Lund, 2005). Οι σημαντικότερες τεχνικές συλλογής ποιοτικών δεδομένων είναι η παρατήρηση, η συνέντευξη και οι ομάδες εστίασης. Τα τελευταία χρόνια έχουν αναπτυχθεί ποικίλοι τρόποι ανάλυσης των ποιοτικών δεδομένων. Ορισμένοι ερευνητές εδράζονται στη διαισθητική αντίληψη των συσσωρευμένων δεδομένων, κάποιιοι άλλοι στη συστηματική και τυποποιημένη κωδικοποίηση και ανάλυσή τους στη βάση συγκεκριμένων τεχνικών (βλ. Strauss & Corbin, 1990). Πολλοί ερευνητές καταφεύγουν στη χρησιμοποίηση ηλεκτρονικών προγραμμάτων επεξεργασίας των δεδομένων της ποιοτικής έρευνας (ενδεικτικά αναφέρουμε τα προγράμματα AQUAD, ATLAS·ti, HyperQual, HyperRESEARCH, Kwalitan, NUDIST, QUALPRO, MAXqda, The Ethnograph) (Flick, 2006· Ιωσηφίδης, 2003, 2006) (βλ. επίσης κεφάλαιο 5 στο παρόν σύγγραμμα).

2. Η έννοια του «παραδείγματος», της μεθόδου και της μεθοδολογίας

2.1. Η έννοια του «παραδείγματος»

Η έννοια «παραδείγμα» (βλ. σημείωση 4) (Πουρκός, 2010α, 2010δ) αναπτύχθηκε με ιδιαίτερο τρόπο από τον Kuhn και λίγο πολύ αναφέρεται στο εννοιολογικό πλαίσιο που μοιράζεται μια κοινότητα επιστημόνων και το οποίο τους παρέχει ένα βολικό μοντέλο για την εξέταση προβλημάτων και ανεύρεση λύσεων. Σύμφωνα με τον Kuhn (1981) ο όρος «παραδείγμα» αναφέρεται σε μια ερευνητική κουλτούρα με ένα σύνολο πεποιθήσεων, αξιών και παραδοχών που μια κοινότητα επιστημόνων έχει από κοινού όσον αφορά τη φύση και τη διεξαγωγή της έρευνας. Συνοψίζοντας, ο Kuhn με την έννοια του «παραδείγματος» εννοεί τη θεωρητική αυτή προοπτική που: (1) είναι αποδεκτή από την κοινότητα των επιστημόνων ενός επιστημονικού πεδίου (βλ. σημείωση 5), (2) θεμελιώνεται στις προηγούμενες γνώσεις που αφορούν στο επιστημονικό αυτό πεδίο, και (3) κατευθύνει την έρευνα μέσω: (α) των επιλογών για το τι αξίζει να διερευνηθεί, (β) της διατύπωσης των υποθέσεων για την εξήγηση του φαινομένου που παρατηρείται, και (γ) του προσδιορισμού των πιο κατάλληλων ερευνητικών τεχνικών.

Σύμφωνα με τον Chalmers, ένα επιστημονικό «παραδείγμα» «συνίσταται από τις γενικές θεωρητικές παραδοχές και νόμους, καθώς και τις τεχνικές της εφαρμογής τους που υιοθετούν τα μέλη μιας συγκεκριμένης επιστημονικής κοινότητας» (1982: 91). Πιο αναλυτικά, ένα «παραδείγμα» αποτελείται από τα πιο κάτω πέντε στοιχεία:

- τις θεωρητικές παραδοχές και τους έκδηλα διατυπωμένους νόμους,
- τους συνήθεις τρόπους εφαρμογής των θεμελιωδών νόμων σε μια ποικιλία καταστάσεων,
- τα εργαλεία και τις τεχνικές που χρησιμοποιούνται για τη διατύπωση των συγκεκριμένων νόμων για την πραγματικότητα,
- τις γενικές μεταφυσικές αρχές που καθοδηγούν το έργο των επιστημόνων στο πλαίσιο του συγκεκριμένου «παραδείγματος», και
- τις γενικές μεθοδολογικές οδηγίες σχετικά με το πώς θα πρέπει να γίνεται το ερευνητικό έργο στο πλαίσιο του συγκεκριμένου «παραδείγματος».

Συνοψίζοντας, το «παράδειγμα» είναι ένα σύστημα πεποιθήσεων, μια κοσμοαντίληψη ή θεωρητικό πλαίσιο που καθοδηγεί ή κατευθύνει την έρευνα και την πρακτική σ' ένα επιστημονικό πεδίο. Χωρίς «παράδειγμα» η επιστήμη στερείται προσανατολισμού και κριτηρίων επιλογής: στην περίπτωση αυτή όλα τα προβλήματα, όλες οι μέθοδοι και όλες οι ερευνητικές τεχνικές έχουν την ίδια ισχύ. Αντίθετα, το «παράδειγμα» παρέχει έναν οδηγό, μια πυξίδα για τον ερευνητή. Όπως αναφέρει ο Kuhn:

Τα Παραδείγματα δεν προσφέρουν μόνο χάρτες στους επιστήμονες αλλά επίσης και τις ουσιαστικές οδηγίες για την τεχνική της κατασκευής των χαρτών. Εκπαιδευόμενος σε ένα Παράδειγμα, ο επιστήμονας μαθαίνει ταυτόχρονα τη θεωρία, τις μεθόδους και τα κριτήρια, συνήθως ως ένα αδιαχώριστο σύνολο. Επομένως, όταν τα Παραδείγματα αλλάζουν, συμβαίνουν συνήθως σημαντικές μεταβολές στα κριτήρια που καθορίζουν την εγκυρότητα τόσο των προβλημάτων όσο και των προτεινόμενων λύσεων (1981: 186).

2.2. Η έννοια της μεθόδου και της μεθοδολογίας

Στη βιβλιογραφία διαπιστώνει κανείς ότι υπάρχει σύγχυση όσον αφορά τη χρήση των όρων «μέθοδος» και «μεθοδολογία». Πολλές φορές οι όροι αυτοί χρησιμοποιούνται εναλλακτικά, εκφράζοντας όμως διαφορετικό περιεχόμενο. Τις περισσότερες φορές, και αυτό παρατηρείται ιδιαίτερα στην Ελλάδα, με τον όρο «μέθοδος έρευνας» οι ερευνητές εννοούν την τεχνική και τα μοντέλα που χρησιμοποιούνται για τη συλλογή, τη στατιστική επεξεργασία και τη γενίκευση των ποσοτικών δεδομένων (Kuhn, 1981). Άλλες φορές, με τη λέξη «μεθοδολογία» μερικοί εννοούν τα διάφορα στάδια ή τις φάσεις της έρευνας. Και στις δύο περιπτώσεις, η ταύτιση της έννοιας της μεθόδου με τις τεχνικές και της μεθοδολογίας με τα στάδια της έρευνας είναι, σύμφωνα με τους Adorno και Horkheimer (1987), απόρροια μιας εργαλειακής λογικής που τείνει να αναγάγει τη σύνθετη σκέψη σε απλό εργαλείο μέτρησης και διαχείρισης ποσοτικών δεδομένων. Η μέθοδος και η μεθοδολογία, όμως, συνιστούν ευρύτερες θεωρητικές έννοιες που σχετίζονται με συγκεκριμένες επιστημολογικές και οντολογικές παραδοχές, οι οποίες περικλείουν και προσδιορίζουν τις επιμέρους ερευνητικές τεχνικές και στάδια.

Ο Crotty (1998: 3), εξετάζοντας το ζήτημα της μεθόδου και της μεθοδολογίας από μια ευρύτερη προοπτική τοποθετεί αυτές ανάμεσα σε άλλες δύο βασικές έννοιες που συνδέονται με την ερευνητική διαδικασία ως ακολούθως:

- Μέθοδοι: οι τεχνικές ή οι διαδικασίες που χρησιμοποιούνται για τη συλλογή και ανάλυση των δεδομένων που σχετίζονται με κάποιο ερευνητικό ερώτημα ή υπόθεση.
- Μεθοδολογία: η στρατηγική, το σχέδιο δράσης, η διαδικασία, ή ο σχεδιασμός που βρίσκεται πίσω από την επιλογή και τη χρήση των συγκεκριμένων μεθόδων και συνδέοντας την επιλογή και τη χρήση των μεθόδων με τα επιθυμητά αποτελέσματα.
- Θεωρητική προοπτική: η φιλοσοφική στάση που πληροφορεί τη μεθοδολογία και, συνεπώς, παρέχει ένα πλαίσιο για τη διαδικασία και τη θεμελίωση της λογικής και των κριτηρίων της.
- Επιστημολογία: η θεωρία της γνώσης που ενσωματώνεται στη θεωρητική προοπτική και ως εκ τούτου στη μεθοδολογία.

Ο όρος «μέθοδος» (μετά+οδός) παράγεται από το «μετέρχομαι» και σημαίνει τον τρόπο αναζήτησης και απόκτησης γνώσης (Δελής, 2002). Η μέθοδος είναι ο συστηματικός τρόπος έρευνας, η προγραμματισμένη πορεία για την κατάκτηση της αλήθειας, η κατευθυνόμενη διαδικασία επίλυσης ενός θεωρητικού ή πρακτικού προβλήματος στη βάση συγκεκριμένων κανόνων. Η μέθοδος συνιστά έναν ευρύτερο γνωσιολογικό και οντολογικό προβληματισμό σχετικά με την προσέγγιση της πραγματικότητας, τον τρόπο με τον οποίο οργανώνουμε τη σκέψη και τη δράση μας προκειμένου να διερευνήσουμε,

να μελετήσουμε και να αποκαλύψουμε τις αφανείς πτυχές ή πλευρές των φαινομένων, εντοπίζοντας τις βαθύτερες τους αιτίες ή συστοιχίες των αιτίων τους και τους μηχανισμούς τους – όπως χαρακτηριστικά έλεγε ο Ηράκλειτος: «Φύσις [...] κρύπτεσθαι φιλεί» (Ηράκλειτος, Θεμιστίος, λόγος 5, σ. 69, στο Diels & Kranz, 2007, απόσπ. 123). Στην προοπτική αυτή, επομένως, κάθε μέθοδος που χρησιμοποιούμε στην έρευνα (είτε αυτή είναι ποσοτικού είτε ποιοτικού τύπου) λειτουργεί στο πλαίσιο συγκεκριμένων ευρύτερων οντολογικών και επιστημολογικών παραδοχών (Πουρκός, 2010α, 2010δ). Με άλλα λόγια, η μέθοδος δεν αποτελεί μια ουδέτερη τεχνική αποδεσμευμένη από την ιδεολογία.

Η Chris Weedon (1987), προκειμένου να αναδείξει τη σύνδεση των θεωρητικών προσεγγίσεων της γνώσης (επιστημολογικές παραδοχές) με διαφορετικές μεθοδολογικές προσεγγίσεις, προτίμησε να χρησιμοποιεί τον όρο «τρόπος εργασίας» (way of working) αντί του όρου «μέθοδος». Επίσης, άσκησε κριτική στην έννοια της μεθόδου ως μιας προκαθορισμένης τεχνικής που μπορεί να εφαρμοστεί με μηχανιστικό τρόπο για τη διερεύνηση κάθε ερευνητικού ερωτήματος, όπως συμβαίνει στις θετικιστικού τύπου έρευνες.

Σε μια επιστημονική έρευνα, σύμφωνα με τον Κουρλιούρο (1989: 10), η μέθοδος προσέγγισης ενός φαινομένου θέτει μια σειρά από σημαντικά ερωτήματα σχετικά με:

- Τι πρέπει να γίνει γνωστό, σε ποιες πλευρές δηλαδή του φαινομένου πρέπει να επικεντρωθεί η γνωστική προσπάθεια;
- Γιατί πρέπει να γίνει γνωστό, ποια θα είναι δηλαδή η κοινωνική χρησιμότητα της παραγόμενης γνώσης;
- Πώς πρέπει να γίνει γνωστό, δηλαδή μέσα από ποιο θεωρητικό πλαίσιο θα πρέπει να διατυπωθούν τα ερευνητικά ερωτήματα ή οι υποθέσεις;
- Ποια είναι τα πλέον κατάλληλα μέσα –τεχνικές και εργαλεία– για την υλοποίηση της γνωστικής διαδικασίας;

Η μέθοδος, κατά συνέπεια, συνιστά μια γενεσιουργό συνθήκη, καθότι δημιουργεί τις αρχικές προϋποθέσεις για τη συλλογή και οργάνωση των δεδομένων του υπό διερεύνηση φαινομένου. Στη διαδικασία αυτή υπάρχει μια ποικιλία θεωρητικών προσανατολισμών, μεθόδων και προσεγγίσεων των υπό διερεύνηση κοινωνικών φαινομένων. Η επιλογή κάποιας μεθόδου και η απόρριψη κάποιων άλλων μεθόδων ωθεί σε έναν συγκεκριμένο τρόπο θέασης του κόσμου, στην υιοθέτηση συγκεκριμένων ερευνητικών ερωτημάτων και υποθέσεων, στη χρησιμοποίηση συγκεκριμένων τεχνικών και εργαλείων ανάλυσης και ερμηνείας των δεδομένων και, κατ' επέκταση, στην εξαγωγή συμπερασμάτων με συγκεκριμένο προσανατολισμό.

Ας δούμε τώρα πιο συγκεκριμένα τι είναι η μεθοδολογία. Με τον όρο της μεθοδολογίας, που λειτουργεί σε ένα πιο αφαιρετικό επίπεδο από τον όρο της μεθόδου, εννοούμε τις θεωρητικές παραδοχές και αξίες που υποφώσκουν σε μια συγκεκριμένη ερευνητική προσέγγιση. Είναι επίσης η θεωρητική θεμελίωση της χρήσης των μεθόδων και των ειδών της γνώσης που μπορούν αυτές να παράγουν. Μια μεθοδολογία συνδέεται πάντα με συγκεκριμένα επιστημολογικά «παραδείγματα», αν και μπορεί να προσαρμοστεί για να λειτουργήσει και σε άλλα. Η εθνογραφία, για παράδειγμα, ήταν αρχικά μια ερμηνευτική μεθοδολογία, αλλά από τότε που προσαρμόστηκε και χρησιμοποιήθηκε στο πλαίσιο του κριτικού/ρίζοσπαστικού «παραδείγματος» μετασχηματίστηκε σε «κριτική εθνογραφία». Επιπλέον, υπάρχουν μεθοδολογίες που συνδέονται πιο συχνά με συγκεκριμένες επιστήμες. Αν και η εθνογραφία είναι, για παράδειγμα, μια μεθοδολογία που αναπτύχθηκε και χρησιμοποιείται στο πλαίσιο της κοινωνικής ανθρωπολογίας, στις άλλες επιστήμες, όπως στην ψυχολογία, την εκπαίδευση, τις επιστήμες υγείας κ.ά. χρησιμοποιήθηκε αργότερα προσαρμοσμένη στα πλαίσια συγκεκριμένων πρακτικών. Με παρόμοιο τρόπο έγινε και με άλλες μεθοδολογίες όπως είναι αυτή της φαινομενολογίας και της θεμελιωμένης θεωρίας, που αρχικά αναπτύχθηκαν σε άλλα επιστημονικά πεδία. Συνοψίζοντας, η μεθοδολογία είναι ένα εργαλείο σκέψης που καθοδηγεί το πώς ένας ερευνητής θα μπορούσε να πλαισιώσει τα ερευνητικά του ερωτήματα και για το τι επιλογές θα κάνει σχετικά με τις τεχνικές ή μεθόδους έρευνας συλλογής δεδομένων και αργότερα ανάλυσης και ερμηνείας τους. Σύμφωνα με τον Burton (2002: 4), όταν κανείς εξετάζει και συζητά περί μεθοδολογίας θα πρέπει να λάβει υπόψη του τα πιο κάτω πρακτικά ερωτήματα:

- Γιατί ο ερευνητής επέλεξε να μελετήσει και να εστιάσει την προσοχή του στο συγκεκριμένο φαινόμενο;
- Γιατί η μελέτη του φαινομένου αυτού σχεδιάστηκε από τον ερευνητή με αυτόν τον τρόπο;
- Γιατί οι εναλλακτικές λύσεις απορρίφθηκαν;
- Ποια είναι τα ερευνητικά ερωτήματα που ο ερευνητής έθεσε; και
- Πώς ο ερευνητής εξασφάλισε να υπάρχει αξιοπιστία και εγκυρότητα στην συλλογή και ανάλυση των δεδομένων του;

Αξίζει να σημειώσουμε επίσης ότι:

Δεν υπάρχει η σωστή μεθοδολογία ή ακόμη το σωστό σύνολο μεθοδολογιών. Η επιλογή της μεθοδολογίας (μαζί με την υποφώσκουσα θεωρητική προοπτική και τις σχετιζόμενες μ' αυτήν μεθόδους έρευνας) καθορίζεται από το είδος των ερευνητικών ερωτημάτων που ο ερευνητής επιθυμεί να θέσει. Η επιλογή της μεθοδολογίας που θα κάνει περιορίζει το είδος των ερωτημάτων που μπορεί κάποιος να θέσει και αντίστροφα, ορισμένου είδους ερωτήματα μπορούν να απαντηθούν καλύτερα από συγκεκριμένες μεθοδολογίες. Αυτό αμέσως σημαίνει ότι αν μια ερευνητική κοινότητα περιορίζεται στη χρήση συγκεκριμένων μόνο μεθοδολογιών είναι πιθανό ότι και τα ερευνητικά δεδομένα που θα παράγει θα είναι επίσης περιορισμένα (Case & Light, 2011: 189).

Οι Case και Light (2011), βασισμένοι στη διαλεκτική προσέγγιση της Cousin (2009), τονίζουν επίσης ότι η σχέση μεταξύ των ερευνητικών ερωτημάτων και της μεθοδολογίας δεν είναι συνήθως μονής κατεύθυνσης αλλά διπλής κατεύθυνσης. Θα μπορούσε κάποιος να ξεκινήσει με κάποιες ιδέες για το τι θα ήθελε να ερευνήσει, να εντοπίσει τη μεθοδολογία που είναι για την περίπτωση η πιο κατάλληλη και μετά να επιστρέψει πίσω στα ερευνητικά ερωτήματα για να τα εκλεπτύνει. Στη διαδικασία αυτή θα πρέπει οπωσδήποτε να εμπλακεί και η ανάλογη ενημέρωση και μελέτη από τη σχετική βιβλιογραφία που αφορά τις θεωρητικές προσεγγίσεις και τα ερευνητικά ευρήματα. Η κυκλική αυτή διαδικασία μπορεί να επαναληφθεί όσες φορές χρειάζεται μέχρι που ο ερευνητής νιώσει ικανοποιημένος με το αποτέλεσμα. Όπως υποστηρίζει και η Cousin (2009), καλό θα ήταν αν οι ερευνητές απομακρύνονταν από τον παραδοσιακό γραμμικό τρόπο σκέψης σχετικά με την ερευνητική διαδικασία όπου ο ερευνητής κάνει πρώτα αναδίφηση της βιβλιογραφίας σχετικά με το θέμα που τον ενδιαφέρει, στη συνέχεια διατυπώνει τα ερευνητικά του ερωτήματα, μετά επιλέγει το δείγμα του και συλλέγει τα δεδομένα, στη συνέχεια τα αναλύει και στο τέλος τα ερμηνεύει εξάγοντας τα συμπεράσματά του γράφοντας τη σχετική εργασία. Όπως η ίδια γράφει:

Ένας αυξανόμενος αριθμός ερευνητών αναγνωρίζει ότι όλες αυτές οι δραστηριότητες θα πρέπει να συνδέονται δυναμικά και συνεχώς να ζωντανεύουν από την εμπλοκή με ένα ευρύ διάβασμα (2009: 190).

Συνοψίζοντας, διαπιστώνουμε ότι οι μεθοδολογικές μας επιλογές δεν είναι ανεξάρτητες από τις επιλογές που συνδέονται με τις θεωρητικές προοπτικές και την επιστημολογία που θα υιοθετήσουμε. Η μεθοδολογία, δηλαδή, συνδέει τα ζητήματα του θεωρητικού και αφαιρετικού επιπέδου της επιστημολογίας με το μηχανικό επίπεδο των τεχνικών ή μεθόδων έρευνας. Είναι επίσης σημαντικό να αναγνωρίσουμε ότι όπως υπάρχουν αμφίδρομες σχέσεις μεταξύ της μεθοδολογίας και της επιστημολογίας και οντολογίας υπάρχουν και αμφίδρομες σχέσεις μεταξύ της μεθοδολογίας και των μεθόδων στη βάση των οποίων συνδέονται τα αποτελέσματα μιας μελέτης με όλα τα στάδια της ερευνητικής

διαδικασίας: από τη διαμόρφωση του ερευνητικού σχεδιασμού και τη διατύπωση των ερευνητικών ερωτημάτων μέχρι την συλλογή, ανάλυση και ερμηνεία των δεδομένων. Αντίθετα με τον αφαιρετικό όρο της μεθοδολογίας με τον όρο της μεθόδου εννοούμε κάτι πολύ πιο συγκεκριμένο και πρακτικό: είναι τα εργαλεία με τα οποία δρούμε για να κάνουμε τη συλλογή και ανάλυση των ερευνητικών μας δεδομένων. Μία μέθοδος, για παράδειγμα, που συνήθως χρησιμοποιείται στην εθνογραφία είναι η «συμμετοχική παρατήρηση», όπου ο ερευνητής συλλέγει πληροφορίες αφιερώνοντας αρκετό χρόνο στα καθημερινά δρώμενα μιας κοινότητας ανθρώπων προκειμένου να παρατηρήσει τα φαινόμενα που τον ενδιαφέρουν.

Αντίθετα, ο ερευνητής που επιλέγει να υιοθετήσει τη φαινομενολογική μεθοδολογία το πιο πιθανό είναι ότι θα κάνει χρήση συνεντεύξεων σε βάθος σε ένα μικρό δείγμα ατόμων για να διερευνήσει τα νοήματα τα οποία συνδέονται με το φαινόμενο που τον ενδιαφέρει. Ως εργαλεία, οι μέθοδοι είναι σχεδόν πάντα α-παραδειγματικές και κατά συνέπεια οποιαδήποτε συγκεκριμένη μέθοδος μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να υπηρετήσει οποιοδήποτε «παράδειγμα». Στην πράξη, ωστόσο, ορισμένες μέθοδοι είναι στενά συνδεδεμένες με συγκεκριμένες μεθοδολογίες στο πλαίσιο ορισμένων «παραδειγμάτων». Για παράδειγμα, η συνέντευξη με ανοικτές ερωτήσεις συνδέεται στενά με πολλές από τις μεθοδολογίες του ερμηνευτικού «παραδείγματος» (ερμηνευτικού τύπου έρευνα) και η μέθοδος του ερωτηματολογίου με κλειστές ερωτήσεις με εκείνες του θετικιστικού/μεταθετικιστικού «παραδείγματος» (εξηγητικού τύπου έρευνα).

3. Τύποι ποιοτικών μεθοδολογιών/μεθόδων έρευνας

Στη βιβλιογραφία υπάρχουν ποικίλες απόπειρες ταξινόμησης και κατηγοριοποίησης της ποιοτικής έρευνας. Μια από τις πιο γνωστές ταξινομήσεις είναι αυτή της Renata Tesch (1990), η οποία διέκρινε 28 προσεγγίσεις τις οποίες κατέταξε με βάση την κύρια εστίαση του ενδιαφέροντος στους ακόλουθους τέσσερις βασικούς τύπους:

- **Προσεγγίσεις που το ενδιαφέρον τους εστιάζεται στα χαρακτηριστικά της γλώσσας:** ανάλυση περιεχομένου, ανάλυση λόγου, εθνογραφία της επικοινωνίας, εθνοεπιστήμη, δομική εθνογραφία, η προσέγγιση της συμβολικής αλληλεπίδρασης και εθνομεθοδολογία.
- **Προσεγγίσεις που το ενδιαφέρον τους εστιάζεται στην ανακάλυψη κανονικότητας:** εθνογραφική ανάλυση περιεχομένου, δομική ανάλυση συμβάντων, οικολογική ψυχολογία, θεμελιωμένη θεωρία, φαινομενογραφία, ποιοτική αξιολόγηση, έρευνα-δράση, χειραφετητική/κριτική έρευνα, εκπαιδευτική εθνογραφία και νατουραλιστική έρευνα.
- **Προσεγγίσεις που το ενδιαφέρον τους εστιάζεται στην κατανόηση του νοήματος του κειμένου ή της δράσης:** φαινομενολογική έρευνα, υπαρξιακή-φαινομενολογική ψυχολογία, εμπειρική φαινομενολογία, διαλογική φαινομενολογία, βιωματική φαινομενολογία, ανάλυση περίπτωσης, ιστορίες ζωής και ερμηνευτική έρευνα.
- **Προσεγγίσεις που το ενδιαφέρον τους εστιάζεται στον αναστοχασμό:** εκπαιδευτική εμπειρογνωμοσύνη/ειδημοσύνη, αναστοχαστική φαινομενολογία και ευρετική έρευνα.

Ο H. F. Wolcott (1992) ταξινόμησε τις ποιοτικές προσεγγίσεις έρευνας σε ένα δεντρόγραμμα, δείχνοντας με τα κλαδιά του τις στρατηγικές συλλογής δεδομένων. Οι W. L. Miller και B. F. Crabtree (1992) διέκριναν 18 τύπους ανάλογα με την εστίαση του ενδιαφέροντος των ερευνητών για την ανθρώπινη ζωή (όπως για παράδειγμα στο άτομο, στον κοινωνικό κόσμο ή στην κουλτούρα). Στο πεδίο της εκπαίδευσης, ο E. Jacob (1987) κατηγοριοποίησε την ποιοτική έρευνα σε «παραδόσεις» όπως είναι η οικολογική ψυχολογία (βλ. Gibson, 2002· Gibson & Pick, 2005· Πουρκός, 2002, 2005), η ολιστική ανθρωπολογία, η γνωστική ανθρωπολογία, η εθνογραφία της επικοινωνίας και η προσέγγιση της συμβολικής αλληλεπίδρασης. Οι P. L. Munhall και C. J. Oiler (1986) στο πεδίο της νοσηλευτικής διέκριναν τέσσερις βασικές ποιοτικές προσεγγίσεις: τη φαινομενολογία, τη θεμελιωμένη θεωρία, την εθνογραφία και την ιστορική έρευνα.

Ο D. F. Lancy (1993) στο πεδίο της εκπαίδευσης διέκρινε επτά ποιοτικές προσεγγίσεις: τις ανθρωπολογικές προσεγγίσεις, τις κοινωνιολογικές προσεγγίσεις, τις βιολογικές προσεγγίσεις,

τις μελέτες περίπτωσης, τις προσωπικές προσεγγίσεις (personal accounts), τις γνωστικές σπουδές και τις ιστορικές έρευνες. Οι A. Strauss και J. Corbin (1990) στο πεδίο της κοινωνιολογίας και της νοσηλευτικής διέκριναν πέντε προσεγγίσεις: τη θεμελιωμένη θεωρία, την εθνογραφία, την φαινομενολογία, τις ιστορίες ζωής και την ανάλυση συνομιλίας. Ο J. M. Morse (1994) στο πεδίο της νοσηλευτικής διέκρινε τέσσερις προσεγγίσεις: τη φαινομενολογία, την εθνογραφία, την εθνοεπιστήμη και τη θεμελιωμένη θεωρία. Ο C. Moustakas (1994) στο πεδίο της ψυχολογίας διέκρινε έξι προσεγγίσεις: την εθνογραφία, τη θεμελιωμένη θεωρία, την ερμηνευτική, την εμπειρική φαινομενολογική έρευνα, την ευρετική έρευνα (heuristic research) και την υπερβατική φαινομενολογία (transcendental phenomenology). Οι M. B. Miles και A. M. Huberman (1994) στο πεδίο των κοινωνικών επιστημών διέκριναν τρεις βασικές προσεγγίσεις της ανάλυσης ποιοτικών δεδομένων: τον ερμηνευτισμό (interpretivism), την κοινωνική ανθρωπολογία και τη συνεργατική κοινωνική έρευνα. Ο U. Flick (2006) στο πεδίο των κοινωνικών επιστημών διέκρινε δύο κατηγορίες ποιοτικών μεθόδων: τις μεθόδους επεξεργασίας λεκτικών δεδομένων και τις μεθόδους επεξεργασίας οπτικών δεδομένων.

Οι B. D. Slife και R. N. Williams (1995) στο πεδίο της ψυχολογίας διέκριναν τρεις κατηγορίες ποιοτικών μεθόδων έρευνας: την εθνογραφία, τη φαινομενολογία και τη μελέτη των τεχνουργημάτων (studies of artifacts). Η J. Mason (2003) στο πεδίο των κοινωνικών επιστημών διέκρινε τέσσερις τρόπους (μεθόδους) παραγωγής ποιοτικών δεδομένων: τη συνέντευξη, την παρατήρηση, το γραπτό ερευνητικό υλικό και το οπτικό ερευνητικό υλικό. Οι P. M. Camic, J. E. Rhodes και L. Yardley (2003) στο πεδίο της ψυχολογίας παρουσίασαν δέκα ποιοτικές μεθόδους έρευνας: την ανάλυση λόγου, την αφηγηματική ανάλυση, τις μεθόδους του βίντεο, τη θεμελιωμένη θεωρία, τη μέθοδο του οδηγού ακρόασης (listening guide method), τη συμμετοχική έρευνα-δράση, τη μέθοδο της προσωπογραφίας, την εθνογραφική μέθοδο, την περιγραφική φαινομενολογική μέθοδο και τη μέθοδο της ψυχαναλυτικής συνέντευξης. Ο J. A. Smith (2003) στο πεδίο της ψυχολογίας παρουσίασε οκτώ προσεγγίσεις ποιοτικής έρευνας: τη φαινομενολογία, την ερμηνευτική φαινομενολογική ανάλυση, τη θεμελιωμένη θεωρία, την αφηγηματική ψυχολογία, την ανάλυση συνομιλίας, την ανάλυση λόγου, τις ομάδες εστίασης (focus groups) και τη συνεργατική έρευνα (cooperative inquiry).

Οι N. K. Denzin και Y. S. Lincoln στο πεδίο των κοινωνικών επιστημών ταξινόμησαν τις ποιοτικές μεθόδους έρευνας με δύο τρόπους: (α) στο πρώιμο τους έργο (1994) διέκριναν εννέα προσεγγίσεις –τη μελέτη περίπτωσης, την εθνογραφία, τη φαινομενολογία, την εθνομεθοδολογία, τις ερμηνευτικές πρακτικές, τη θεμελιωμένη θεωρία, τη βιογραφική προσέγγιση, την ιστορική προσέγγιση και την κλινική έρευνα–, (β) στο ύστερό τους έργο (2005) διέκριναν οκτώ προσεγγίσεις –την επιτελεστική, κριτική και δημόσια εθνογραφία, τις ερμηνευτικές πρακτικές, τη μελέτη περιπτώσεων, τη θεμελιωμένη θεωρία, την ιστορία ζωής, την αφηγηματική προσέγγιση, τη συμμετοχική έρευνα-δράση και την κλινική έρευνα. Ο J. W. Creswell (2007) στο πεδίο της επιστήμης της υγείας και των κοινωνικών και συμπεριφορικών επιστημών διέκρινε πέντε ποιοτικές προσεγγίσεις: την αφηγηματική έρευνα, τη φαινομενολογία, τη θεμελιωμένη θεωρία, την εθνογραφία και τη μελέτη περίπτωσης.

Όπως βλέπουμε από τις ενδεικτικά αναφερόμενες ταξινομήσεις ή τυπολογίες, υπάρχει ποικιλία μορφών ποιοτικών ερευνητικών προσεγγίσεων, μερικές από τις οποίες παρουσιάζονται με διάφορες ονομασίες ενώ καλύπτουν το ίδιο περίπου περιεχόμενο. Ενώ όλες οι ποιοτικές προσεγγίσεις μοιράζονται κάποιες κοινές παραδοχές (επιστημολογικές, αξιολογικές, ρητορικές και μεθοδολογικές παραδοχές), δεν παύουν να έχουν τα δικά τους ιδιαίτερα χαρακτηριστικά στον σχεδιασμό της ερευνητικής διαδικασίας (όσον αφορά τον τρόπο συλλογής, καταγραφής, ανάλυσης και ερμηνείας των δεδομένων). Στο βιβλίο *Qualitative Inquiry & Research Design: Choosing Among Five Approaches* ο J. W. Creswell (2007) παρουσιάζει και συγκρίνει μεταξύ τους πέντε τύπους ποιοτικών μεθόδων έρευνας που εξετάζονται από την πλευρά των θεωρητικών τους παραδοχών, τον τρόπο που οργανώνεται ο ερευνητικός τους σχεδιασμός, τους στόχους της έρευνας και τη διατύπωση των ερευνητικών ερωτημάτων, καθώς και τη συλλογή, ανάλυση, παρουσίαση και ερμηνεία των δεδομένων, αλλά και τις διαδικασίες αξιολόγησής τους (αξιοπιστία και εγκυρότητα).

4. Θεμελιώδη επιστημολογικά και μεθοδολογικά ζητήματα των ποιοτικών μεθόδων έρευνας

4.1 Βασικές παραδοχές του φυσιοκρατικού και ανθρωπιστικού/ερμηνευτικού «παραδείγματος»

Κατά τα τελευταία χρόνια έχει αναπτυχθεί ποικιλία ποιοτικών προσεγγίσεων στην ψυχολογία και την εκπαίδευση. Η αντιπαράθεση ποιοτικής και ποσοτικής έρευνας συνδέεται με τις παραδοχές (οντολογικές, επιστημολογικές, μεθοδολογικές, αξιολογικές και ρητορικές), στις οποίες οι εν λόγω τύποι έρευνας εδράζονται. Οι ποικίλες ποιοτικές προσεγγίσεις που έχουν αναπτυχθεί στο πλαίσιο της ψυχολογίας και των παιδαγωγικών επιστημών (π.χ. ερμηνευτικές, φαινομενολογικές, εθνογραφικές, διαλογικές, αφηγηματικές, οικο-συστημικές, κονστρουκτιβιστικές, κοινωνικο-πολιτισμικές κ.ά.) υιοθετούν ένα σύνολο κοινών τέτοιων παραδοχών, που γενικά θα μπορούσε κανείς να τις εντάξει στο ανθρωπιστικό «παράδειγμα». Ποιες είναι οι κοινές αυτές παραδοχές;

Κατ' αρχάς, εύκολα διαπιστώνει κανείς ότι αν υπάρχει κάτι κοινό που συνδέει τις ποιοτικές μεθοδολογικές προσεγγίσεις είναι το ενδιαφέρον των ερευνητών για την ανθρώπινη εμπειρία, τον πλούτο, την ποικιλία και την πολυπλοκότητά της. Μερικοί από τους ερευνητές αυτούς (π.χ. οι φαινομενολόγοι) αναφέρονται στον «βίόκοσμο» των συμμετεχόντων σε μια έρευνα και επιχειρούν μέσω της χρήσης διάφορων ποιοτικών μεθόδων (π.χ. συνεντεύξεις, παρατήρηση, χρήση μεταφορικού έργου, εθνογραφική ανάλυση κ.ά.) να περιγράψουν και να κατανοήσουν τη ζωή τους στο πλαίσιο αυτής της ιδιαίτερης βιωματικής τους πραγματικότητας (βλ. Πουρκός, 2010γ). Άλλοι ερευνητές αναφέρονται στον ευρύ χαρακτήρα των κοινωνικών ερμηνειών των συμβάντων που είναι διαθέσιμες στα υποκείμενα, υποστηρίζοντας ότι οι ερμηνείες αυτές έχουν ιδιαίτερη σημασία γιατί δίνουν μορφή και περιεχόμενο στην ατομική εμπειρία.

Στη συνέχεια, παρουσιάζουμε εν συντομία στον Πίνακα 1 τις βασικές παραδοχές του ανθρωπιστικού «παραδείγματος» σε σύγκριση με αυτές του φυσιοκρατικού «παραδείγματος» (για μια αναλυτικότερη συζήτηση για το ζήτημα αυτό βλ. Marecek, 2003· Πουρκός, 2010α, 2010β).

Βασικά ερωτήματα	Φυσιοκρατικό «παράδειγμα»	Ανθρωπιστικό «παράδειγμα»
1. Ποια είναι η φύση της πραγματικότητας;	Η πραγματικότητα είναι αντικειμενική (οι ερευνητές συμφωνούν μεταξύ τους για το τι παρατηρούν).	Η πραγματικότητα είναι υποκειμενική/διυποκειμενική, προσωπική και κοινωνικο-ιστορικά και πολιτισμικά κατασκευασμένη.
2. Ποια είναι η σχέση του ερευνητή με τα «γεγονότα»;	Τα γεγονότα είναι ανεξάρτητα από τον ερευνητή.	Τα γεγονότα και ο ερευνητής είναι αλληλοεξαρτώμενα.
3. Ποια είναι η σχέση του ερευνητή με τα υποκείμενα της έρευνας;	Τα υποκείμενα της έρευνας είναι ανεξάρτητα από τον ερευνητή.	Τα υποκείμενα της έρευνας είναι αλληλοεξαρτώμενα με τον ερευνητή.
4. Τι ρόλο παίζει το πλαίσιο στη διαδικασία της έρευνας;	Ο ερευνητής θα πρέπει να αποσπάσει από το πλαίσιο την ουσία του φαινομένου.	Ο ερευνητής θα πρέπει να μελετήσει το φαινόμενο ως άρρηκτα συνδεδεμένο με το πλαίσιο, που σημαίνει ότι το νόημα είναι πλαισιοθετημένο.
5. Τι ρόλο παίζουν οι αξίες στη διαδικασία της έρευνας;	Η έρευνα είναι ή θα έπρεπε να είναι ανεξάρτητη από αξίες.	Η έρευνα δεν μπορεί να είναι ανεξάρτητη από αξίες και για αυτό ο ερευνητής θα πρέπει να συνειδητοποιήσει σε ποιές αξίες βασίζεται.

6. Ποια θέση έχει ο ερευνητής σε σχέση με τα υποκείμενα της έρευνας;	Ο ερευνητής είναι σε ανώτερη θέση από τα υποκείμενα της έρευνας ως γνώστης και παρατηρητής.	Ο ερευνητής και τα υποκείμενα της έρευνας ως συμμετέχοντες στο ίδιο πλαίσιο επηρεάζονται από αυτό και έτσι κανένας δεν έχει κάποια προνομιακή θέση.
7. Πώς αποκτάται η γνώση;	Η γνώση αποκτάται με τη χρήση αναλυτικών, αναγωγιστικών προσεγγίσεων, όπου αναζητούνται καθολικοί αιτιοκρατικοί νόμοι σε ένα μικροεπίπεδο.	Η γνώση αποκτάται με τη χρήση ολιστικών προσεγγίσεων, όπου αναζητούνται πρότυπα σχέσεων με πλαισιοθετημένο νόημα.
8. Ποια είναι τα κριτήρια ανάπτυξης της γνώσης;	Τα κριτήρια ανάπτυξης της γνώσης σχετίζονται με την πρόβλεψη και τον έλεγχο των φαινομένων με την ανακάλυψη σχέσεων αιτίου-αποτελέσματος.	Τα κριτήρια ανάπτυξης της γνώσης σχετίζονται με την κατανόηση των προτύπων της ανθρώπινης δραστηριότητας με την ανακάλυψη διάφορων μορφών αιτιότητας.
9. Ποια είναι η μέθοδος που χρησιμοποιείται;	Χρησιμοποιείται η απαγωγική μέθοδος (από πάνω προς τα κάτω): Ο ερευνητής με βάση τη θεωρία παράγει τις ερευνητικές του υποθέσεις τις οποίες επιβεβαιώνει ή διαψεύδει.	Χρησιμοποιείται η επαγωγική μέθοδος (από κάτω προς τα πάνω): Ο ερευνητής δημιουργεί καινούριες υποθέσεις από τα δεδομένα που συλλέγει στο ερευνητικό πεδίο και στη βάση αυτών θεμελιώνει τη θεωρία του.
10. Πώς γίνεται αντιληπτή η ανθρώπινη συμπεριφορά;	Η ανθρώπινη συμπεριφορά θεωρείται ότι ελέγχεται από φυσικούς νόμους και για αυτό είναι προβλέψιμη.	Η ανθρώπινη συμπεριφορά θεωρείται ρευστή, δυναμική, πλαισιοθετημένη, κοινωνικο-ιστορική, πολιτισμική και προσωπική.
11. Ποιοι είναι οι συνήθειες ερευνητικοί στόχοι;	Οι συνήθειες ερευνητικοί στόχοι είναι η περιγραφή, η εξήγηση και η πρόβλεψη.	Οι συνήθειες ερευνητικοί στόχοι είναι η περιγραφή, η ανίχνευση ή διερεύνηση και η ανακάλυψη.
12. Ποια είναι η κύρια εστίαση της έρευνας;	Η κύρια εστίαση της έρευνας είναι η στενή προοπτική, ο έλεγχος συγκεκριμένων υποθέσεων με μικρό αριθμό μεταβλητών.	Η κύρια εστίαση της έρευνας είναι η πλατιά και βαθιά προοπτική, όπου το υπό μελέτη φαινόμενο εξετάζεται σε εύρος και βάθος, προκειμένου να πάρουμε όσο περισσότερες πληροφορίες μπορούμε.
13. Ποια είναι η φύση της παρατήρησης;	Ο ερευνητής προσπαθεί να μελετήσει τη συμπεριφορά κάτω από αυστηρά ελεγχόμενες συνθήκες.	Ο ερευνητής μελετά τη συμπεριφορά στο φυσικό πλαίσιο όπου αυτή συμβαίνει.
14. Ποια είναι η μορφή των δεδομένων που συλλέγονται;	Τα δεδομένα που συλλέγονται είναι ποσοτικά βασισμένα στην ακριβή μέτρηση κάνοντας χρήση δομημένων και σταθμισμένων εργαλείων συλλογής δεδομένων (π.χ. ερωτηματολόγια με κλειστές ερωτήσεις, κλίμακες κατάταξης, καταγραφή αντιδράσεων σε ένα πειραματικό εργαστήριο). Τα χαρακτηριστικά του ερευνητή θεωρείται ότι δεν επηρεάζουν τη συλλογή και ανάλυση των δεδομένων.	Τα δεδομένα που συλλέγονται είναι ποιοτικά (π.χ. συνεντεύξεις σε βάθος, συμμετοχική παρατήρηση, σημειώσεις πεδίου, συνεντεύξεις με ανοικτές ερωτήσεις κ.ά.). Τα χαρακτηριστικά του ερευνητή (π.χ. φύλο, τάξη, εμπειρίες κ.ά.) θεωρείται ότι επηρεάζουν τη συλλογή και ανάλυση των δεδομένων.

15. Ποια είναι η φύση των δεδομένων;	Η φύση των δεδομένων σχετίζεται με την έννοια των μεταβλητών.	Η φύση των δεδομένων σχετίζεται με τις λέξεις, τις εικόνες, τις κατηγορίες.
16. Ποια είναι η φύση της ανάλυσης των δεδομένων;	Η φύση της ανάλυσης είναι στατιστική και φορμαλιστική.	Η φύση της ανάλυσης είναι διερευνητική με την αναζήτηση προτύπων, μοτίβων, θεμάτων και ολιστικών χαρακτηριστικών.
17. Τι είδους αποτελέσματα παράγονται;	Τα αποτελέσματα έχουν νομοθετικό χαρακτήρα, σχετίζονται με τη διατύπωση γενικεύσεων.	Τα αποτελέσματα έχουν συγκριμένο, ιδιογραφικό χαρακτήρα, σχετίζονται με την παρουσίαση των επιμέρους προοπτικών των υποκειμένων (emic).
18. Τι μορφή έχει η τελική παρουσίαση των αποτελεσμάτων;	Η τελική παρουσίαση των αποτελεσμάτων γίνεται συνήθως με τη χρήση στατιστικών παρουσιάσεων (π.χ. χρήση συντελεστών συνάφειας, συγκρίσεις μέσων όρων, αναφορά στα επίπεδα στατιστικής σημαντικότητας των αποτελεσμάτων κ.ά.).	Η τελική παρουσίαση των αποτελεσμάτων έχει συνήθως αφηγηματικό χαρακτήρα με τη χρήση πλαισιοθετημένων περιγραφών των επιμέρους περιπτώσεων και την άμεση αναφορά στα ίδια τα λόγια των υποκειμένων της έρευνας.

Πίνακας 1. Βασικές παραδοχές του φυσιοκρατικού και ανθρωπιστικού «παραδείγματος».

4.2. Μύθοι του φυσιοκρατικού «παραδείγματος» υπό το πρίσμα του ανθρωπιστικού «παραδείγματος»

Κάθε έρευνα στις κοινωνικές επιστήμες (είτε αυτή είναι ποσοτικού είτε ποιοτικού τύπου), όπως έχουμε αναφερθεί εκτενώς αλλού (βλ. Πουρκός, 2010α, 2010β), συνδέεται άρρηκτα με συγκεκριμένες παραδοχές που αφορούν τη φύση της κοινωνικής πραγματικότητας (οντολογία), τον τρόπο με τον οποίο μπορούμε να γνωρίσουμε την πραγματικότητα αυτήν (γνωσιολογία ή επιστημολογία) ή τον τρόπο (ή μέθοδο) με τον οποίο μπορούμε να την ερευνήσουμε (μεθοδολογία), καθώς και τις αξίες (κυρίως ηθικές αλλά και αισθητικές), που συνδέονται με τις ερευνητικές και γενικότερα γνωστικές μας διαδικασίες στην προσέγγιση της πραγματικότητας αυτής, αλλά και τη γλώσσα και τις μεταφορές που χρησιμοποιούμε για την περιγραφή της. Με λίγα λόγια, η μεθοδολογία και οι ερευνητικές διαδικασίες που ακολουθούμε στην προσέγγιση της πραγματικότητας δεν μπορούν ποτέ να είναι ανεξάρτητες από την οντολογία, την επιστημολογία και την αξιολογία (την ηθική). Αυτό σημαίνει ότι η επιλογή μιας ερευνητικής προσέγγισης ή μεθοδολογίας (ποσοτική ή ποιοτική) εμπεριέχει πάντοτε κάποιες βαθύτερες παραδοχές για τη φύση της επιστημονικής γνώσης και της κοινωνικής πραγματικότητας. Όπως γράφει ο Ψυχολαΐδης:

Όλες οι σύγχρονες επιστημολογικές κατευθύνσεις δέχονται ότι η επιστημονική παρατήρηση και αποτύπωση του πραγματικού συγκροτείται μέσω της θεωρίας και επηρεάζεται από αυτήν (1996: 545).

Φυσικά, η άποψη αυτή αντιτίθεται στις κυρίαρχες παραδοχές των παραδοσιακών προσεγγίσεων των κοινωνικών επιστημών, οι οποίες στηρίζονται στον θετικισμό και στις μεθόδους των φυσικών επιστημών (φυσιοκρατικό «παραδειγμα»). Στις προσεγγίσεις αυτές θεωρείται ότι η επιστημονική μέθοδος είναι καθολικά εφαρμόσιμη και ανεξάρτητη από τη θεωρία. Όσον αφορά, επίσης, τη φύση της πραγματικότητας θεωρείται ότι: (α) Υπάρχει μια ενιαία και σταθερή πραγματικότητα (υλικός

κόσμος), που είναι ανεξάρτητη από τον παρατηρητή και τα υποκείμενα της έρευνας. (β) Ο κόσμος αυτός μπορεί να γίνει γνωστός μέσω της κατάλληλης εμπειρικής έρευνας και της ορθολογικής ανάλυσης των δεδομένων. (γ) Η γνώση που μπορεί να αποκτηθεί είναι ανεξάρτητη από τον παρατηρητή και (δ) Βασικό μέσο για την απόκτηση της τυπικής και ουδέτερης αυτής γνώσης είναι η «αντικειμενική» μέτρηση (ποσοτικοποίηση) των φαινομένων (operationalization), που θα πρέπει να βασιστεί στη χρήση της λογικής ανάλυσης, της στατιστικής (περιγραφικής και επαγωγικής) και γενικότερα των μαθηματικών μοντέλων και της λογικο-μαθηματικής τυποποίησης.

Όσον αφορά το τελευταίο αυτό σημείο, η ποσοτικοποίηση και λογικο-μαθηματική τυποποίηση θεωρείται ότι έχει τη δύναμη να «συλλαμβάνουν» την ουσία των φαινομένων, γιατί, σε τελευταία ανάλυση, η ίδια η φύση της πραγματικότητας θεωρείται ότι είναι από τη βάση της λογικο-μαθηματικής. Η θέση αυτή, βέβαια, θεωρείται προβληματική από τους υποστηρικτές των ποιοτικών προσεγγίσεων, καθότι με έναν αυθαίρετο, αργιογί τρόπο τείνει να επιβάλλει στην ερευνητική διαδικασία και στα υπό μελέτη φαινόμενα έναν συγκεκριμένο τύπο νοήματος, αδυνατώντας να τα προσεγγίσει στην πολυπλοκότητα και δυναμικότητά τους, λόγω των στενών παραδοχών που υιοθετούν όσον αφορά τις διαδικασίες συλλογής και ανάλυσης ή επεξεργασίας των ερευνητικών δεδομένων και τις σχέσεις μεταξύ τους (π.χ. η παραδοχή για την ενιαία, μονοδιάστατη και γραμμική τους φύση). Έτσι, μεταξύ άλλων, τείνει, επίσης, να αποκρύπτεται η αυθαίρετη, η αξιολογικά και ιδεολογικά διαποτισμένη φύση της διαδικασίας της μέτρησης ή ποσοτικοποίησης των κοινωνικών φαινομένων.

Η διαμάχη μεταξύ των ποιοτικών και ποσοτικών προσεγγίσεων δεν ανάγεται σε τελευταία ανάλυση στο ζήτημα της χρήσης αριθμητικών-στατιστικών ή ποιοτικών δεδομένων. Η διαμάχη σχετίζεται με ένα σύνολο πιο ουσιαστικών ζητημάτων τα οποία αφορούν το επιστημολογικό-θεωρητικό «παράδειγμα» που υιοθετούμε. Αυτό εύκολα διαπιστώνεται, επίσης, από τις κριτικές και τα επιχειρήματα που προβάλλονται από τους υποστηρικτές των ποιοτικών προσεγγίσεων (ανθρωπιστικό «παράδειγμα») ενάντια στη στενή προοπτική του θετικιστικού «παραδείγματος» (φυσιοκρατικό «παράδειγμα»). Οι κριτικές αυτές θίγουν διάφορα ζητήματα στη βάση ποικίλων ευρύτερων προοπτικών, όπως είναι η προοπτική της πλαισιοθετημένης γνώσης, η ερμηνευτική προοπτική, η διαλογική προοπτική, η αφηγηματική προοπτική, η οικο-συστημική προοπτική, η προοπτική του κοινωνικού κονστρουκτιβισμού και κονστρουξιονισμού, η φεμινιστική προοπτική κ.ά. (βλ. ενδεικτικά Denzin & Lincoln, 1994, 2005a· Kidder, 1981· Lincoln & Guba, 1985· Maturana & Varela, 1984, 1992· Smith, Harré & Langenhove, 1995· VanMaanem, 1979· VanMaanem, Dabbs & Faulkner, 1982). Μερικές από τις θέσεις, που είναι κοινές σε αυτές τις εναλλακτικές προοπτικές (ανθρωπιστικό «παράδειγμα»), είναι οι ακόλουθες:

- **Ο μύθος του αντικειμενικού παρατηρητή.**

Στο πλαίσιο του θετικιστικού «παραδείγματος» ο ερευνητής θεωρείται ότι μπορεί να λειτουργήσει ως αντικειμενικός παρατηρητής της πραγματικότητας, ως ο συγκεκριμένος τύπος ανθρώπου που είναι «λογικός», «αμερόληπτος», «ουδέτερος» και «ηθικός» και, αποστασιοποιημένος από τα φαινόμενα που μελετά, είναι ικανός να αποφύγει να επηρεάσει την έρευνα και τις διαδικασίες συλλογής, ανάλυσης και ερμηνείας των ερευνητικών δεδομένων. Ως επιστήμονας μάλιστα που μελετά την ανθρώπινη συμπεριφορά, θεωρείται ότι έχει την προνομιακή επιστημολογική θέση να λειτουργεί διαφορετικά (ανώτερα, καλύτερα) από ό,τι ο καθημερινός απλός άνθρωπος που επηρεάζεται από τις προκαταλήψεις, τις προσδοκίες, τα στερεότυπα, τις τάσεις απόδοσης χαρακτηριστικών, τις αντιληπτικές διαστρεβλώσεις, τη λήθη, τις τάσεις συμμόρφωσης και γενικότερα από κάθε «ανορθολογική» συμπεριφορά.

Οι περιγραφές, όμως, που κάνει ένας ερευνητής για τα φαινόμενα του (κοινωνικού) κόσμου δεν είναι ποτέ απλές αναφορές (ανα-παραστάσεις) απρόσωπων «γεγονότων» και ούτε μπορούν να κρατήσουν την «ουδετερότητα», την αποστασιοποίηση και την «ιδεολογία της αναπαράστασης» που επιδιώκουν οι θετικιστές (βλ. Faulconer & Williams, 1985· Woolgar, 2003). Αντίθετα, είναι συζευγμένες με τους διάφορους τύπους πλαισίου (κοινωνικο-ιστορικού, πολιτισμικού, διαπροσωπικού, ερευνητικού, κ.ά.) σε σημείο μάλιστα που ακόμη και τα στατικά σχετικά χαρακτηριστικά ενός ερευνητή (π.χ. το φύλο ή η κοινωνική

του θέσης) έχει αποδειχθεί ότι μπορούν συστηματικά να επηρεάσουν τα ερευνητικά αποτελέσματα σε μια έρευνα (βλ. π.χ. Unger, 1981). Τα γεγονότα δεν «μιλούν» ποτέ από μόνα τους ανεξάρτητα από τα υποκείμενα. Γενικότερα, δεν υπάρχει μεθοδολογία ανεξάρτητη από την οντολογία, την επιστημολογία, την αξιολογία και τη ρητορική.

- **Ο μύθος της αξιακά ουδέτερης και ανιδιοτελούς γνώσης.**

Η γνώση δεν είναι ποτέ αξιακά ουδέτερη, ανιδιοτελής ή «αθώα» (Flax, 1992), καθότι είναι πάντοτε εξαρτώμενη από την προοπτική του γνωρίζοντος υποκειμένου (προοπτικισμός) (Harding, 1991· Pels, 1997). Κάθε παρατήρηση του κόσμου μας είναι διαποτισμένη από τις προϋπάρχουσες παραδοχές μας και, σε σημαντικό βαθμό, καθορίζεται από τον τρόπο με τον οποίο θα επιλέξουμε να τον εξετάσουμε. Με άλλα λόγια, η διαφωτιστική φιλοδοξία να κατακτήσουμε «ένα είδος απόλυτης οπτικής γωνίας» (Bourdieu, 2001: 38), μια «θέα από το πουθενά» (Nagel, 1986), απαλλαγμένη από κοινωνικές προϋποθέσεις, έμφυλες ανισότητες, ταξικές συσχετίσεις ή χωρο-χρονικούς προσδιορισμούς είναι μύθος. Η γνώση θεωρείται ότι κατασκευάζεται κοινωνικά, που σημαίνει ότι οι αναπαραστάσεις μας για τον κόσμο συνδέονται με ηθικά, πολιτικά και πολιτισμικά ενδιαφέροντα. Όπως χαρακτηριστικά γράφουν οι Maturana και Varela: «Οτιδήποτε λέγεται, λέγεται από κάποιον. Κάθε σκέψη γεννά έναν κόσμο και σαν τέτοια είναι μια ανθρώπινη δράση που πραγματοποιείται από συγκεκριμένο άτομο σε συγκεκριμένο τόπο» (1992: 56).

- **Ο μύθος της πληρότητας της γνώσης.**

Ως άμεση συνέπεια της προηγούμενης θέσης η παρατήρηση και η περιγραφή του κόσμου μας είναι αναπόφευκτα επιλεκτικές. Η αντίληψη και η κατανόηση του κοινωνικού κόσμου είναι ιστορικά, οικολογικά και κοινωνικο-πολιτισμικά πλαίσιοθετημένη. Μερικοί, μάλιστα, αναγνωρίζουν τον πεπερασμένο χαρακτήρα της ανθρώπινης γνώσης (βλ. π.χ. Maturana, 1988· Maturana & Varela, 1984, 1992) και την αναπόδραστη «πολλαπλότητα των δυνατών θεωρητικών πλαισίων, μεθόδων και αξιολογικών συμπερασμάτων που περιβάλλει κάθε ερευνητικό πρόταγμα» (Outhwaite, 1999: 10). Αυτό για το οποίο υπάρχει σημαντική διαφωνία είναι ο βαθμός στον οποίο η κατανόησή μας μπορεί να προσεγγίσει την «αντικειμενική» γνώση, ή την «αλήθεια» για τον κοινωνικό κόσμο. Ανάμεσα στη θέση του «απλοϊκού (αφελούς) ρεαλισμού» (naïve realism) και του ακραίου σχετικισμού (extreme relativism), βρίσκουμε θέσεις όπως αυτή του κριτικού ή σχεσιακού ρεαλισμού, όπως επίσης και τις διάφορες εκδοχές του κοινωνικού κονστρουκτιβισμού (Parker, 1998). Οι θέσεις αυτές θεωρήθηκαν αναγκαίες από τη στιγμή που τέθηκαν «σοβαρά προβλήματα αδυναμίας μεταβάσεων από τη μία θεωρία στην άλλη (έλλειψη κοινής μετα-θεωρίας δεδομένου ότι κάθε θεωρία απορροφά τη μετα-θεωρία «της»), αλλά και προβλήματα συγκρότησης ενιαίου αντικειμένου καθώς αυτό διασπάται στις επιμέρους θεωρητικοποιήσεις» (Ψυχοπαίδης, 1996: 545).

- **Ο μύθος της αναγωγιστικής και γραμμικής αιτιότητας.**

Σε μεγάλο βαθμό, η κυρίαρχη αντίληψη για την έρευνα στις κοινωνικές επιστήμες στηρίζεται σε μια πολύ στενή αντίληψη της έννοιας της αιτιότητας. Σύμφωνα με τον Αριστοτέλη, το περιεχόμενο της έννοιας της αιτιότητας είναι κάτι σύνθετο, καθότι διακρίνει τέσσερις τύπους αιτιότητας: την ύλη ή υλική αιτιότητα (material cause), τη μορφή ή την τυπική αιτιότητα (formal cause), την ενέργεια ή την ποιητική αιτιότητα (efficient cause) και τέλος, τον σκοπό ή την τελική αιτιότητα (final cause) (White, 1990) (βλ. σημείωση 5). Ο κλασικός θετικισμός έχει εστιαστεί όμως σχεδόν εντελώς στην ποιητική αιτιότητα. Επιπλέον, η μορφή της ποιητικής αιτιότητας που η θετικιστική έρευνα τείνει να τονίζει είναι μια από τη βάση της αφαιρετικής, αναγωγιστικής, κατευθυντικής, γραμμικής και μηχανιστικής μορφή αιτιότητας. Ο τύπος αυτός αιτιώδους σχέσης περιλαμβάνει πολύ λίγες μεταβλητές σε μικροεπίπεδο, με το Α να προκαλεί το Β, που με τη σειρά του προκαλεί το Γ κλπ. σε μια μηχανιστική αλυσιδωτή σειρά αντιδράσεων.

Σύμφωνα με τους υποστηρικτές των εναλλακτικών προσεγγίσεων όχι μόνο χρειαζόμαστε μια πολυπαραγοντική, αμφίδρομη και συστημική αντίληψη της ποιητικής αιτιότητας, αλλά χρειαζόμαστε επίσης να λάβουμε υπόψη και τις άλλες μορφές αιτιότητας που διέκρινε ο Αριστοτέλης. Υποστηρίζουν ότι οι αιτιώδεις σχέσεις στα ανθρώπινα συστήματα λειτουργούν σε πολλαπλά (μικρο- και μακρο-) επίπεδα, ασκώντας σύνθετες αμφίδρομες επιδράσεις. Μερικοί ερευνητές υποστηρίζουν, επίσης, ότι οι προσπάθειες να διατυπωθούν νόμοι στο πλαίσιο κλειστών συστημάτων, όπως είναι τα πειραματικά εργαστήρια οδηγούν αναγκαστικά στη διατύπωση νόμων που υπεραπλουστεύουν την πραγματικότητα της ανθρώπινης συμπεριφοράς (Manicas & Secord, 1983) (βλ. σημείωση 6). Μια ολιστική ή συστημική αντίληψη των αιτιωδών σχέσεων θα διευρυνε την κατανόησή μας για την ανθρώπινη συμπεριφορά, επειδή οι αιτιώδεις διαδικασίες είναι επίσης συχνά αμφίδρομες (το Α επηρεάζει το Β και το Β επηρεάζει επίσης το Α). Επιπλέον, τα ανθρώπινα συστήματα, σε ατομικά και συλλογικά επίπεδα, παρουσιάζουν πρότυπα συμπεριφοράς και ανάπτυξης που μπορούν να κατανοηθούν με πιο σαφή τρόπο με όρους της ιδέας της «τυπικής» αιτίας. Υπάρχουν, επίσης, κάποιες καταστάσεις όπου εφαρμόζονται οι ιδέες του Αριστοτέλη για την υλική αιτιότητα (βλ. Arrow, McGrath & Berdahl, 2000· Brand, 1979· Lincoln & Guba, 1985).

- **Ο μύθος της παθητικότητας των υποκειμένων της έρευνας.**

Όσον αφορά τις άλλες μορφές αιτιότητας, οι κριτικοί του θετικισμού υποστηρίζουν ότι η ανθρώπινη συμπεριφορά χαρακτηρίζεται από προθετικότητα (αποβλεπτικότητα), που αναπόφευκτα αλλάζει τον χαρακτήρα των αιτιωδών σχέσεων. Οι άνθρωποι, τόσο σε ατομικό επίπεδο όσο και σε διάφορα συλλογικά επίπεδα (ομάδες, οργανώσεις, κοινότητες), θέτουν στόχους –πολύ συχνά για μεγάλο χρονικό διάστημα, συχνά κάνοντας χρήση εκλεπτυσμένων και σύνθετων στρατηγικών– που λογαριάζονται ως ένα είδος «τελικής» αιτιότητας ή τελεολογίας. Το γεγονός αυτό οδηγεί τους ερευνητές των ποιοτικών προσεγγίσεων να υποστηρίζουν ότι η επιθυμητή από τους θετικιστές «αποστασιοποίηση» (αντικειμενικότητα) του ερευνητή από το πλαίσιο και την υποκειμενική, βιωματική πραγματικότητα των υποκειμένων της έρευνας είναι ένα μειονέκτημα. Γι' αυτό, ως αναπόσπαστο μέρος της ερευνητικής τους διαδικασίας, προκειμένου να έχουν πληρέστερη κατανόηση των φαινομένων που μελετούν, θεωρούν και τις σκέψεις, προβληματισμούς, στοχασμούς και αναστοχασμούς των υποκειμένων.

- **Ο μύθος των απλαισίων φαινομένων.**

Όταν ο ερευνητής λειτουργεί στο πνεύμα της ποσοτικά προσανατολισμένης έρευνας, με βάση τη λογική του εργαστηριακού πειράματος και τη χρήση των εργαλείων της ποσοτικής ανάλυσης, τότε αναγκαστικά έρχεται αντιμέτωπος και με μια σειρά επιπρόσθετων περιορισμών όσον αφορά το είδος των ερευνητικών ερωτημάτων που διατυπώνει και των ζητημάτων που πραγματικά μπορεί να διερευνήσει. Η μεγάλη προτίμηση των ερευνητών (και ιδιαίτερα των ψυχολόγων) να εστιάζουν στην ποιητική αιτιότητα και να μελετούν την ανθρώπινη συμπεριφορά αποσπώντας την από το φυσικό της πλαίσιο με την αντικατάστασή της (προσομοίωση) με έναν ελάχιστο αριθμό ανεξάρτητων και εξαρτημένων μεταβλητών καθιστά, αν όχι αδύνατη, σίγουρα πολύ δύσκολη τη μελέτη των φαινομένων στο δυναμικό τους οικολογικό, κοινωνικο-ιστορικό και πολιτισμικό πλαίσιο. Τα σύνθετα χαρακτηριστικά του πλαισίου, εκτός από αυτά που διακρίθηκαν με τη μορφή ανεξάρτητων και εξαρτημένων μεταβλητών, σαν να μην υπάρχουν ή θεωρούνται ότι λειτουργούν ως παρασιτικές μεταβλητές που το καλύτερο θα ήταν να απαλλαγούμε από αυτές ή να τις ελέγξουμε μέσω του πειραματικού και στατιστικού ελέγχου. Οι πρακτικές αυτές είναι τόσο βαθιά ριζωμένες στο ποσοτικό «παράδειγμα», που θεωρούνται δεδομένες (σαν να λειτουργούν ως αδιαμφισβήτητα αξιώματα), και όταν κάποιος θέσει βαθύτερους προβληματισμούς για το ζήτημα αυτό, συνήθως αντιμετωπίζει την άρνηση και την απόρριψη.

Γι' αυτό ακριβώς οι περισσότεροι εναλλακτικοί ερευνητές στρέφονται στις ποιοτικές προσεγγίσεις, γιατί έτσι θεωρούν ότι καταφέρνουν να αναδείξουν τον συνολικό χαρακτήρα του πλαισίου εντός του οποίου λαμβάνει χώρα το φαινόμενο που τους ενδιαφέρει. Με αυτόν τον τρόπο οι ερευνητές έχουν τη δυνατότητα να αντιληφθούν ή να διακρίνουν τις σύνθετες πλούσιες επιρροές του πλαισίου του διερεύνηση φαινομένου, που είναι σημαντικές όχι μόνο για τον προσδιορισμό της ποιητικής αιτιότητας, αλλά επίσης και για τον προσδιορισμό και άλλων σημαντικών τύπων αιτιότητας (π.χ. τυπικής, τελικής και υλικής). Οι περισσότερες ποιοτικές μεθοδολογικές προσεγγίσεις που συνήθως εφαρμόζονται (π.χ. βιογραφικές αφηγήσεις, ομάδες εστίασης, ανάλυση περιπτώσεων κ.ά.) τείνουν να λαμβάνουν υπόψη τις επιρροές του πλαισίου. Μερικοί ερευνητές υποστηρίζουν τη συμπληρωματική χρήση τέτοιων προσεγγίσεων, γιατί θεωρούν ότι καμία μεθοδολογική προσέγγιση από μόνη της δεν μπορεί να καλύψει την πολυπλοκότητα του φαινομένου, τις σύνθετες σχέσεις του με το πλαίσιο του πραγματικού κόσμου (Jaeger & Rosnow, 1988· McGuire, 1973). Η δέσμευση χρήσης πολυτροπικών δεδομένων δίνει επίσης την ευκαιρία στον ερευνητή να σκεφτεί ή να διακρίνει τις σύνθετες αμοιβαίες σχέσεις που συνιστούν ένα φαινόμενο στις διάφορες διαστάσεις ή επίπεδά του, μειώνοντας έτσι τον κίνδυνο να το εξετάσει στατικά και μονοδιάστατα. Μειώνεται, επίσης, ο κίνδυνος απλοποίησης όσον αφορά τη θεωρητική του εννοιολόγηση και κατανόηση.

- **Ο μύθος των άχρονων και στατικών φαινομένων.**

Ένας πολύ ιδιαίτερος τύπος πλαισίου που διαδραματίζει πολύ σημαντικό ρόλο στην ανθρώπινη συμπεριφορά είναι το χρονικό πλαίσιο, που στις θετικιστικά προσανατολισμένες έρευνες των κοινωνικών επιστημών τείνει να αγνοείται ή να μην μπορεί να ληφθεί υπόψη. Στη λογική των θετικιστικά προσανατολισμένων ερευνών, εκτός του ότι η ανθρώπινη συμπεριφορά χάνει την «κανονική» οικολογική, κοινωνικο-ιστορική και πολιτισμική της πλαίσιοθέτηση (που σημαίνει ότι το νόημά της στο τεχνητό πλαίσιο του εργαστηρίου αναγκαστικά αλλάζει) (βλ. για παράδειγμα, McGuire, 1989· Πουρκός, 2003), πολύ δύσκολα μπορεί να θέσει κανείς ερωτήματα που αφορούν τις διαδικασίες ανάπτυξης αυτής της συμπεριφοράς μέσα στον χρόνο. Οι θετικιστικά προσανατολισμένοι ερευνητές, και κυρίως στο πεδίο της Ψυχολογίας, τείνουν να αγνοούν παντελώς το χρονικό αυτό πλαίσιο με διάφορους τρόπους (Kelly & McGrath, 1988). Κατ' αρχήν, σε αντιστοιχία με τη λογική του θετικισμού: (α) το αποτέλεσμα δεν θα πρέπει να προηγείται της αιτίας, (β) όλες οι (αιτιώδεις) διαδικασίες χρειάζονται χρόνο για να ξεδιπλωθούν ή να αναπτυχθούν (αν και, βέβαια, διάφορες διαδικασίες μπορεί να χρειάζονται διαφορετικούς χρόνους) και (γ) δεν μπορεί να υπάρχει δράση σε χρονική απόσταση (δηλαδή, η αιτιώδης διαδικασία πρέπει χρονικά να συνδέεται με την εμφάνιση του αποτελέσματος, είτε άμεσα είτε με τη διαμεσολάβηση επιμέρους υποδιαδικασιών ή υποαποτελεσμάτων). Αν και συνήθως το ενδιαφέρον των ερευνητών εστιάζεται στη σωστή υλοποίηση της πρώτης παραδοχής, η δεύτερη και τρίτη αγνοούνται σε μεγάλο βαθμό.

Στην πραγματικότητα, αν και στις κοινωνικές επιστήμες γίνεται αναφορά στα λειτουργικά πρότυπα των σχέσεων αιτίας-αποτελέσματος (αν και αυτό γίνεται σε κάποιον βαθμό και με ανακριβή τρόπο) οι οποίες αναπτύσσονται στον χρόνο, απουσιάζει ένα συγκεκριμένο, επαρκές θεωρητικό πλαίσιο που να εννοιοποιεί τις χρονικές αυτές σχέσεις. Επιπλέον, οι περισσότερες έρευνες που σχετίζονται με τη μέτρηση σχέσεων αιτίου-αποτελέσματος (ποιητικά αίτια) έχουν γίνει σε σχετικά μικρές περιόδους χρόνου. Υπάρχουν, βέβαια, κυρίως στην αναπτυξιακή ψυχολογία, ορισμένες σχετικά εκλεπτυσμένες προσεγγίσεις για τη μελέτη των δεδομένων που σχετίζονται με μετρήσεις μέσα στον χρόνο: π.χ. δεδομένα χρονικών σειρών (time-series data), ανάλυση αναπτυξιακών καμπύλων (growth-curve analysis) (βλ. McGrath & Altermatt, 2000 για μια συζήτηση κάποιων από αυτών σε σχέση με τη μελέτη των ανθρώπινων ομάδων). Δυστυχώς, η χρήση τέτοιων μεθόδων και η συλλογή ανάλογων δεδομένων μέσα στον χρόνο είναι ακόμη σπάνια σε πολλά πεδία των κοινωνικών επιστημών. Το θετικιστικό «παράδειγμα» αγνοεί, επίσης, τα χρονικά ζητήματα

σε μια έρευνα και με άλλους τρόπους. Όταν οι μεταβλητές μετριοούνται περισσότερες από μία φορά, είναι κοινή πρακτική να ελαχιστοποιείται η απόκλιση (variation) μέσα στον χρόνο προσθέτοντας και υπολογίζοντας τον μέσο όρο όσον αφορά τις διαδοχικές μετρήσεις της μεταβλητής. Η πρόσθεση και ο υπολογισμός του μέσου όρου γίνεται για να είναι πιο αξιόπιστη (δηλαδή πιο αμετάβλητη στον χρόνο) η μέτρηση. Λειτουργώντας έτσι είναι σαν να προϋποθέτεις ότι το υπό διερεύνηση φαινόμενο είναι πράγματι σταθερό στον χρόνο και ότι όλες οι αποκλίσεις σε μια δεδομένη μέτρηση στον χρόνο θεωρούνται απλώς λάθος. Οι κριτικοί του θετικισμού υποστηρίζουν ότι πολλές, αν όχι όλες οι πτυχές της ανθρώπινης συμπεριφοράς και, κατά συνέπεια, όλες οι «μεταβλητές» μας, αλλάζουν στον χρόνο.

5. Βασικές διαφορές μεταξύ ποσοτικής και ποιοτικής έρευνας

Ο πιο εύκολος τρόπος να αναδείξει κανείς την ιδιαιτερότητα της ποιοτικής μεθόδου είναι η σύγκρισή της με την ποσοτική μέθοδο. Θεωρείται γενικά, με βάση την προοπτική του W. Dilthey, ότι προορισμός της ποσοτικής μεθόδου, την οποία χρησιμοποιούν κυρίως οι φυσικές επιστήμες, είναι η εξήγηση των φαινομένων, ενώ προορισμός της ποιοτικής μεθόδου, στην οποία βασίζονται οι κοινωνικές και ανθρωπιστικές επιστήμες, είναι η κατανόηση των φαινομένων. Όσο η εξήγηση, που, μιλώντας γενικά, βασίζεται στην ανακάλυψη των αντικειμενικών, ανεξάρτητων από το υποκείμενο αιτιών ενός φαινομένου προϋποθέτει τη διατύπωση γενικών νόμων σχετικά με το φαινόμενο που μελετάται, τόσο η κατανόηση, που, γενικά πάλι μιλώντας, συνιστά την περιγραφή του, την ερμηνεία του ρόλου του, της θέσης ή λειτουργίας του στο πλαίσιο μιας ευρύτερης ολότητας, είναι μορφή εξατομικευμένης έρευνας. Η ποσοτική μέθοδος ανήκει επομένως στο μοντέλο του τύπου «αίτιο-αποτέλεσμα», ενώ η ποιοτική μέθοδος συνδέεται με το «παράδειγμα» «ολότητα-μέρος». Η ποσοτική μέθοδος ονομάζεται συχνά ως εξηγητική ή εμπειρική ή νομοθετική (ονομάζεται έτσι γιατί αφορά την ανακάλυψη και θέσπιση γενικών νόμων ή κανόνων που σχετίζονται με ένα γενικότερο πλαίσιο) μέθοδος, ενώ η ποιοτική μέθοδος προσδιορίζεται ως περιγραφική, κατανοούσα, ιδιογραφική (ονομάζεται έτσι γιατί αναφέρεται στην περιγραφή, ερμηνεία και κατανόηση καταστάσεων και διαδικασιών που αφορούν το άτομο) ή ερμηνευτική.

Στον Πίνακα 2 παρουσιάζεται μια γενική σύγκριση των ποσοτικών μεθόδων με τις ποιοτικές.

Ποσοτικές μέθοδοι	Ποιοτικές μέθοδοι
1. Το κύριο ενδιαφέρον των ποσοτικών μεθόδων εστιάζεται στο γενικό και καθολικό των κοινωνικών φαινομένων.	1. Το κύριο ενδιαφέρον των ποιοτικών μεθόδων εστιάζεται στην περιγραφή και κατανόηση της μοναδικότητας της ανθρώπινης εμπειρίας, της βιωματικής πραγματικότητας (του βίκοσμου) των υποκειμένων, στην ιδιαιτερότητα της συνείδησης και των βιωμάτων τους.
2. Στόχος των ποσοτικών μεθόδων είναι η εξήγηση των ανεξάρτητων από το υποκείμενο αιτιών ενός συμβάντος με βάση το «παράδειγμα»: αίτιο-αιτιατό, αίτιο-αποτέλεσμα.	2. Στόχος των ποιοτικών μεθόδων είναι η κατανόηση ενός συμβάντος στο πλαίσιο της ολότητας της κοινωνικής ζωής με βάση το «παράδειγμα» ολότητα-μέρος.
3. Στόχος των ποσοτικών μεθόδων είναι η διατύπωση καθολικών νόμων. Οι κοινωνικές επιστήμες θεωρούνται εδώ ότι είναι από τη βάση τους νομοθετικές.	3. Στόχος των ποιοτικών μεθόδων είναι η διατύπωση επιμέρους νόμων. Οι κοινωνικές επιστήμες θεωρούνται εδώ ότι είναι από τη βάση τους ιδιογραφικές.
4. Το κυρίαρχο εργαλείο των ποσοτικών μεθόδων είναι η ποσοτική ανάλυση και μέτρηση.	4. Το κυρίαρχο εργαλείο των ποιοτικών μεθόδων είναι η πλαίσιοθετημένη κατανόηση και σύνθεση.
5. Το κυρίαρχο μοντέλο είναι το εξηγητικό υποθετικο-απαγωγικό μοντέλο.	5. Το κυρίαρχο μοντέλο είναι το ερμηνευτικό post factum μοντέλο.

6. Βασικό εργαλείο των ποσοτικών μεθόδων είναι η γλώσσα των μαθηματικών (π.χ. συντελεστές συνάφειας).	6. Βασικό εργαλείο των ποιοτικών μεθόδων είναι ο λόγος, ο διάλογος και η επιχειρηματολογία (ερμηνευτική).
7. Οι προτιμώμενες ερευνητικές τεχνικές είναι οι πειραματικές.	7. Οι προτιμώμενες ερευνητικές τεχνικές είναι οι επικοινωνιακές, αφηγηματικές και διαλογικές.

Πίνακας 2. Γενική σύγκριση των ποσοτικών με τις ποιοτικές μεθόδους έρευνας.

Υιοθετώντας την οριοθέτηση της ποιοτικής μεθόδου με βάση τα κριτήρια που παρουσιάσαμε πιο πάνω (εξήγηση vs κατανόηση, νομοθετική επιστήμη vs ιδιογραφική επιστήμη) ως μια μέθοδος που είναι προσανατολισμένη στην περιγραφή και ερμηνεία της ιδιαίτερης κατάστασης ενός συμβάντος, μπορούμε να διακρίνουμε διάφορες παραλλαγές της ποιοτικής μεθόδου. Η γενικότερη διάκριση των ποιοτικών μεθόδων βασίζεται στο κριτήριο σημείου αναφοράς για την ερμηνεία των δεδομένων. Μπορεί αυτό να είναι εξωτερικό, αντικειμενικοποιημένο σημείο αναφοράς ή εσωτερικό σημείο αναφοράς, υποκειμενικοποιημένο. Η ποιοτική μέθοδος που υιοθετεί το εξωτερικό σημείο αναφοράς προϋποθέτει μια κατανοούσα ανακατασκευή του φαινομένου –της δομής, της ανάπτυξης, της λειτουργίας και της γένεσής του– από την προοπτική του ερευνητή, στη γλώσσα του. Μπορεί να είναι η γλώσσα της υιοθετημένης κοινωνικής ή/και ψυχολογικής θεωρίας ή η γλώσσα των καθιερωμένων ερευνητικών μεθόδων, που παρέχουν τις έννοιες και το κλειδί για την ερμηνεία των ερευνητικών δεδομένων. Ο στόχος μιας τέτοιας έρευνας είναι η αναγνώριση των τυπικών και ιδιαίτερων ιδιοτήτων του φαινομένου (του ατόμου, του κοινωνικού προβλήματος, της συγκεκριμένης συμπεριφοράς, της ανάπτυξης μιας διαδικασίας ή περίπτωσης κ.λπ.). Οι ιδιαίτερες ιδιότητες είναι οι ανεπανάληπτες ιδιότητες, που περιγράφουν ή συνιστούν το συγκεκριμένο φαινόμενο ανάμεσα στα υπόλοιπα. Οι τυπικές ιδιότητες, από την άλλη, είναι οι ιδιότητες που επαναλαμβάνονται στο πλαίσιο μιας συγκεκριμένης εξατομικευμένης ολότητας και μέσω αυτών η ολότητα παρουσιάζει σταθερότητα.

Η αναγνώριση των ιδιαίτερων και τυπικών ιδιοτήτων αποτελεί τη βάση για την κατανόηση της ουσίας του φαινομένου, του ρόλου ή της λειτουργίας του, με άλλα λόγια του αντικειμενικού του νοήματος. Μερικές φορές στόχος της έρευνας παραμένει μόνο η περιγραφή του φαινομένου σε γλώσσα κατανοητή για την κοινότητα του ερευνητή. Έτσι γίνεται, για παράδειγμα, στην κλασική κλινική διάγνωση στο επιστημονικό πεδίο της ψυχολογίας, όπου το ερευνητικό πρόβλημα βασίζεται στη συστηματική ανακατασκευή της δομής της διαταραχής ή της πορείας της. Ο «συστημικός εκλεκτικισμός», όπως ονομάζει ο G. Allport την έρευνα που χρησιμοποιεί διάφορες ερευνητικές τεχνικές οι οποίες συνδέονται με διάφορες θεωρητικές προσεγγίσεις, βοηθώντας στην ανακάλυψη των κοινών στοιχείων στα ερευνητικά δεδομένα, επιτρέπει να δοθεί απάντηση στο διαγνωστικό ερώτημα του τύπου: «Τι είναι αυτό;» – δηλαδή «Σε τι συνίσταται το συγκεκριμένο φαινόμενο;», «Ποια είναι τα χαρακτηριστικά του;». Με άλλα λόγια, η έγκυρη περιγραφή του φαινομένου επιτρέπει την κατηγοριοποίησή του. Η ανάλυση περίπτωσης είναι ένα κλασικό παράδειγμα αυτού του τύπου ερευνητικής δραστηριότητας. Συχνά, βέβαια, η περιγραφή αποτελεί μόλις το πρώτο στάδιο διαγνωστικής δραστηριότητας, που βοηθά στην ανακάλυψη του παράγοντα ο οποίος δικαιολογεί την ύπαρξη της συγκεκριμένης κατάστασης πραγμάτων, βοηθά στην κατανόηση της γένεσής του και κατά συνέπεια της αιτίας του. Πρόκειται στην ουσία για μια μορφή εξήγησης του φαινομένου. Συνιστά όμως μια ιδιαίτερη εξήγηση, μια αναγωγιστική εξήγηση.

Η εξήγηση αυτή σχετίζεται όχι τόσο με τους γενικούς νόμους του αιτίου-αποτελέσματος ή των πιθανοτήτων, όπως συμβαίνει στις νομοθετικές έρευνες, όσο με την ανάδειξη του συγκεκριμένου ατομικού παράγοντα (του συμβάντος, της κατάστασης), που είναι «υπεύθυνο» για τη δεδομένη κατάσταση πραγμάτων. Πρόκειται για μια εξήγηση, που κλειδί της είναι η κατανοούσα, η πειστική περιγραφή. Η εξήγηση αυτή βασίζεται στις πληροφορίες που αποκτώνται άμεσα από το υποκείμενο της έρευνας κατά τη διαδικασία της συνομιλίας ή συζήτησης ή από τα ερευνητικά δεδομένα των τεχνικών παρατήρησης που τυγχάνει να χρησιμοποιούνται. Στην περίπτωση αυτή, το υποκείμενο της έρευνας παρέχει δεδομένα για τον εαυτό του, και εμείς, ερμηνεύοντας τα δεδομένα αυτά χωρίς τη δική του πλέον παρουσία, με βάση τη θεωρητική γνώση και την ερευνητική μας εμπειρία προσδιορίζουμε τα ειδοποιά χαρακτηριστι-

κά του υπό μελέτη φαινομένου (την υποθετική μας, για παράδειγμα, διάγνωση για την προσωπικότητά του). Το υποκείμενο της έρευνας συνεχίζει να παραμένει κατά κάποιον τρόπο αντικείμενο της έρευνάς μας με την έννοια ότι ο ρόλος του περιορίζεται μόνο σε μια μορφή «παθητικής συμμετοχής». Κλασικό παράδειγμα αυτής της μορφής ποιοτικής έρευνας στην ψυχολογία, που μπορεί να θεωρηθεί ως περιγραφική-εξηγητική (περιγραφική-αναγωγιστική), είναι η ψυχανάλυση, όπου ο ερευνητής διεισδύει όσο πιο βαθιά μπορεί στις εμπειρίες της παιδικής ηλικίας του υποκειμένου με στόχο να ανακαλύψει αυτές που επέδρασαν στην τωρινή εικόνα της προσωπικότητάς του. Η προοπτική του εξωτερικού παρατηρητή διατηρείται εδώ πλήρως, αλλά η έρευνα έχει ατομικό χαρακτήρα. Πρόκειται, επίσης, για μια ποιοτική έρευνα με την έννοια ότι κλειδί για την εξήγηση (κατανόηση) μιας δεδομένης κατάστασης των πραγμάτων παραμένει η περιγραφή και η ερμηνεία με όρους που πηγάζουν από τη θεωρία και τις ερευνητικές τεχνικές. Μπορεί να θεωρηθεί ότι ο ερευνητής, περιγράφοντας το φαινόμενο, αναγνωρίζει τη συγκεκριμένη του αιτία καθώς και τη λειτουργία του στο πλαίσιο ολόκληρης της ψυχολογικής ζωής του ατόμου, δίνοντας κατά κάποιον τρόπο αντικειμενικό νόημα. Πρόκειται βέβαια για νόημα που έχει καθοριστεί από τον παρατηρητή και είναι σύμφωνο με τους κανόνες της γλώσσας ή του εννοιολογικού μοντέλου της θεωρίας του. Μια τέτοια προσέγγιση ο Ricoeur (1970/1965) την ονομάζει *ερμηνευτική της υποψίας* (βλ. επίσης Τζούμα, 2006).

Η δεύτερη παραλλαγή της ποιοτικής μεθόδου είναι αυτή που βασίζεται στο εσωτερικό σημείο αναφοράς. Ο όρος «εσωτερικό σημείο αναφοράς» σημαίνει ότι ο ερευνητής, περιγράφοντας και ερμηνεύοντας το φαινόμενο βασίζεται κυρίως στη γλώσσα του ίδιου του υποκειμένου της έρευνας, στις δικές του έννοιες και μεταφορές, λαμβάνει υπόψη τον δικό του τρόπο ερμηνείας του κόσμου, θέλοντας να διεισδύσει στα δικά του προσωπικά νοήματα. Αντικείμενο έρευνας είναι εδώ στην ουσία η υποκειμενική ερμηνεία της πραγματικότητας, ο υποκειμενικός τρόπος κατανόησης του κόσμου. Σε αυτόν τον τύπο έρευνας έχουμε να κάνουμε με την κατανόηση (από την πλευρά του ερευνητή) της κατανόησης (του ερευνώμενου προσώπου). Τα λόγια του ερευνώμενου ατόμου θεωρούνται όχι μόνο ως πηγή πληροφοριών (όπως στην κλασική συνέντευξη), αλλά ως κύρια τεχνική έρευνας (αφηγηματική ή διαλογική τεχνική), καθώς και ως υλικό που υφίσταται πολύπλευρης ανάλυσης, τόσο σημασιο-ψυχολογικής (ανάλυση αυτών που λέει το ερευνώμενο άτομο) όσο και δομικής (ανάλυση του τρόπου που το άτομο μιλά ή εκφράζεται).

Το υποκείμενο συμμετέχει ενεργά στην ερευνητική αυτή διαδικασία, καθώς από αυτό σε μεγάλο βαθμό εξαρτάται η ροή, η κατεύθυνση και τα όρια της συζήτησης και αυτό καθορίζει το τελικό περιεχόμενο της ερμηνείας του ερευνητικού υλικού. Ο υποκειμενικός χαρακτήρας αυτού του τύπου ποιοτικής έρευνας απαιτεί από το ερευνώμενο άτομο εμπλοκή, συμμετοχή, αυτοστοχασμό, κρίση και διάθεση για συζήτηση όσον αφορά τις προσωπικές του απόψεις και εμπειρίες. Δεν υπάρχουν εδώ έτοιμες απαντήσεις. Το ερευνώμενο άτομο μοιράζεται όχι τόσο πληροφορίες όσο μιλά ελεύθερα για κάποιο θέμα, κατασκευάζοντας στην πορεία την κατάλληλη, από τη δική του προοπτική, απάντηση. Οι ερωτήσεις του ερευνητή οφείλουν να εμπνέουν την σκέψη και τον στοχασμό του ερευνώμενου ατόμου, να στηρίζουν την αναζήτησή του και την ίδια στιγμή να συμβάλλουν στη διεύρυνση και εμπάθυνση του πεδίου της αυτοσυνείδησής του. Γι' αυτό, η εν λόγω μέθοδος έρευνας ονομάζεται και διαλογική, μια μέθοδος που μπορεί όμως να πάρει διάφορες ιδιαίτερες μορφές: ερμηνευτικός διάλογος, αφηγηματική μέθοδος (βλ. Πουρκός, 2011β), αυτοβιογραφική μέθοδος, υπαρξιακο-φαινομενολογική ανάλυση. Η διαλογική ποιοτική μέθοδος –λόγω των απαιτήσεων που έχει προς το ερευνώμενο πρόσωπο καθώς και του ρόλου που παίζει– είναι μια μέθοδος υποκειμενικοποίησης. Ερευνητικός στόχος της διαλογικής μεθόδου είναι το κοινό –για τον ερευνητή και το ερευνώμενο άτομο– άγγιγμα των υποκειμενικών νοημάτων, η ανάδυσή τους, ο προσδιορισμός της επίδρασής τους στη ζωή του ατόμου (ανακατασκευή των σχέσεων νοήματος).

Η αναφερόμενη πιο πάνω διάκριση των ποιοτικών μεθόδων είναι μια διάκριση καθαρά θεωρητική προκειμένου να φανεί καλύτερα ποια είναι η κύρια ιδέα που βρίσκεται στη βάση των ποιοτικών μεθόδων, να δούμε τις δυνατότητες και τα όριά τους καθώς και τις στενές σχέσεις τους με την ερμηνευτική παράδοση. Στην πράξη τα όρια μεταξύ των διάφορων ποιοτικών μεθόδων έρευνας δεν είναι καθαρά και συχνά παρουσιάζονται αλληλοεπικαλύψεις μεταξύ τους.

Στις περιγραφικο-εξηγητικές και κατανοητικές προσεγγίσεις το αίτιο που αναζητείται σε μια κατάσταση μπορεί να είναι, και συχνά είναι, ένα ασυνείδητο νόημα, που στη διαδικασία της συνειδη-

τοποίησης λόγω του διαλόγου και του κοινού με το ερευνώμενο πρόσωπο υποβάθρου βιωμάτων και συστημάτων προσδοκιών και ερμηνειών, γίνεται υποκειμενικοποιημένο νόημα (που δεν είναι πάντα αποδεκτό από το υποκείμενο, αλλά λόγω της συνειδητοποίησης γίνεται πιο δεκτικό στην αλλαγή). Ως τέτοιο, το νόημα αυτό συνεχίζει να επιδρά, αλλά με διαφορετικό τρόπο, στη ζωή του ατόμου. Μπορεί να θεωρηθεί ότι αυτό που πρότινος ήταν δύναμη, ασυνείδητο κίνητρο, και κατά συνέπεια αίτιο, αποκτά τη μορφή της αξίας, της πρόθεσης, του λόγου. Αν και όλες οι μορφές ποιοτικών μεθόδων σχετίζονται –λόγω της γενικής αρχής της κατανόησης καθώς και του ιδιογραφικού τους χαρακτήρα– με την ερμηνευτική, πιο καθαρά και πληρέστερα όμως φαίνεται αυτό στην προσέγγιση της ποιοτικής μεθόδου που ονομάζεται διαλογική ή κατανοούσα μέθοδος. Το ζήτημα των ερμηνευτικών προσεγγίσεων στις ποιοτικές έρευνες αφορά κυρίως τη μέθοδο αυτή, τη διαλογική ή κατανοούσα δηλαδή μέθοδο, που γενικά μπορούμε να την ονομάζουμε ερμηνευτική μέθοδο.

Στον Πίνακα 3 πιο κάτω γίνεται μια πιο αναλυτική σύγκριση των ποσοτικών και ποιοτικών μεθοδολογικών προσεγγίσεων όσον αφορά την εφαρμογή τους στη διαδικασία της κοινωνικής έρευνας. Πιο συγκεκριμένα, παρουσιάζονται τα τέσσερα βασικά στάδια μιας εμπειρικής έρευνας: από τον ερευνητικό σχεδιασμό και τη συλλογή των δεδομένων μέχρι την ανάλυσή τους και την παρουσίαση των αποτελεσμάτων της έρευνας. Από τη σύγκριση των δύο ερευνητικών αυτών προσεγγίσεων (ποσοτική ή ποιοτική) διαπιστώνουμε ότι ο τρόπος σκέψης και πρακτικής κάθε προσέγγισης επηρεάζει όλες τις ερευνητικές φάσεις.

Βασικά στάδια της έρευνας	Ποσοτική έρευνα	Ποιοτική έρευνα
1. Ερευνητικός σχεδιασμός 1.1. Ποια είναι η σχέση μεταξύ της θεωρίας και της έρευνας;	Η σχέση μεταξύ της θεωρίας και της έρευνας είναι αυστηρά δομημένη. Οι φάσεις της έρευνας έχουν μια γραμμική, λογική αλληλουχία. Η θεωρία (από την οποία πηγάζουν και οι ερευνητικές υποθέσεις) προηγείται της έρευνας (απαγωγή).	Η σχέση μεταξύ της θεωρίας και της έρευνας είναι ανοικτή, αλληλεπιδραστική. Δεν υπάρχει μεταξύ τους διακριτός διαχωρισμός. Οι ερευνητικές υποθέσεις κατασκευάζονται καθώς προχωρά η έρευνα και η θεωρία αναδύεται από τα ερευνητικά δεδομένα.
1.2. Τι ρόλο παίζει η βιβλιογραφία;	Η βιβλιογραφία παίζει συνήθως θεμελιώδη ρόλο στον προσδιορισμό της θεωρίας και των ερευνητικών υποθέσεων.	Η βιβλιογραφία έχει συνήθως βοηθητικό, επικουρικό ρόλο. Ο ερευνητής συχνά σκόπιμα αποφεύγει να ασχοληθεί από την αρχή με τη βιβλιογραφία και τις θεωρίες του θέματος για να είναι πιο ανοικτός στην κατανόηση της προοπτικής των υποκειμένων της έρευνας.
1.3. Ποια είναι η φύση των εννοιών;	Οι έννοιες, που είναι συστατικά στοιχεία της θεωρίας, χρειάζονται οπωσδήποτε λειτουργικό προσδιορισμό (operationalization), δηλαδή τον μετασχηματισμό τους σε εμπειρικά παρατηρήσιμες μεταβλητές πριν ακόμη ξεκινήσει η έρευνα.	Οι έννοιες είναι προσανατολιστικές, ανοικτές, υπό κατασκευή. Λειτουργούν ως ευαισθητοποιούσες έννοιες (Blumer, 1969): καθοδηγητικές έννοιες που η εμπειρική και θεωρητική τους διασαφήση και συγκεκριμενοποίηση γίνεται κατά τη διάρκεια της έρευνας.
1.4. Ποια σχέση έχει ο ερευνητής με το αντικείμενο της έρευνας και το περιβάλλον;	Η σχέση του ερευνητή με το αντικείμενο της έρευνας και το περιβάλλον είναι χειριστική, παρεμβατική. Ο ερευνητής χειρίζεται και ελέγχει τις μεταβλητές του περιβάλλοντος που επιδιώκει να μετρήσει και γι' αυτό οδηγείται συνήθως στην κατασκευή τεχνητών καταστάσεων (π.χ. χωρισμός των υποκειμένων σε πειραματική ομάδα και ομάδα ελέγχου στη βάση αφαιρετικών, μη φυσικών κριτηρίων) κάνοντας χρήση της πειραματικής μεθόδου.	Η σχέση του ερευνητή με το αντικείμενο της έρευνας και το περιβάλλον είναι νατουραλιστική (το αντικείμενο μελετάται στο φυσικό του πλαίσιο), που σημαίνει ότι ο ερευνητής αποφεύγει κάθε μορφή χειρισμού, ερεθισμού, παρεμβολής ή διατάραξής του (π.χ. συμμετοχική παρατήρηση).

<p>1.5. Πώς ο ερευνητής αντιμετωπίζει την υποκειμενική ανταπόκριση και τον αναστοχασμό των υποκειμένων της έρευνας;</p>	<p>Ο ερευνητής αδιαφορεί για το γεγονός ότι υπάρχει από την πλευρά των υποκειμένων υποκειμενική ανταπόκριση και αναστοχασμός. Τείνει να προσεγγίζει τα υποκείμενα της έρευνας σαν να ήταν αντικείμενα, όπως κάνουν οι ερευνητές των φυσικών επιστημών.</p>	<p>Ο ερευνητής θεωρεί δεδομένη την υποκειμενική ανταπόκριση και τον αναστοχασμό των υποκειμένων και προσπαθεί να τα λάβει υπόψη ως αναπόσπαστο μέρος της ερευνητικής διαδικασίας.</p>
<p>1.6. Τι είδους ψυχολογική-πολιτισμική αλληλεπίδραση υπάρχει μεταξύ του ερευνητή και των υποκειμένων της έρευνας;</p>	<p>Η ψυχολογική-πολιτισμική σχέση μεταξύ του ερευνητή και των υποκειμένων της έρευνας είναι ουδέτερη, αδιάφορη, αποστασιοποιημένη, καθαρά επαγγελματική. Ο ερευνητής θα πρέπει να μελετήσει την πραγματικότητα ανεξάρτητα από τις δικές του προοπτικές, εμπειρίες, αξίες και πολιτισμό.</p>	<p>Η ψυχολογική-πολιτισμική σχέση μεταξύ του ερευνητή και των υποκειμένων της έρευνας είναι διαπροσωπική, ενσυναίσθηματική. Ο ερευνητής εμπλέκεται στην υποκειμενική πραγματικότητα των υποκειμένων με στόχο τη βαθύτερη κατανόηση της προοπτικής τους, την κατανόηση της κοινωνικής-πολιτισμικής πραγματικότητας μέσα από τα δικά τους μάτια.</p>
<p>1.7. Τι είδους φυσική, σωματική αλληλεπίδραση υπάρχει μεταξύ του ερευνητή και των υποκειμένων της έρευνας;</p>	<p>Η φυσική αλληλεπίδραση μεταξύ του ερευνητή και των υποκειμένων της έρευνας δεν θεωρείται απαραίτητη. Ο ερευνητής δεν χρειάζεται να γνωρίζει τα υποκείμενα και να έχει επαφή μαζί τους (στη συμπλήρωση, για παράδειγμα, ενός ερωτηματολογίου ή στη διεξαγωγή ενός εργαστηριακού πειράματος).</p>	<p>Η αλληλεπίδραση μεταξύ του ερευνητή και των υποκειμένων της έρευνας βασίζεται στην εγγύτητα, στη στενή επαφή (π.χ. συμμετοχική παρατήρηση), η οποία θεωρείται απαραίτητη για τη βαθύτερη κατανόηση των προοπτικών τους.</p>
<p>1.8. Τι ρόλο παίζουν τα υποκείμενα της έρευνας;</p>	<p>Τα υποκείμενα της έρευνας είναι παθητικά και αντιμετωπίζονται σαν να είναι αντικείμενα. Ο ερευνητής επιδιώκει να μειώσει στο ελάχιστο την αλληλεπίδρασή του με αυτά παραμένοντας μόνο στον ρόλο του παρατηρητή και καταγραφέα της συμπεριφοράς τους.</p>	<p>Τα υποκείμενα της έρευνας είναι ενεργητικά και η άμεση, δημιουργική τους συμμετοχή στη διαδικασία της έρευνας θεωρείται δεδομένη.</p>
<p>2. Συλλογή/Παραγωγή των δεδομένων 2.1. Πώς είναι ο ερευνητικός σχεδιασμός όσον αφορά τον χώρο, τον χρόνο και τη διαδικασία της έρευνας;</p>	<p>Ο ερευνητικός σχεδιασμός είναι εκ των προτέρων πλήρως οργανωμένος, αυστηρά δομημένος και κλειστός.</p>	<p>Ο ερευνητικός σχεδιασμός είναι μη δομημένος, ανοικτός και κατασκευάζεται κατά τη διάρκεια της έρευνας προσαρμοζόμενος συνεχώς στα νέα, απροσδόκητα δεδομένα.</p>
<p>2.2. Τι ρόλο παίζει η αντιπροσωπευτικότητα;</p>	<p>Προκειμένου να είναι τα ερευνητικά αποτελέσματα γενικεύσιμα ο ερευνητής μεριμνά εκ των προτέρων ώστε το δείγμα της έρευνάς του να είναι στατιστικά αντιπροσωπευτικό.</p>	<p>Στην ποιοτική έρευνα οι ερευνητές δεν ενδιαφέρονται για τη στατιστική αντιπροσωπευτικότητα του δείγματος. Η προσοχή τους εστιάζεται στη βαθύτερη κατανόηση της προοπτικής μικρού δείγματος υποκειμένων και στη μελέτη περιπτώσεων.</p>

<p>2.3. Ποια είναι η φύση των εργαλείων καταγραφής;</p>	<p>Τα εργαλεία της έρευνας είναι τυποποιημένα ή κανονικοποιημένα για όλα τα υποκείμενα (π.χ. τα ερωτηματολόγια) ή τείνουν να γίνουν ομοιόμορφα (π.χ. γίνεται χρήση καθορισμένων εκ των προτέρων κωδικοποιημένων οδηγιών στην περίπτωση των ανοικτών ερωτήσεων ή των πληροφοριών που συλλέγονται από διάφορες πηγές).</p>	<p>Τα εργαλεία της έρευνας ποικίλλουν ανάλογα με τα υποκείμενα. Η ετερογένεια των πληροφοριών, η εξατομικευμένη τους εκδήλωση είναι συστατικό στοιχείο αυτού του τύπου έρευνας.</p>
<p>2.4. Ποια είναι η φύση των ερευνητικών δεδομένων;</p>	<p>Τα δεδομένα της έρευνας είναι ή προσδοκούνται να είναι αξιόπιστα, ακριβή, αυστηρά και μονοφωνικά, με λίγα λόγια «σκληρά». Θα πρέπει, με άλλα λόγια, να είναι αντικειμενικά (δεν θα πρέπει να εξαρτώνται από τις υποκειμενικές ερμηνείες των ερευνητών – με την έννοια ότι δύο ερευνητές που εφαρμόζουν τις ίδιες τεχνικές θα πρέπει να έχουν τα ίδια αποτελέσματα–, ούτε από την εκφραστική υποκειμενικότητα των υποκειμένων της έρευνας – με την έννοια ότι δύο άτομα με τις ίδιες καταστάσεις θα πρέπει να δίνουν παρόμοια αποτελέσματα) και τυποποιημένα (standardized), με την έννοια ότι τα δεδομένα που καταγράφηκαν από διάφορα υποκείμενα (ακόμη και από διαφορετικούς ερευνητές) πρέπει να μπορούν να συγκριθούν.</p>	<p>Η ουσία της έρευνας δεν συνίσταται εδώ στην αντικειμενικότητα και τυποποίηση (standardization) των δεδομένων. Το σημαντικότερο είναι ο πλούτος και το βάθος τους, οι επιμέρους προοπτικές των υποκειμένων, η ιδιαιτερότητα και μοναδικότητά τους. Τα δεδομένα εδώ βασίζονται σε «πυκνές περιγραφές» και για αυτό θεωρούνται, σε αντίθεση με τα «σκληρά» δεδομένα των ποσοτικών προσεγγίσεων ως «μαλακά».</p>
<p>3. Ανάλυση των δεδομένων 3.1. Ποιο είναι το αντικείμενο της ανάλυσης;</p>	<p>Το αντικείμενο της ανάλυσης είναι απρόσωπο και φυσιοκρατικό και αφορά την ανάλυση των μεταβλητών (τον μέσο όρο των μεταβλητών, τα ποσοστά τους και τις αιτιώδεις σχέσεις μεταξύ τους (π.χ. συντελεστές συνάφειας).</p>	<p>Το αντικείμενο της ανάλυσης είναι το άτομο συνολικά, η ανάλυση της σύνθετης συμπεριφοράς και των προοπτικών του και όχι ένας μικρός αριθμός μεταβλητών και γι' αυτό δεν μπορεί να είναι απρόσωπη. Θεωρείται ότι τα ανθρώπινα όντα δεν μπορούν να διασπαστούν σε ένα σύνολο διακριτών και ξεχωριστών μεταβλητών και γι' αυτό η ανάλυση της συμπεριφοράς τους θα πρέπει, αν θέλουμε να είναι έγκυρη, να έχει ολιστικό χαρακτήρα. Οι σύνθετες αλληλοεξαρτήσεις ή συζεύξεις ανάμεσα στα διάφορα μέρη ή πτυχές και διαστάσεις της ανθρώπινης συμπεριφοράς δεν μπορούν να αναχθούν στις σχέσεις μεταξύ μερικών μεταβλητών και η σύγκριση των υποκειμένων μέσα από τη χρήση της λογικής των μεταβλητών διαστρεβλώνει τη φύση των κοινωνικών φαινομένων και των ίδιων των υποκειμένων ως δρώντων προσώπων.</p>

<p>3.2. Ποιος είναι ο στόχος της ανάλυσης;</p>	<p>Ο στόχος της ανάλυσης είναι η μελέτη των σχέσεων συνάφειας μεταξύ των ανεξάρτητων και εξαρτημένων μεταβλητών. Με άλλα λόγια, ο στόχος είναι να εξηγήσει τη διακύμανση (variance) των εξαρτημένων μεταβλητών με βάση τις μεταβολές που παρατηρούνται στις ανεξάρτητες μεταβλητές. Δηλαδή τον προσδιορισμό των αιτίων των μεταβολών που υφίστανται οι εξαρτημένες μεταβλητές υπό την επίδραση των ανεξάρτητων μεταβλητών: οι παράγοντες που «εξηγούν» γιατί κάποια υποκείμενα συμπεριφέρονται με τον ένα τρόπο και κάποια άλλα όχι (για παράδειγμα, αν όλα τα υποκείμενα της έρευνας με παραβατική συμπεριφορά διαπιστώνεται ότι έχουν βίαιους πατέρες, ενώ όλα τα υποκείμενα που δεν παρουσιάζουν παραβατική συμπεριφορά έχουν μη βίαιους πατέρες, τότε βρήκαμε μια «στατιστική εξήγηση» για τη διακύμανση της μεταβλητής «παραβατικότητα»: τότε λέμε ότι βρήκαμε την «αιτία» της μεταβλητής «παραβατικότητας»).</p>	<p>Ο στόχος της ανάλυσης είναι η κατανόηση των υποκειμένων, των επιμέρους τους προοπτικών μαζί με το πλαίσιο που αυτές λειτουργούν. Στην ανάλυση των προοπτικών αυτών το πολύ που μπορεί να κάνει ένας ερευνητής είναι να τις ταξινομήσει και να διακρίνει σε αυτές ιδεώδεις τύπους λαμβάνοντας υπόψη διάφορα κριτήρια ή διαστάσεις.</p>
<p>3.3. Ποια είναι η σχέση της ανάλυσης με τα μαθηματικά και τη στατιστική;</p>	<p>Η γλώσσα των μαθηματικών και της στατιστικής, μαζί με τη χρήση των νέων υπολογιστικών τεχνολογιών της πληροφορίας και επικοινωνίας, θεωρούνται εδώ τα κατεξοχήν εργαλεία της επιστήμης. Γι' αυτό, η επιστημονική προσέγγιση συνίσταται στον λειτουργικό προσδιορισμό (operationalization) των εννοιών με όρους που μπορούν να οδηγήσουν σε μετρήσιμα δεδομένα τα οποία με τη χρήση των μαθηματικών και της στατιστικής (υπολογιστικών προγραμμάτων) μπορούν να γενικευτούν στον γενικό πληθυσμό και να αναπαρασταθούν σε πίνακες, γραφικές παραστάσεις κ.ά.</p>	<p>Τα μαθηματικά και οι στατιστικές τεχνικές δεν θεωρούνται εδώ αναγκαίες. Αντίθετα, θεωρούνται επιζήμιες λόγω του αναγωγιστικού, φορμαλιστικού και αφαιρετικού τους χαρακτήρα. Η χρήση των νέων τεχνολογιών της πληροφορίας και επικοινωνίας περιορίζεται κυρίως στην οργάνωση των εμπειρικών δεδομένων.</p>
<p>4. Παραγωγή των αποτελεσμάτων 4.1. Πώς παρουσιάζονται τα δεδομένα;</p>	<p>Τα δεδομένα παρουσιάζονται σε πίνακες (οι σχέσεις μεταξύ μεταβλητών), σε γραφικές παραστάσεις, ιστογράμματα κ.λπ.</p>	<p>Τα δεδομένα που προκύπτουν από συνεντεύξεις, αφηγήσεις και παρατηρήσεις των υποκειμένων (αφηγηματική προοπτική) παρουσιάζονται με διάφορους περιγραφικούς τρόπους.</p>

4.2. Τι είδους γενικεύσεις υπάρχουν;	Αντικείμενο της έρευνας δεν είναι απλώς να περιγράψει κανείς ποσοτικά τις διάφορες πτυχές μιας πραγματικότητας, αλλά η συστηματοποίησή της, προκειμένου να φθάσει σε εννοιολογικές και συνθέσεις ανώτερου επιπέδου (σε αριθμητικούς δείκτες όπως οι συντελεστές συνάφειας, σε δίκτυα σχέσεων αιτίου-αποτελέσματος ανάμεσα στις μεταβλητές), σε ποσοτικές γενικεύσεις και νόμους (να φθάσει σε αυτό που λέγεται εξήγηση). Οι γενικεύσεις εδώ σχετίζονται με συντελεστές συνάφειας (σχέσεις ανάμεσα στις μεταβλητές) και με αιτιοκρατικά μοντέλα και νόμους (επικρατεί η λογική του αιτίου-αποτελέσματος). Μόνο με αυτόν τον τρόπο η έρευνα μπορεί να συνδεθεί με τη θεωρία, που είναι μια μορφή συνθετικής ορθολογικής αφαίρεσης της πραγματικότητας.	Αντικείμενο της έρευνας δεν είναι απλώς να περιγράψει κανείς ποιοτικά τις διάφορες πτυχές μιας πραγματικότητας, αλλά η συστηματοποίησή της προκειμένου να φθάσει σε εννοιολογικές και συνθέσεις ανώτερου επιπέδου (π.χ. σε ιδεώδεις τύπους), σε ποιοτικές γενικεύσεις (να φθάσει σε αυτό που κάποιοι ονομάζουν ερμηνεία) (βλ. Hammersley & Atkinson, 1983· Lofland, 1971· Spradley, 1980). Οι γενικεύσεις εδώ σχετίζονται με την ανεύρεση σχέσεων ανάμεσα στις διάφορες περιπτώσεις, με την ταξινόμησή τους, τη δημιουργία τυπολογιών και ιδεωδών τύπων. Επικρατεί η λογική της ανάλυσης περιεχομένου, της κατηγοριοποίησης και της ταξινόμησης. Μόνο με αυτόν τον τρόπο η έρευνα μπορεί να συνδεθεί με τη θεωρία, που είναι μια μορφή συνθετικής ορθολογικής αφαίρεσης της πραγματικότητας.
4.3. Ποιος είναι ο στόχος των αποτελεσμάτων;	Ο στόχος των αποτελεσμάτων της έρευνας είναι η γενίκευση, η ανεύρεση νόμων.	Ο στόχος των αποτελεσμάτων της έρευνας είναι η εμπάθυνση σε μικρό αριθμό περιπτώσεων αποκαλύπτοντας την ιδιαιτερότητα και εστίαση στο ιδιαίτερο και ανεπανάληπτο.

Πίνακας 3. Αναλυτική σύγκριση μεταξύ της ποσοτικής και ποιοτικής έρευνας στις κοινωνικές επιστήμες σε σχέση με τα βασικά στάδια της έρευνας.

6. Μύθοι για τις σχέσεις μεταξύ ποιοτικής και ποσοτικής έρευνας

Στη συνέχεια, διευρύνοντας τους προβληματισμούς της Jeanne Marecek (2003: 49-67) όσον αφορά τους μύθους για τις σχέσεις μεταξύ των ποιοτικών και των ποσοτικών μεθόδων έρευνας, εξετάζουμε τις ακόλουθες θέσεις:

1. Η ποιοτική μεθοδολογία και η ποσοτική μεθοδολογία είναι δύο διαφορετικές μεταξύ τους προσεγγίσεις.

Σε σχέση με τα προαναφερόμενα ερωτήματα μερικοί ερευνητές υποστηρίζουν ότι στις ποσοτικές και ποιοτικές προσεγγίσεις, στο θετικιστικό και στο ερμηνευτικό «παράδειγμα», εκφράζονται δύο διαφορετικές μεταξύ τους προοπτικές. Η θέση αυτή κατανοείται με διάφορους τρόπους. Μερικοί κατανοούν τις δύο προσεγγίσεις ως δύο επιστημολογικά ασύμβατες μεταξύ τους προοπτικές, καθώς βασίζονται σε θεμελιωδώς διαφορετικές, αντίθετες φιλοσοφικές παραδοχές. Οι υποστηρικτές της μιας ή της άλλης προσέγγισης υποστηρίζουν ότι το δίκιο είναι με το μέρος τους και ότι η άλλη πλευρά είναι εντελώς λάθος: σύμφωνα με τους υποστηρικτές της ποσοτικής προσέγγισης, οι ερευνητές που ακολουθούν ποιοτικές προσεγγίσεις δεν έχουν καμία σχέση με την επιστήμη. Οι υποστηρικτές των ποιοτικών προσεγγίσεων, από την άλλη, θεωρούν ότι οι κοινωνικοί επιστήμονες που ακολουθούν το φυσιοκρατικό «παράδειγμα» των θετικών ή φυσικών επιστημών δεν έχουν τον σωστό τρόπο για να συλλάβουν την ουσία της κοινωνικής πραγματικότητας. Άλλοι πάλι κατανοούν τις δύο προσεγγίσεις ως δύο συμπληρωματικές μεταξύ τους προ-

πτικές. Η συμπληρωματικότητα αυτή κατανοείται με δύο τρόπους. Σε αντιστοιχία με τον πρώτο τρόπο, οι ποιοτικές προσεγγίσεις θεωρούνται ότι έχουν απλώς επικουρικό ρόλο σε σχέση με τις ποσοτικές προσεγγίσεις. Σε αντιστοιχία με τον δεύτερο τρόπο, οι ποσοτικές και ποιοτικές μέθοδοι είναι απλώς δύο διαφορετικές τεχνικές εκφράσεις που εξυπηρετούν τους ίδιους ερευνητικούς σκοπούς και ουσιαστικά της ίδιας οπτικής του κοινωνικού κόσμου. Σύμφωνα με τον Bryman, για παράδειγμα, «η διάκριση μεταξύ της ποσοτικής και ποιοτικής έρευνας είναι στην ουσία ένα τεχνικό ζήτημα, καθώς η επιλογή μεταξύ τους έχει να κάνει με την καταλληλότητά τους για την απάντηση συγκεκριμένων ερευνητικών ερωτημάτων [...] (που δεν διαφέρουν από άλλες τεχνικές επιλογές), όπως όταν ταιριάζει να κάνεις χρήση ενός ταχυδρομικού ερωτηματολογίου ή να κατασκευάσεις ένα στρωματοποιημένο τυχαίο δείγμα» (Bryman, 1988: 109). Παρόμοια οι King, Keohane και Verba (1994) υποστηρίζουν ότι «η ίδια υποφώσκουσα λογική παρέχει το πλαίσιο για την κάθε ερευνητική προσέγγιση [...], οι διαφορές μεταξύ των ποσοτικών και ποιοτικών παραδόσεων είναι μόνο στιλιστικές και μεθοδολογικά και ουσιαστικά δεν είναι σημαντικές» (Bryman & Burgess, 1994: 3-4). Όπως βλέπουμε επομένως, η πρόταση πολλών ερευνητών να γίνεται συνδυασμός των ποσοτικών και ποιοτικών προσεγγίσεων σε μια έρευνα είναι ένα σύνθετο και δύσκολο ζήτημα. Υποστηρίζουμε ότι οι δύο αυτές μεθοδολογικές προσεγγίσεις για τη διεξαγωγή της έρευνας δεν διαφέρουν απλώς στους όρους της ερευνητικής διαδικασίας, καθώς είναι μια άμεση και λογική συνέπεια της έκφρασης δύο διαφορετικών φιλοσοφικών προοπτικών.

Οι εν λόγω μεθοδολογικές προσεγγίσεις απορρέουν από δύο διαφορετικές αντιλήψεις για τη φύση της κοινωνικής πραγματικότητας (οντολογικές παραδοχές), για τον τρόπο γνώσης αυτής της πραγματικότητας (επιστημολογικές παραδοχές), για τη σχέση του ερευνητή με τις αξίες (αξιολογικές παραδοχές), για τη γλώσσα που χρησιμοποιεί (ρητορικές παραδοχές) και τέλος για τον τρόπο μελέτης της πραγματικότητας (μεθοδολογικές παραδοχές), για την ερευνητική διαδικασία που θα ακολουθεί όσον αφορά τον ερευνητικό σχεδιασμό, τη συλλογή και ανάλυση των ερευνητικών δεδομένων και την παραγωγή των ερευνητικών αποτελεσμάτων. Υποστηρίζουμε ότι πράγματι μεταξύ των δύο προσεγγίσεων υπάρχει ένας διαφορετικός τρόπος κατανόησης της «γνώσης» και της «αλήθειας» και γι' αυτό ο τύπος της γνώσης που παράγεται από τις ποιοτικές μεθόδους (π.χ. από τις βιογραφικές-αφηγηματικές συνεντεύξεις) διαφέρει ριζικά από τον τύπο της γνώσης που παράγεται από τις ποσοτικές μεθόδους (π.χ. από τα ερωτηματολόγια με κλειστές ερωτήσεις, τις κλίμακες κ.ά.).

Οι ποιοτικές προσεγγίσεις διαφέρουν από τις ποσοτικές με διάφορους θεμελιώδεις τρόπους και διαστάσεις: (α) οι ποιοτικές προσεγγίσεις δίνουν έμφαση στους υποκειμενικούς παράγοντες, στην υποκειμενικότητα και την επενέργεια (agency) των συμμετεχόντων σε μια έρευνα (π.χ. λαμβάνουν σοβαρά υπόψη το τι λένε ή κάνουν τα υποκείμενα, τους αφήνουν χρόνο και χώρο να εκφραστούν προσπαθώντας να είναι ανοιχτοί για να κατανοήσουν τις φωνές τους και τη βαθύτερή τους προοπτική), ενώ οι ποσοτικές στους μέσους όρους των απαντήσεων και στις πηγάζουσες από αυτούς αφαιρέσεις, (β) οι ποιοτικές προσεγγίσεις λαμβάνουν υπόψη την ποικιλία των απαντήσεων, αντιδράσεων και δραστηριοτήτων των υποκειμένων και όχι τις τυπικές, στατιστικές τους τάσεις, (γ) διαφέρουν επίσης όσον αφορά τον τρόπο που κατανοούνται οι έννοιες της αξιοπιστίας (reliability), της εγκυρότητας (validity) και της γενίκευσης (generalization) των αποτελεσμάτων μιας έρευνας. Το ζήτημα επομένως, σύμφωνα με τη Marecek (2003: 54), όταν εξετάζει κανείς τη διαμάχη μεταξύ των ποιοτικών και ποσοτικών προσεγγίσεων δεν είναι «Ποια από τις δύο είναι η πιο αληθινή και έγκυρη;» αλλά πολύ πιο σύνθετο: «Τι είδους αλήθειες παράγει η μια και τι η άλλη;» Όπως γράφει και ο P. Corbetta «[...] δύο διαφορετικές οπτικές προοπτικές της ίδιας πραγματικότητας μπορούν να συμβάλουν σημαντικά στη γνώση αυτής της πραγματικότητας, όπως μια πόλη μπορεί να απεικονιστεί τόσο από μια πανοραμική φωτογραφία όσο και από μια φωτογραφία ενός από τους πιο χαρακτηριστικούς της δρόμους» (Corbetta, 2003: 50-51).

2. Το έργο των ποιοτικών προσεγγίσεων δεν είναι επικουρικό σε σχέση με τις ποσοτικές προσεγγίσεις.

Πολλοί ερευνητές των ποσοτικών προσεγγίσεων, στην προσπάθειά τους να δώσουν νόημα και χώρο ύπαρξης στις ποιοτικές προσεγγίσεις, υποστηρίζουν ότι οι ποιοτικές μέθοδοι

έρευνας μπορούν να παίξουν επικουρικό ρόλο στη διαδικασία των ποσοτικών ερευνών. Ο επικουρικός αυτός ρόλος γίνεται αντιληπτός με διαφορετικό τρόπο από τους διάφορους ερευνητές. Μερικοί ερευνητές θεωρούν ότι οι ποιοτικές προσεγγίσεις εξασφαλίζουν μια «κατώτερη», υποδεέστερη μορφή γνώσης σε σχέση με αυτή των ποσοτικών προσεγγίσεων και εξετάζουν την ποιοτική έρευνα ως μια προ-επιστημονική διερευνητική φάση που είναι χρήσιμη μόνο για την παραγωγή υποθέσεων εργασίας, ως πηγή έμπνευσης (Ely, Anzul, Friedman, Garner & Steinmetz, 1991). Οι ποιοτικές προσεγγίσεις μπορούν να βοηθήσουν το ερευνητικό έργο στη δημιουργία ή επινόηση υποθέσεων και τίποτε άλλο, καθότι το κύριο έργο της επιστήμης έπεται αργότερα με τη διαδικασία επιβεβαίωσης ή διάψευσης αυτών των υποθέσεων. Όπως γράφει χαρακτηριστικά ο Blalock: «Γενικά, οι τεχνικές της συμμετοχικής παρατήρησης είναι εξαιρετικά χρήσιμες για την παροχή αρχικών ιδεών και εμπνεύσεων, που μπορούν να οδηγήσουν σε πιο προσεκτικές διατυπώσεις του προβλήματος και σε σαφείς υποθέσεις. Είναι όμως ευάλωτες στην κριτική καθότι τα δεδομένα είναι ιδιόσυγκρασιακά και δύσκολα επαναλαμβάνονται. Κατά συνέπεια, πολλοί κοινωνικοί επιστήμονες προτιμούν να θεωρούν τη συμμετοχική παρατήρηση κάτι χρήσιμο σε κάποιο στάδιο της ερευνητικής διαδικασίας, παρά μια προσέγγιση που παράγει ένα ολοκληρωμένο μέρος της έρευνας» (Blalock, 1970: 45-46).

Άλλοι βλέπουν το ποιοτικό έργο ως ένα καθαρά διακοσμητικό μέσο για την πιο παραστατική, ρητορική παρουσίαση των ποσοτικών αποτελεσμάτων. Ένα ποιοτικό υλικό (π.χ. παραθέματα από τις συνεντεύξεις των υποκειμένων ή του ζωντανού τους λόγου από μια εθνογραφική έρευνα) μπορεί να δώσει ζωή στους «άψυχους» αριθμούς της στατιστικής. Και στις δύο περιπτώσεις πίσω από την αντίληψη αυτή υποφύσκει η παραδοχή ότι οι ποιοτικές προσεγγίσεις έχουν μικρή επιστημονική αξία, ότι δεν μπορούν να σταθούν από μόνες τους και ότι μόνο οι ποσοτικές προσεγγίσεις προσφέρουν πραγματικό επιστημονικό έργο. Πρόκειται όμως, όπως έχουμε ήδη περιγράψει, για έναν μύθο, καθότι οι αριθμοί και τα αριθμητικά δεδομένα δεν παράγονται στο κενό, ούτε με μαγικό τρόπο, αλλά έχουν τη βάση τους σε συγκεκριμένες ποιότητες του βιώματος των υποκειμένων που –στην καλύτερη περίπτωση, αν η ερώτηση σ' ένα ερωτηματολόγιο είναι «σωστά» διατυπωμένη και δεν μεροληπτεί προς την κατεύθυνση των επιθυμιών του ερευνητή– προβάλλονται στα υπό μελέτη φαινόμενα.

3. **Καμία έρευνα, είτε ποιοτικού είτε ποσοτικού τύπου, δεν είναι καθαρά επαγωγική ή απαγωγική.**

Μερικοί ερευνητές τείνουν να θεωρούν την ποιοτική έρευνα ως από τη βάση της επαγωγική και την ποσοτική ως αντίθετα υποθετικο-απαγωγική. Η διχοτομική αυτή αντίληψη, αν και έχει κάποια δόση αλήθειας, δεν είναι ακριβής. Όσον αφορά τις ποιοτικές προσεγγίσεις, έχουν σίγουρα ως αφετηρία τους τα παρατηρησιακά δεδομένα και στη βάση αυτών κατασκευάζουν τις κατηγορίες και έννοιες προχωρώντας σταδιακά προς τη δημιουργία της θεωρίας. Όμως, τίθεται το ερώτημα: οι ποιοτικοί ερευνητές παρατηρούν, καταγράφουν και στη συνέχεια κατασκευάζουν θεωρητικά μοντέλα αβίαστα και χωρίς προηγούμενες θεωρητικές αντιλήψεις και έννοιες; Η απάντηση είναι όχι, γιατί ένας ερευνητής χωρίς ιδέες δεν θα γνώριζε τι ψάχνει και τι θα θεωρούσε ως ερευνητικά δεδομένα για την καταγραφή και στη συνέχεια ανάλυση και ερμηνεία τους. Μόνο οι ερευνητές που εργάζονται στο θετικιστικό «παράδειγμα» θεωρούν ότι υπάρχουν «καθαρά» γεγονότα που μπορούν να τα περιγράψουν με κάποιον «αποστειρωμένο», κρυστάλλινο τρόπο. Όπως όμως γνωρίζουμε, κανένα πείραμα, κανένα ερευνητικό ερώτημα και πολύ περισσότερο καμία ερμηνεία των δεδομένων δεν μπορεί να είναι «αντικειμενική» με τη θετικιστική έννοια του όρου. Καμία περιγραφή δεν μπορεί να είναι «καθαρή», γιατί πρώτον είναι αποτέλεσμα επιλογής, που σημαίνει ότι γίνεται πάντα από κάποια προοπτική (η θέα από το πουθενά ή η θέα από τη ματιά του θεού είναι ένας μύθος) και δεύτερον, γιατί σχετίζεται με τα αξιολογικά συστήματα και τις προαντιλήψεις του ερευνητή, τα σχήματα της σκέψης του, που σημαίνει ότι είναι ιδεολογικά φορτισμένη (βλ. Becker, 1998). Τα προβλήματα που ενδιαφέρουν έναν ερευνητή, τα ερωτήματα που θέτει, το είδος των δεδομένων που συλλέγει και οι αναλύσεις που κάνει είναι όλες πλαισιοθετημένες διαδικασίες (χωρο-χρονικά, βιογραφικά, κοινωνικο-οικονομικά, πολιτικά, πολιτισμικά κ.ά.).

Όσον αφορά τις ποσοτικές προσεγγίσεις, που θεωρούνται ότι λειτουργούν σύμφωνα με τους κανόνες του υποθετικο-απαγωγικού μοντέλου, τα πράγματα δεν είναι ποτέ τόσο εξιδανικευμένα. Πολλές φορές ο τρόπος που παρουσιάζονται τα αποτελέσματα των ποσοτικών ερευνών και οι διαδικασίες που ακολουθήθηκαν κατασκευάζονται στο πνεύμα ενός επιβαλλόμενου εκ των προτέρων κανονιστικού προτύπου. Για να δημοσιεύσει κανείς ένα ερευνητικό άρθρο σε ένα, για παράδειγμα, αμερικανικό επιστημονικό ψυχολογικό περιοδικό είναι αναγκασμένος να ακολουθήσει τις οδηγίες της Αμερικανικής Ψυχολογικής Εταιρίας (American Psychological Association -APA). Έτσι, μετά από μια σύντομη θεωρητική πλαισίωση της έρευνας, παρουσιάζονται σε μια τακτική ακολουθία οι ερευνητικές διαδικασίες που ακολουθήθηκαν για τη συλλογή και οργάνωση των δεδομένων μέχρι τη στατιστική τους επεξεργασία και ερμηνεία. Συχνά όμως, πίσω από την καλή εικόνα ή αφήγηση της έρευνας που παρουσιάζεται ή καλύτερα κατασκευάζεται υπάρχουν αρκετές προσπάθειες ομαλοποίησης ή κανονικοποίησης και αυτό συμβαίνει από το αρχικό στάδιο της συλλογής των δεδομένων (π.χ. χάνονται δεδομένα ή τα προβληματικά δεδομένα δεν λογαριάζονται) μέχρι τη στατιστική τους επεξεργασία, όπου ο ερευνητής πειραματίζεται για να ανακαλύψει (ή να επινοήσει) την κατάλληλη στατιστική τεχνική ή κριτήριο για να παραγάγει το επιθυμητό αποτέλεσμα με το καλύτερο επίπεδο στατιστικής σημαντικότητας. Μερικές φορές, μάλιστα, αναδιατυπώνει τις υποθέσεις του για να ταιριάζουν με τα δεδομένα της έρευνάς του (Katzko, 2002). Κατά συνέπεια, η θέση ότι οι ποσοτικές προσεγγίσεις είναι υποθετικο-απαγωγικές είναι ένας μύθος.

4. **Η διάκριση της ποιοτικής από την ποσοτική έρευνα με βάση την αντίληψη ότι η πρώτη είναι εξηγητική ενώ η δεύτερη ερμηνευτική δεν είναι ποτέ τόσο διχοτομική και ξεκάθαρη.**

Μια βασική διαφορά που υποστηρίζεται ότι υπάρχει μεταξύ της ποσοτικής έρευνας και της ποιοτικής είναι ότι η πρώτη μορφή έρευνας προσφέρει «εξηγήσεις» της πραγματικότητας (ερευνά τους αιτιώδεις μηχανισμούς που οδηγούν στις διαφορές της συμπεριφοράς ανάμεσα στα υποκείμενα, κατευθύνεται από τη λογική του μηχανισμού αίτιο-αποτέλεσμα όπου διακρίνεται και τυποποιείται ένα «αιτιώδες μοντέλο» με βάση το οποίο οι ανεξάρτητες και εξαρτημένες μεταβλητές συνδέονται με ένα ακριβές δίκτυο αιτιωδών σχέσεων), ενώ η δεύτερη μορφή έρευνας παρέχει «ερμηνείες». Η ποσοτική έρευνα αναζητά να ανακαλύψει (ή επινοήσει) αιτιώδη μοντέλα που συνδέουν τις μεταβλητές μεταξύ τους (στη λογική της ποιητικής αιτιότητας), ενώ η ποιοτική έρευνα αναζητά να ανιχνεύσει τυπολογίες που αναφέρονται σε υποκείμενα (στη λογική της ταξινόμησης). Με άλλα λόγια, η ποσοτική έρευνα απαντά στο ερώτημα *γιατί* (γιατί ο Α έχει διαφορετική άποψη από τον Β, ποιο είναι το αίτιο που ο Α συμπεριφέρεται διαφορετικά από τον Β), ενώ η ποιοτική έρευνα στο ερώτημα *πώς* (περιγράφει τις διαφορές των απόψεων μεταξύ του Α και Β ερμηνεύοντάς τις στο φως των γενικών χαρακτηριστικών των ιδεωδών τύπων). Ο Denzin, θερμός υποστηρικτής των ποιοτικών, ερμηνευτικών προσεγγίσεων, αναφέρει: «Στην έρευνά μου σχετικά με τους “Ανώνυμους Αλκοολικούς”, δεν ρωτάω γιατί τα άτομα έγιναν αλκοολικοί· ρωτάω, αντίθετα, πώς έφθασαν να βλέπουν τους εαυτούς τους ως αλκοολικούς. Ο τρόπος αυτός να ρωτάς οδηγεί στην εστίαση στην κοινωνική διαδικασία και όχι στην προκατάληψη με τις προγενέστερες αιτιώδεις μεταβλητές [...]. Η προτίμησή μου εστιάζεται πάντα στο πώς ένα συμβάν ή διαδικασία παράγεται και δημιουργείται και όχι στο να ρωτάς μόνο γιατί αυτό συμβαίνει ή το τι το προκάλεσε» (Denzin, 1989a: 26· βλ. επίσης Denzin, 1989b). Θα πρέπει να σημειώσουμε εδώ ότι η διάκριση ποσοτικών και ποιοτικών προσεγγίσεων στη βάση της αντίθεσης μεταξύ εξήγησης και ερμηνείας, του ερωτήματος γιατί και του ερωτήματος πώς, της ποιητικής αιτιότητας και της ταξινόμησης, της ανάλυσης με βάση τις μεταβλητές και της ανάλυσης με βάση τις προοπτικές των υποκειμένων δεν είναι ποτέ τόσο ξεκάθαρη και διχοτομική. Για παράδειγμα, και στην ποσοτική έρευνα γίνεται χρήση των τυπολογιών. Επίσης, σε πολλές ερμηνευτικές προσεγγίσεις υφέρπει η ιδέα του αιτιώδους μηχανισμού: Ο Weber (1983), για παράδειγμα, αποδέχεται την ύπαρξη των «νόμων» στις κοινωνικές επιστήμες, αν και τους θεωρεί μονάχα ως εργαλεία για την κατανόηση της συμπεριφοράς των υποκειμένων και όχι ως το αντικείμενο της κοινωνικής έρευνας (βλ. Kaplan, 1964: 115).

5. **Η διάκριση της ποιοτικής και ποσοτικής έρευνας με βάση την αντίληψη ότι η πρώτη μορφή έρευνας είναι νατουραλιστική, ενώ η δεύτερη μορφή έρευνα παρεμβατική δεν είναι ποτέ τόσο διχοτομική και ξεκάθαρη.**

Ένα από τα βασικά προβλήματα που είναι αναγκασμένος να αντιμετωπίσει ένας κοινωνικός επιστήμονας είναι αυτό της «υποκειμενικής ανταπόκρισης» και του αναστοχασμού των υποκειμένων. Το γεγονός ότι απλώς παρατηρείς τη συμπεριφορά των υποκειμένων μπορεί αυτό από μόνο του να προκαλέσει αλλαγές σε αυτή την συμπεριφορά. Όταν ένα άτομο γνωρίζει ότι είναι αντικείμενο παρατήρησης, υπάρχει μεγάλη πιθανότητα να συμπεριφερθεί με μη φυσικό τρόπο. Για έναν θετικιστικά προσανατολισμένο ερευνητή το θέμα αυτό δεν συνιστά πρόβλημα, γιατί απλώς ερευνά τη συμπεριφορά του σαν να ήταν ένα φυσικό αντικείμενο, όπως αυτά που μελετά η Φυσική και το μόνο που κάνει είναι να διακρίνει ανεξάρτητες και εξαρτημένες μεταβλητές, να ελέγχει και να χειρίζεται πειραματικές καταστάσεις. Από την άλλη, στις ποιοτικές προσεγγίσεις ο ερευνητής θεωρεί το ζήτημα αυτό πολύ σημαντικό και γι' αυτό επιδιώκει να παρατηρεί και να μελετά τη συμπεριφορά των υποκειμένων στα φυσικά πλαίσια (νατουραλιστικά) όπου αυτά ζουν και εργάζονται, αποφεύγοντας οποιαδήποτε παρέμβαση και χειρισμό του περιβάλλοντός τους. Όμως, αυτό άραγε σημαίνει ότι οι ποσοτικοί ερευνητές διακρίνονται από τους ποιοτικούς, γιατί οι πρώτοι χειρίζονται, ελέγχουν και σκόπιμα επηρεάζουν το περιβάλλον, τις συνθήκες της συμπεριφοράς των υποκειμένων ενώ οι δεύτεροι όχι; Η κατάσταση δεν είναι τόσο ακραία διχοτομική. Η συμμετοχική, για παράδειγμα, παρατήρηση μόνο σπάνια είναι «καθάρως» νατουραλιστική, γιατί ακόμη και η απλή παρουσία ενός εξωτερικού παρατηρητή, πιθανώς επηρεάζει τη συμπεριφορά των υποκειμένων (εκτός από ιδιαίτερες περιπτώσεις, όπως η παρατήρηση των μικρών παιδιών πίσω από έναν μονόδρομο καθρέφτη). Όλα τα εργαλεία της ποιοτικής ανάλυσης –εκτός ίσως από την παρατήρηση (π.χ. οι σε βάθος συνεντεύξεις, οι ιστορίες ζωής κ.ά.)– περιλαμβάνουν αναγκαστικά έναν βαθμό παρεμβολής στην πραγματικότητα που ερευνάται, ακόμη και από το γεγονός ότι προτρέπει τα υποκείμενα να μιλήσουν και να επικοινωνήσουν. Από την άλλη πλευρά, η ποσοτική έρευνα δεν είναι πάντα τόσο χειριστική, όπως είναι στην περίπτωση του πειράματος σε τεχνητές συνθήκες (εργαστήριο), και διάφοροι βαθμοί παρέμβασης και επηρεασμού μπορούν να διακριθούν. Για παράδειγμα, σε ένα ερωτηματολόγιο όπου χρησιμοποιούνται ανοικτές ερωτήσεις ο ερευνητής υπολογίζει το φυσικό πλαίσιο περισσότερο από αυτόν που χρησιμοποιεί μόνο κλειστές ερωτήσεις. Επιπλέον, υπάρχουν ποσοτικές προσεγγίσεις που δεν εμπλέκονται άμεσα με τα υποκείμενα, αλλά βασίζονται στην επεξεργασία διάφορων στατιστικών πηγών.

6. **Καμία έρευνα, είτε ποιοτικού είτε ποσοτικού τύπου, δεν είναι «προοδευτική» από την ίδια τη φύση της.**

Μερικοί ερευνητές (κυρίως αυτοί των φεμινιστικών προσεγγίσεων) υποστηρίζουν ότι οι ποιοτικές έρευνες είναι από τη βάση τους πιο προοδευτικές, δημοκρατικές, επενεργειακές (agentive), κοινωνικές και απελευθερωτικές/χειραφετητικές από ό,τι οι ποσοτικές έρευνες (π.χ. Stanley & Wise, 1983). Η αλήθεια είναι ότι στις ποιοτικές προσεγγίσεις ο ερευνητής έχει μια πιο άμεση σχέση με τα υποκείμενα της έρευνας, τα γνωρίζει εκ του σύνεγγυς, αλλά μήπως αυτό σημαίνει ότι η έρευνά του είναι πιο προοδευτική, δημοκρατική ή απελευθερωτική; Σύμφωνα με την Bernice Lott (1981), αυτό που καθιστά μια έρευνα προοδευτική ή όχι δεν είναι η ίδια η μεθοδολογική στρατηγική που ακολουθείται, αλλά οι στόχοι που τίθενται από τον ίδιο τον ερευνητή, το αντικείμενο που επιδιώκει να ερευνηθεί και ο ευρύτερος προσανατολισμός του. Σύμφωνα με τη Marecek: «[...] αυτό που διακρίνει την έρευνα ως προοδευτική ή όχι είναι η πολιτική και οι αξίες που προσδίδονται στις ερμηνείες των αποτελεσμάτων από την πλευρά του ερευνητή. Όλοι οι ερευνητές, είτε αυτοί είναι των ποσοτικών προσεγγίσεων είτε των ποιοτικών, δεν είναι απρόσβλητοι από αυτές τις αξίες. Ούτε οι ερευνητικές διαδικασίες προσφέρουν κάποια προστασία από τις προκατειλημμένες ερμηνείες. Εν συντομία, κάθε ερευνητική προσέγγιση μπορεί να χρησιμοποιηθεί για προοδευτικούς ή για αντιδραστικούς σκοπούς» (Marecek, 2003: 55).

7. **Το κρίσιμο σημείο που κάνει τις ποιοτικές προσεγγίσεις να διαφέρουν από τις ποσοτικές δεν είναι η χρήση ή όχι των αριθμών και της στατιστικής, αλλά η ιδιαίτερη επιστημολογική τους στάση.**

Σύμφωνα με τη Marecek (2003), υπάρχουν τουλάχιστον τρεις τρόποι που οι ποιοτικοί ερευνητές δεν εμπλέκονται με «αριθμούς» και υπολογισμούς. Πρώτον, στόχος των ποιοτικών ερευνητών δεν είναι να κάνουν μετρήσεις ενός φαινομένου και να ποσοτικοποιήσουν τις διάφορες πτυχές του εντάσσοντάς τις σε αφαιρετικές διαστάσεις. Συνεπώς, δεύτερον, στις ποιοτικές προσεγγίσεις συνήθως δεν γίνεται χρήση της επαγωγικής στατιστικής και της θεωρίας πιθανοτήτων για την επιβεβαίωση ή διάψευση μιας ερευνητικής υπόθεσης. Και τρίτον, ένας ποιοτικός ερευνητής δεν αναζητά τις παραμετρικές διαστάσεις ενός φαινομένου και τον τρόπο κατανομής του στον γενικότερο πληθυσμό. Μήπως αυτό σημαίνει ότι το κρίσιμο σημείο που κάνει τις ποιοτικές προσεγγίσεις να διαφέρουν από τις ποσοτικές είναι ότι στις τελευταίες γίνεται χρήση των αριθμών και της στατιστικής ενώ στις πρώτες όχι; Η απάντηση βέβαια είναι αρνητική, γιατί η ουσία των ποιοτικών προσεγγίσεων βρίσκεται στην επιστημολογική τους στάση, στον τρόπο που προσεγγίζουν τα φαινόμενα, στα ερευνητικά ερωτήματα που επιχειρούν να απαντήσουν και στους στόχους που θέτουν και στο είδος της γνώσης που παράγουν: το ενδιαφέρον εστιάζεται στις υποκειμενικές διαστάσεις των φαινομένων, στις εμπειρίες και στα βιώματα των υποκειμένων, στις εμπρόθετες και επενεργειακές ιδιότητες της δράσης τους και στο πώς όλα αυτά είναι πλαισιοθετημένα (πραγματιστικά, χωρο-χρονικά, διαπροσωπικά, κοινωνικο-πολιτισμικά, ιστορικά κ.ά.). Από την άλλη, ο ποιοτικός χαρακτήρας των δεδομένων της ποιοτικής έρευνας δεν σημαίνει ότι δεν μπορούν αυτά να ποσοτικοποιηθούν και να υποστούν διάφορες στατιστικές αναλύσεις.

7. Γιατί χρησιμοποιούμε την ποιοτική μεθοδολογία

Για ποιους λόγους ένας κοινωνικός επιστήμονας (ψυχολόγος, κοινωνιολόγος, ερευνητής των επιστημών αγωγής κ.ά.) προσφεύγει σε μια ποιοτική έρευνα; Όπως διαπιστώνουμε από τον Πίνακα 1, υπάρχουν πολλοί λόγοι για τους οποίους ένας ερευνητής αποφασίζει να προσφύγει στην ποιοτική έρευνα. Ενδεικτικά αναφέρουμε ορισμένους από αυτούς:

1. Ο ερευνητής επιδιώκει να διερευνήσει την ιδιαιτερότητα του φαινομένου που τον ενδιαφέρει και όχι να παραμείνει σε μια αποσπασματική, αφαιρετική και στατική του μελέτη. Η ανάγκη αυτή προκύπτει, επίσης, όταν ο ερευνητής αδυνατεί να αναγνωρίσει ή να διακρίνει συγκεκριμένες μεταβλητές για τη μελέτη του φαινομένου ή όταν δεν υπάρχει διαθέσιμη θεωρία για την εξήγηση ή την κατανόησή του.
2. Ο ερευνητής επιδιώκει να εκπονήσει μια σε βάθος, λεπτομερή μελέτη και κατανόηση των επιμέρους πτυχών ή διαστάσεων του φαινομένου που τον ενδιαφέρει και όχι να παραμείνει σε μια αποστασιοποιημένη, στατιστική, αφαιρετική προσέγγισή του.
3. Ο ερευνητής επιδιώκει να διαμορφώσει μια γνήσια, αυθεντική, δυναμική, πλαισιοθετημένη και ολιστική προσέγγιση του φαινομένου που τον ενδιαφέρει και όχι να παραμείνει σε μια αποπλαισιωμένη μελέτη του μέσω κάποιων εργαστηριακών πειραμάτων.
4. Ο ερευνητής επιδιώκει να υιοθετήσει ένα αφηγηματικό ύφος, να περιγράψει με πιο εκφραστικούς όρους (κάνοντας χρήση εκτός του κυριολεκτικού λόγου και των ρητορικών, μεταφορικών του δυνατοτήτων του λόγου) την εμπειρία των υποκειμένων για ένα φαινόμενο και όχι να παραμείνει στην απρόσωπη, αφαιρετική γλώσσα της στατιστικής και των φορμαλιστικών μοντέλων.
5. Ο ερευνητής διαθέτει αρκετό χρόνο και μέσα για τη συλλογή πλούσιων ερευνητικών δεδομένων στο πεδίο της έρευνας, προκειμένου να προσεγγίσει καλύτερα την πολύπλοκη, δυναμική και ολιστική φύση του φαινομένου που τον ενδιαφέρει.

Στη συνέχεια, επιχειρούμε να παρουσιάσουμε πιο συγκεκριμένα ορισμένα χαρακτηριστικά και αξίες της ποιοτικής έρευνας και τους λόγους που αυτή προτιμάται (βλ. Camic, Rhodes & Yardley,

2003: 8-13· Creswell, 2007: 36-39· Hatch, 2002· LeCompte & Schensul, 1999· Marshall & Rossman, 2006· McGrath & Johnson, 2003).

Οι ποιοτικές μέθοδοι έρευνας βοηθούν στη διερεύνηση καινούριων ζητημάτων και στην κατασκευή θεωρίας επαγωγικά, από τα κάτω.

Οι ποιοτικές μέθοδοι έρευνας βοηθούν στη διερεύνηση ζητημάτων με τα οποία ο ερευνητής έρχεται σε επαφή για πρώτη φορά. Γι' αυτό είναι πιο κατάλληλη η ποιοτική έρευνα όταν το πρόβλημα ή το ζήτημα που επιδιώκουμε να μελετήσουμε δεν έχει διερευνηθεί (ή έχει διερευνηθεί ανεπαρκώς). Στη λογική των ποσοτικών μεθόδων έρευνας οι σχετικές μεταβλητές που χρησιμοποιούνται είναι εννοιολογικά προκαθορισμένες, ενώ τα αποτελέσματα προβλέψιμα a priori από το πλαίσιο της θεωρίας που γίνεται χρήση. Αντιθέτως, στις περισσότερες ποιοτικές μεθόδους έρευνας (π.χ. η θεμελιωμένη θεωρία, η εθνογραφική προσέγγιση, η έρευνα πεδίου, η φαινομενολογική προσέγγιση κ.ά.) μπορεί κάποιος να προσεγγίσει ένα θέμα χωρίς να έχει γι' αυτό προκαθορισμένες αντιλήψεις σχετικά με τις σημαντικές μεταβλητές ή για το πώς θα σχετίζονται, οδηγώντας σταδιακά στην κατασκευή μιας θεωρίας για την εξήγηση και την ερμηνεία των ερευνητικών δεδομένων. Στη φαινομενολογική προσέγγιση, για παράδειγμα, ο ερευνητής μπορεί να ανακαλύψει τα βαθύτερα νοήματα των υποκειμένων αναλύοντας και εντοπίζοντας τα ουσιαστικά στοιχεία ή τις δομές της σκέψης και των βιωμάτων τους από τις περιγραφές των συνεντεύξεών τους. Αυτό δεν σημαίνει βέβαια ότι οι ερευνητές των ποιοτικών μεθόδων θεωρούν τα αποτελέσματα μιας τέτοιας έρευνας ως «αντικειμενικά», επειδή έχουν συνείδηση του γεγονότος ότι σε όλα τα στάδια της ερευνητικής διαδικασίας, από τη συλλογή και καταγραφή μέχρι την ανάλυση και ερμηνεία των δεδομένων, παίζουν έναν σημαντικό, διαμεσολαβητικό, κατασκευαστικό ρόλο. Ένας ποιοτικός ερευνητής οικοδομεί τις έννοιες, τις κατηγορίες και τα θεωρητικά του μοντέλα από τα «κάτω», οργανώνοντας τα δεδομένα του σε όλο και πιο αφαιρετικές πληροφοριακές μονάδες. Στην επαγωγική αυτή διαδικασία ο ερευνητής πηγαίνει πίσω και εμπρός μεταξύ των κατηγοριών και των δεδομένων του μέχρι να δημιουργήσει ένα ικανοποιητικό, λειτουργικό σύνολο θεμάτων και ενοτήτων. Στη διαδικασία αυτή μπορεί επίσης να συνεργαστεί με τα υποκείμενα της έρευνας ώστε τα θέματα και οι αφαιρετικές κατηγορίες που αναδύονται από την ανάλυση να ταιριάζουν περισσότερο με τα βιώματα και τις πρακτικές τους.

Η ερευνητική διαδικασία στις ποιοτικές προσεγγίσεις είναι αναδυόμενη και δυναμική.

Αυτό σημαίνει ότι ο αρχικός ερευνητικός σχεδιασμός δεν είναι τελεσίδικος, αλλά απλώς ένα προσχέδιο που μπορεί στην πορεία της έρευνας να αλλάξει ή να τροποποιηθεί. Οι αλλαγές αυτές μπορούν να συμβούν σε κάθε στιγμή ή φάση της ερευνητικής διαδικασίας είτε στη φάση εισαγωγής του ερευνητή στο ερευνητικό πεδίο για τη συλλογή των δεδομένων ή σε μεταγενέστερα στάδια, όταν ο ερευνητής κάνει τις πρώτες του αναλύσεις. Ο ερευνητής μπορεί, για παράδειγμα, να τροποποιήσει τα ερευνητικά του ερωτήματα, τους τρόπους που συλλέγει τα δεδομένα του, ακόμη και τα υποκείμενα και τον τόπο διεξαγωγής της έρευνάς του. Το σημαντικότερο ζήτημα σε μια ποιοτική έρευνα είναι να αποκτήσει κανείς όσο περισσότερες πληροφορίες μπορεί για το ζήτημα που τον ενδιαφέρει και αυτό μπορεί να το επιτύχει μένοντας ευέλικτος και ανοικτός στις νέες ιδέες και αντιλήψεις και προσεγγίζοντας με ευαισθησία το όλο θέμα επιδιώκοντας να μαθαίνει από τα υποκείμενα της έρευνας και από οποιαδήποτε άλλη πηγή πληροφοριών.

Η ανάλυση στις ποιοτικές μεθόδους έρευνας είναι παισιοθετημένη και γίνεται προσπάθεια για την αύξηση της οικολογικής της εγκυρότητας.

Οι ερευνητές των ποιοτικών μεθόδων έρευνας έχουν επίγνωση σχετικά με τον ρόλο και την επίδραση του κοινωνικο-πολιτισμικού πλαισίου στα υπό μελέτη φαινόμενα. Γι' αυτό η προσοχή τους εστιάζεται στα φυσικά πλαίσια εμφάνισης των φαινομένων (π.χ. η καθημερινή ομιλία ή συμπεριφορά των ανθρώπων και οι τεχνικές που χρησιμοποιούν είναι διαφορετικές

σε διαφορετικά πλαίσια: διαφορετική, για παράδειγμα, στην καθημερινή τους ζωή στο σπίτι και διαφορετική όταν μιλούν στον ερευνητή ή όταν τα παιδιά παίζουν και ο ερευνητής τα παρακολουθεί με μια βιντεοκάμερα). Έτσι, στην ποιοτική έρευνα, οι ερευνητές, προκειμένου να έχουν εξασφαλισμένη την οικολογική εγκυρότητα της έρευνας, τείνουν να συλλέγουν τα δεδομένα τους στα πραγματικά, καθημερινά πλαίσια της ζωής των υποκειμένων, στο πεδίο ή στον τόπο όπου αυτά βιώνουν το υπό διερεύνηση ζήτημα ή πρόβλημα. Αποφεύγουν τα εργαστηριακά πειράματα όπου η κατάσταση είναι στημένη, τεχνητή και κατασκευασμένη. Αποφεύγουν, επίσης, να αποστέλλουν στα υποκείμενα τα ερευνητικά εργαλεία (π.χ. ερωτηματολόγια) για να τα συμπληρώσουν. Τις πληροφορίες προτιμούν να τις παίρνουν απ' ευθείας από τα υποκείμενα στις πρόσωπο με πρόσωπο αλληλεπιδράσεις, μιλώντας μαζί τους και παρατηρώντας τη συμπεριφορά τους στο φυσικό πλαίσιο όπου αυτά ζουν και εργάζονται. Μερικοί ερευνητές, μάλιστα, για να έχουν βαθύτερη κατανόηση της επίδρασης του χωρο-χρονικού, διαπροσωπικού, κοινωνικο-πολιτισμικού ή ιστορικού πλαισίου στο φαινόμενο που τους ενδιαφέρει, βρίσκουν πολύ βοηθητική τη συμμετοχή τους σε αυτό, πολλές φορές μάλιστα για μεγάλα χρονικά διαστήματα (συμμετοχική παρατήρηση).

Στις προσεγγίσεις των ποιοτικών μεθόδων έρευνας το ενδιαφέρον εστιάζεται στην ολιστική καταγραφή και ανάλυση σύνθετων, δυναμικών και μοναδικών φαινομένων.

Στις ποιοτικές μεθόδους έρευνας η προσοχή εστιάζεται στη σύλληψη/κατανόηση των ποιοτικών χαρακτηριστικών του υπό μελέτη φαινομένου. Οι ποιότητες αυτές θεωρούνται ότι είναι πλαισιοθετημένες, ολιστικές και αναδυόμενες, που σημαίνει, βασισμένοι στις παραδοχές της συστημικής προσέγγισης, ότι είναι πάντα κάτι περισσότερο από το άθροισμα των μερών τους. Έτσι και στις ποιοτικές μεθοδολογικές προσεγγίσεις η έρευνα επιχειρείται να είναι όσο αυτό είναι δυνατό πλαισιοθετημένη και ολιστική, που σημαίνει ότι η κάθε επιμέρους ανάλυση ή μικροανάλυση ενός μέρους του φαινομένου γίνεται πάντα στο πλαίσιο μιας ευρύτερης ολότητας. Μια συμπεριφορά (για παράδειγμα, οι δραστηριότητες των παιδιών που παίζουν τον γιατρό και τις νοσοκόμες) έχει νόημα μόνο σε σχέση με το ευρύτερο κοινωνικο-πολιτισμικό πλαίσιο όπου αυτή λαμβάνει χώρα. Αναλύω και μελετώ ολιστικά το νόημα μιας συμπεριφοράς σημαίνει την πλαισιοθετώ κοινωνικο-ιστορικά και πολιτισμικά λαμβάνοντας υπόψη τις διάφορες πτυχές/διαστάσεις της και τις σχέσεις της με το στενότερο και ευρύτερο πλαίσιο. Μια ποιοτική έρευνα βασίζεται, συνήθως, σε ένα μικρό δείγμα περιπτώσεων (ακόμη και σε μία μόνο περίπτωση), για τις οποίες όμως συλλέγονται λεπτομερή και μερικές φορές πολυτροπικά δεδομένα (λεκτικά, οπτικά κ.ά.), έτσι ώστε να καθίσταται δυνατή η ανάλυση πολλαπλών πτυχών ή διαστάσεων του υπό μελέτη φαινομένου. Ένας ποιοτικός ερευνητής είναι ελεύθερος από τους περιορισμούς των στατιστικών απαιτήσεων και κριτηρίων έχοντας τη δυνατότητα να «αυτοσχεδιάσει» στην προσπάθειά του να προσεγγίσει βαθύτερα τα ζητήματα που τον απασχολούν, να ανιχνεύσει με προσοχή την πολυπλοκότητα του θέματος, να μελετήσει ιδιαίτερα τις εξαιρέσεις και τα σύνθετα πρότυπα συμπεριφορών αναπτύσσοντας με βάση το υλικό τις δικές του αναλυτικές κατηγορίες.

Ένα άλλο πλεονέκτημα των ποιοτικών ερευνητών είναι ότι επιτρέπουν στα πρωτογενή τους δεδομένα, είτε αυτά είναι ακατέργαστο υλικό από βιντεογραφήσεις είτε αφηγηματικές συνεντεύξεις ή καταγραφή καθημερινών συνομιλιών, και να τα αναλύσουν και ερμηνεύσουν από διάφορες πλευρές με διάφορους τρόπους. Αντικείμενο έρευνας των ποιοτικών προσεγγίσεων είναι, επίσης, εμπειρικό υλικό που στις ποσοτικές έρευνες δεν λαμβάνεται υπόψη ή θεωρείται ως πηγή λάθους: π.χ. οι ασυνέπειες και αντιφάσεις στον λόγο ή στη συμπεριφορά του άλλου, οι παύσεις και οι σιωπές του, οι αποκλίσεις από την τυπική ή «φυσιολογική» συμπεριφορά κ.ά. Για παράδειγμα, στην ψυχαναλυτική ανάλυση (Kvale, 1996), ή στην ανάλυση λόγου (Potter, 2003) οι αντιφάσεις, οι παύσεις και οι σιωπές στην ομιλία κάποιου θεωρούνται αξιόλογα δεδομένα που συνήθως ερμηνεύονται ως περιοχές εσωτερικής έντασης, δυσκολίας ή σύγκρουσης. Η μελέτη των αποκλίσεων, επίσης, προσφέρουν χρήσιμες πληροφορίες για τις πολιτισμικές νόρμες και τους λόγους που αυτές συμβαίνουν στο συγκεκριμένο χωρο-χρονικό πλαίσιο.

Ένα ακόμη πλεονέκτημα των ποιοτικών προσεγγίσεων είναι ότι μπορούν να μελετήσουν το φαινόμενο στη δυναμική του πολυπλοκότητα, δηλαδή μέσα στον χρόνο (χρησιμοποιώντας για παράδειγμα, τη συμμετοχική παρατήρηση, την εθνογραφική προσέγγιση, τη βιογραφική-αφηγηματική μέθοδο ή κάποια μορφή ψυχαναλυτικής προσέγγισης). Ένας ποιοτικός ερευνητής μπορεί να αναπτύξει επομένως, μια σύνθετη εικόνα για το υπό διερεύνηση φαινόμενο: παρουσίαση των πολλαπλών του πτυχών ή προοπτικών, εντοπισμός των σύνθετων παραγόντων που το διαμορφώνουν σε ένα πλαίσιο. Ο ποιοτικός ερευνητής έχει το πλεονέκτημα ότι δεν περιορίζεται από τις στενές αντιλήψεις των θετικιστικών, ποσοτικών ερευνητών για τις μονοδιάστατες αιτιοκρατικές στατικές σχέσεις μεταξύ των μεταβλητών, αλλά αντίθετα, εστιάζει την προσοχή του στις σύνθετες μορφές αλληλεπιδράσεων σε μια κατάσταση.

Ένας από τους βασικούς στόχους των ποιοτικών μεθόδων έρευνας είναι η καταγραφή, ανάλυση, ερμηνεία και κατανόηση των βιωμάτων και υποκειμενικών νοημάτων.

Μια από τις βασικές δυνατότητες των ποιοτικών μεθόδων έρευνας είναι ότι με τον έναν ή τον άλλο τρόπο (φαινομενολογικά ή φαινομενογραφικά, εθνογραφικά, βιογραφικά, διαλογικά-αφηγηματικά κ.ά.) μας επιτρέπουν, σε κάποιον βαθμό, να έχουμε πρόσβαση στην υποκειμενική εμπειρία ή προοπτική των άλλων, στα υποκειμενικά τους νοήματα. Σε όλη την ποιοτική ερευνητική διαδικασία το κύριο ενδιαφέρον του ερευνητή εστιάζεται στη σύλληψη και κατανόηση των νοημάτων που τα υποκείμενα της έρευνας έχουν για το υπό διερεύνηση ζήτημα, και όχι τόσο στα νοήματα που πηγάζουν από τη μελέτη της σχετικής βιβλιογραφίας.

Η ποιοτική έρευνα είναι στη βάση της μια ερμηνευτική διαδικασία.

Έτσι, ο ερευνητής από την αρχή μέχρι το τέλος της ερευνητικής διαδικασίας ερμηνεύει ό,τι βλέπει, ακούει και κατανοεί. Οι ερμηνείες αυτές δεν μπορούν βέβαια να λειτουργήσουν ανεξάρτητα από τις εμπειρίες των ερευνητών, τη βιογραφική τους ιστορία, το πλαίσιο όπου βρίσκονται, τις προαντιλήψεις και το θεωρητικό τους υπόβαθρο. Η ερμηνευτική αυτή διαδικασία συνεχίζει και μετά το πέρας της έρευνας, μετά τη συγγραφή και τη δημοσίευσή της, καθότι οι αναγνώστες κάνουν τις δικές τους ερμηνείες προσφέροντας ενδεχομένως καινούριες πληροφορίες για το υπό διερεύνηση θέμα. Έτσι, λαμβάνοντας υπόψη τις ερμηνείες των ερευνητών, των αναγνωστών της έρευνας καθώς και των ίδιων των ερευνητικών υποκειμένων, μπορούμε να έχουμε μια καλύτερη ιδέα για την πολυπλοκότητα του ζητήματος και τις πολλαπλές αντιλήψεις που υπάρχουν γι' αυτό.

Η εργασία ενός ερευνητή ποιοτικών μεθοδολογικών προσεγγίσεων μοιάζει με την εργασία του καλλιτέχνη.

Ο Dewey (1934) υποστήριζε ότι η επιστήμη μπορεί να θεωρηθεί προέκταση της τέχνης, καθότι συνιστά μια τεχνολογία χρήσης της συσσωρευμένης κουλτούρας των γενεών για τη δημιουργία και την κατανόηση μιας εδώ και τώρα αντιληπτικο-κινητικής εμπειρίας. Πολλοί ερευνητές των ποιοτικών προσεγγίσεων υποστηρίζουν ότι η ποιοτική έρευνα μοιάζει με τη δεξιοτεχνία και την εργασία του καλλιτέχνη. Κατ' αρχήν, οι ερευνητές των ποιοτικών προσεγγίσεων, όπως και οι καλλιτέχνες είναι ενεργοί και ευρηματικοί στη διαδικασία συλλογής, καταγραφής και ανάλυσης των δεδομένων τους. Τείνουν να συλλέγουν οι ίδιοι από μόνοι τους τα δεδομένα εξετάζοντας τα υπάρχοντα τεκμήρια και τεχνουργήματα, παρατηρώντας και καταγράφοντας τη συμπεριφορά των υποκειμένων, παίρνοντας συνεντεύξεις από αυτά κ.ά. και γενικά αποφεύγουν να κάνουν χρήση των εργαλείων (π.χ. ερωτηματολογίων) που έχουν κατασκευαστεί από άλλους ερευνητές, διεκδικώντας κατά κάποιον τρόπο τη δική τους ματιά και πρωτοτυπία. Δεύτερον, η ποιοτική έρευνα είναι «τέχνη» και χρειάζεται αρκετή μαεστρία για να διεξαχθεί σωστά σε όλα της στάδια. Πέρα από το γεγονός ότι αρκετοί ερευνητές των ποιοτικών προσεγγίσεων χρησιμοποιούν τα εκφραστικά μέσα της τέχνης (ιχνογραφήματα, βίντεο, φωτογραφίες, ποίηση, τραγούδια κ.ά.) για να κατανοήσουν την υποκειμενική προοπτική των άλλων, η ίδια η διαδικασία της ποιοτικής

έρευνας μοιάζει με αυτήν του καλλιτέχνη. Η εργασία ενός καλλιτέχνη δεν είναι μια τυχαία και ουδέτερη δημιουργική δραστηριότητα, αλλά μια εμπρόθετη δραστηριότητα που οργανώνει αισθητικά το υλικό του για να μεταφέρει ή να δημιουργήσει στον άλλον μια αισθητική εμπειρία. Έτσι και το έργο ενός ερευνητή ποιοτικών προσεγγίσεων περιλαμβάνει αισθητικές δεξιότητες σε όλα τα στάδια διεξαγωγής μιας ποιοτικής έρευνας: από το στάδιο της συλλογής και καταγραφής των δεδομένων –χρησιμοποιώντας μαγνητόφωνα, τοποθετώντας κάμερες, δίνοντας στα υποκείμενα διάφορα υλικά για να δημιουργήσουν κάτι ή να εκφραστούν κ.λπ.– μέχρι την οργάνωση, ανάλυση, ταξινόμηση και ερμηνεία τους, έτσι ώστε να αναδειχθούν τα κύρια θέματα και το πλαίσιο του βιώματός τους, επιτυγχάνοντας μια ισορροπία και συνοχή σε αυτό, δίνοντας μια φωνή στη μοναδική προοπτική των συγγραφέων/δημιουργών του.

Οι προσεγγίσεις των ποιοτικών μεθόδων έρευνας είναι στη βάση τους σχεσιακές.

Βασική παραδοχή των ποιοτικών μεθοδολογικών προσεγγίσεων είναι ότι οι ανθρώπινες συμπεριφορές, τα νοήματα και τα αποτελέσματά τους συν-δημιουργούνται σε πλαίσια σύνθετων αλληλεπιδράσεων. Κατά συνέπεια, στις προσεγγίσεις αυτές η προσοχή εστιάζεται στη μελέτη των διαδικασιών αυτών συν-δημιουργίας ή συν-κατασκευής της πραγματικότητας και στο πώς αυτές επηρεάζονται από το στενότερο και ευρύτερο πλαίσιο.

Μια από τις θεμελιώδεις διαστάσεις των ποιοτικών μεθόδων έρευνας είναι ο αναστοχασμός.

Για πολλούς ερευνητές των ποιοτικών μεθόδων, η επίγνωση του χωρο-χρονικού, διαπροσωπικού, πραγματιστικού και κοινωνικο-ιστορικο-πολιτισμικού πλαισίου επεκτείνεται και στη διάσταση του αναστοχασμού. Ο αναστοχασμός αυτός σχετίζεται κυρίως με τον ρόλο που έχει/διαδραματίζει ο ερευνητής στη διαδικασία της έρευνας σε όλα της τα στάδια: από τις σχέσεις που έχει με το θέμα της έρευνάς του, τις επιλογές και αποφάσεις που λαμβάνει κάθε στιγμή μέχρι τις σχέσεις που αναπτύσσει με τα υποκείμενα, τη γλώσσα που χρησιμοποιεί, τον τρόπο που αντιμετωπίζει τις εκάστοτε δυσκολίες σχετικά με την καταγραφή, ταξινόμηση, ανάλυση και ερμηνεία των δεδομένων του και γενικότερα τις επιδράσεις που τυγχάνει να έχει στην όλη ερευνητική διαδικασία (βλ. επίσης κεφάλαιο 5 του παρόντος συγγράμματος).

8. Βασικοί όροι και έννοιες του πρώτου κεφαλαίου

Ποιοτική έρευνα (ορισμοί), Ανθρωπιστικό/ερμηνευτικό «παράδειγμα», Ποσοτική έρευνα, Φυσιοκρατικό «παράδειγμα», Βασικές διαφορές μεταξύ ποιοτικής και ποσοτικής έρευνας, Μύθοι για τις σχέσεις μεταξύ ποιοτικής και ποσοτικής έρευνας, Μύθοι του φυσιοκρατικού «παραδείγματος», «Παράδειγμα», Επαγωγική και Απαγωγική έρευνα, Εξηγητική, νομοθετική μέθοδος, Περιγραφική, ιδιογραφική μέθοδος, Μέθοδος έρευνας, Μεθοδολογία έρευνας, Τύποι ποιοτικών μεθοδολογιών / μεθόδων έρευνας, Πλεονεκτήματα της ποιοτικής έρευνας.

9. Θέματα για σκέψη και συζήτηση του πρώτου κεφαλαίου

- Τι είναι η ποιοτική έρευνα;
- Ποια είναι τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα μιας ποιοτικής έρευνας;
- Γιατί είναι σημαντική η ποιοτική έρευνα στις κοινωνικές επιστήμες;
- Ποια είναι τα βασικά πλεονεκτήματα της ποιοτικής έρευνας;
- Να προσδιορίσετε τις έννοιες της ποσοτικής έρευνας και της ποιοτικής έρευνας.
- Να διατυπώσετε τις ομοιότητες και τις διαφορές των βασικών χαρακτηριστικών των δύο αυτών ερευνητικών προσεγγίσεων.
- Ποιες είναι οι κυριότερες διαφορές ανάμεσα στην ποιοτική και την ποσοτική έρευνα όσον αφορά: (α) τις οντολογικές παραδοχές, (β) τις επιστημολογικές παραδοχές και (γ) τη σχέση ανάμεσα στη θεωρία και τα δεδομένα;

- Ποιες είναι οι κυριότερες διαφορές μεταξύ της ποσοτικής και ποιοτικής έρευνας στις κοινωνικές επιστήμες σε σχέση με τα βασικά στάδια της έρευνας;
- Θεωρείτε ότι η αποφυγή των αριθμών και των στατιστικών είναι η σημαντικότερη διαφορά μεταξύ ποιοτικής και ποσοτικής έρευνας; Αναπτύξτε και τεκμηριώστε την απάντησή σας.
- Αναπτύξτε και τεκμηριώστε την απάντησή σας σε σχέση με τη διαπίστωση ότι «οι ποιοτικές μέθοδοι έρευνας βοηθούν στη διερεύνηση καινούριων ζητημάτων και στην κατασκευή θεωρίας επαγωγικά, από τα κάτω».
- Αναπτύξτε και τεκμηριώστε την απάντησή σας σε σχέση με τη διαπίστωση ότι «η ερευνητική διαδικασία στις ποιοτικές προσεγγίσεις είναι αναδυόμενη και δυναμική».
- Αναπτύξτε και τεκμηριώστε την απάντησή σας σε σχέση με τη διαπίστωση ότι «η ανάλυση στις ποιοτικές μεθόδους έρευνας είναι πλαισιοθετημένη και γίνεται προσπάθεια για την αύξηση της οικολογικής της εγκυρότητας».
- Αναπτύξτε και τεκμηριώστε την απάντησή σας σε σχέση με τη διαπίστωση ότι «στις προσεγγίσεις των ποιοτικών μεθόδων έρευνας το ενδιαφέρον εστιάζεται στην ολιστική καταγραφή και ανάλυση σύνθετων, δυναμικών και μοναδικών φαινομένων».
- Αναπτύξτε και τεκμηριώστε την απάντησή σας σε σχέση με τη διαπίστωση ότι «ένας από τους βασικούς στόχους των ποιοτικών μεθόδων έρευνας είναι η καταγραφή, ανάλυση, ερμηνεία και κατανόηση των βιωμάτων και υποκειμενικών νοημάτων».
- Αναπτύξτε και τεκμηριώστε την απάντησή σας σε σχέση με τη διαπίστωση ότι «η ποιοτική έρευνα είναι στη βάση της μια ερμηνευτική διαδικασία».
- Αναπτύξτε και τεκμηριώστε την απάντησή σας σε σχέση με τη διαπίστωση ότι «η εργασία ενός ερευνητή ποιοτικών μεθοδολογικών προσεγγίσεων μοιάζει με την εργασία του καλλιτέχνη».
- Αναπτύξτε και τεκμηριώστε την απάντησή σας σε σχέση με τη διαπίστωση ότι «οι προσεγγίσεις των ποιοτικών μεθόδων έρευνας είναι στη βάση τους σχεσιακές».
- Αναπτύξτε και τεκμηριώστε την απάντησή σας σε σχέση με τη διαπίστωση ότι «μία από τις θεμελιώδεις διαστάσεις των ποιοτικών μεθόδων έρευνας είναι ο αναστοχασμός».
- Τι είναι το «παράδειγμα» και ποια είναι τα βασικά του συστατικά στοιχεία;
- Γιατί είναι τόσο σημαντικό το επιστημολογικό «παράδειγμα» στην ποιοτική μεθοδολογία έρευνας στο πλαίσιο της ψυχολογίας και των παιδαγωγικών επιστημών;
- Τι είναι η μέθοδος έρευνας και ποια είναι η διαφορά της από την έννοια της μεθοδολογίας της έρευνας;
- Ποιοι είναι οι βασικοί τύποι ποιοτικών μεθοδολογιών/μεθόδων έρευνας;
- Ποιες είναι οι βασικές παραδοχές του φυσιοκρατικού και ανθρωπιστικού/ερμηνευτικού «παραδείγματος»;
- Ποιοι είναι οι μύθοι του φυσιοκρατικού «παραδείγματος» υπό το πρίσμα του ανθρωπιστικού «παραδείγματος»;
- Ποιοι είναι οι μύθοι για τις σχέσεις μεταξύ ποιοτικής και ποσοτικής έρευνας;
- Κατά πόσο το έργο των ποιοτικών προσεγγίσεων είναι ή δεν είναι επικουρικό σε σχέση με τις ποσοτικές προσεγγίσεις; Αναπτύξτε και τεκμηριώστε την απάντησή σας.
- Αναπτύξτε και τεκμηριώστε την απάντησή σας σε σχέση με τη διαπίστωση ότι «η διάκριση της ποιοτικής από την ποσοτική έρευνα με βάση την αντίληψη ότι η πρώτη είναι εξηγητική ενώ η δεύτερη ερμηνευτική δεν είναι ποτέ τόσο διχοτομική και ξεκάθαρη».
- Τι άποψη έχετε για τη διαπίστωση ότι «η διάκριση της ποιοτικής και ποσοτικής έρευνας με βάση την αντίληψη ότι η πρώτη μορφή έρευνας είναι νατουραλιστική, ενώ η δεύτερη μορφή έρευνα παρεμβατική δεν είναι ποτέ τόσο διχοτομική και ξεκάθαρη»; Αναπτύξτε και τεκμηριώστε την απάντησή σας.
- Αναπτύξτε και τεκμηριώστε την απάντησή σας σε σχέση με τη διαπίστωση ότι «καμία έρευνα είτε ποιοτικού είτε ποσοτικού τύπου δεν είναι «προοδευτική» από την ίδια τη φύση της».
- Αναπτύξτε και τεκμηριώστε την απάντησή σας σε σχέση με τη διαπίστωση ότι «το κρίσιμο σημείο που κάνει τις ποιοτικές προσεγγίσεις να διαφέρουν από τις ποσοτικές δεν είναι η χρήση ή όχι των αριθμών και της στατιστικής αλλά η ιδιαίτερη επιστημολογική τους στάση».

- Παρουσιάστε τα βασικά σημεία κριτικής του φυσιοκρατικού-θετικιστικού «παραδείγματος», τι είδους εναλλακτικά επιστημολογικά-μεθοδολογικά «παραδείγματα» έχουν αναπτυχθεί και τις βασικές θέσεις, παραδοχές του ανθρωπιστικού «παραδείγματος».
- Σε ποιον βαθμό μπορεί μια έρευνα (είτε ποσοτικού είτε ποιοτικού είτε μεικτού τύπου) να είναι ιδεολογικά ουδέτερη; Αναπτύξτε και τεκμηριώστε την απάντησή σας.

Σημειώσεις πρώτου κεφαλαίου

1. Το κεφάλαιο αυτό συνιστά μια σύνθεση για τις ανάγκες του παρόντος ψηφιακού διδακτικού βιβλίου-βοηθήματος στη βάση αποσπασμάτων των πιο κάτω άρθρων:
Πουρκός, Μ. (2010). Η Διαμάχη μεταξύ Ποιοτικής και Ποσοτικής Έρευνας στις Κοινωνικές Επιστήμες: Διευρύνοντας τις Προοπτικές στη Μεθοδολογία και τον Ερευνητικό Σχεδιασμό. Στο Μ. Πουρκός & Μ. Δαφέρμος (επιμ.), *Ποιοτική Έρευνα στις Κοινωνικές Επιστήμες: Επιστημολογικά, Μεθοδολογικά και Ηθικά Ζητήματα* (σσ. 131-176). Αθήνα: Τόπος.
Πουρκός, Μ. (2010). Επιστημολογικά-Μεθοδολογικά «Παραδείγματα» στη Θεωρία και Έρευνα της Σύγχρονης Ψυχολογίας: Βασικές Παραδοχές και η Κριτική τους. Στο Μ. Πουρκός & Μ. Δαφέρμος (επιμ.), *Ποιοτική Έρευνα στην Ψυχολογία και την Εκπαίδευση: Επιστημολογικά, Μεθοδολογικά και Ηθικά Ζητήματα* (σσ. 79-180). Αθήνα: Τόπος.
Πουρκός, Μ. (2010). Η Ποιοτική Μεθοδολογία στην Ψυχολογία και το Ερμηνευτικό «Παράδειγμα»: Η Ψυχολογία ως Ανθρωπιστική Επιστήμη. Στο Μ. Πουρκός & Μ. Δαφέρμος (επιμ.), *Ποιοτική Έρευνα στην Ψυχολογία και την Εκπαίδευση: Επιστημολογικά, Μεθοδολογικά και Ηθικά Ζητήματα* (σσ. 179-222). Αθήνα: Τόπος.
Πουρκός, Μ. (2013). *Δυνατότητες και Όρια των Στρατηγικών Διεύρυνσης του Ερευνητικού Σχεδιασμού (Μείζης των Μεθοδολογιών) στην Κοινωνική, Ψυχολογική και Εκπαιδευτική Έρευνα*. Στο Μ. Πουρκός (επιμ.), *Δυνατότητες και Όρια της Μείζης των Μεθοδολογιών στην Κοινωνική, Ψυχολογική και Εκπαιδευτική Έρευνα: Επιστημολογικά και Μεθοδολογικά Ζητήματα των Προοπτικών Διεύρυνσης του Ερευνητικού Σχεδιασμού* (σσ. 133-182). Αθήνα: Ίων.
Πουρκός, Μ., & Δαφέρμος, Μ. (2010). Εισαγωγή – Ποιοτική Έρευνα στις Κοινωνικές Επιστήμες: Θεωρητική και Ιστορική Οριοθέτηση του Πεδίου. Στο Μ. Πουρκός & Μ. Δαφέρμος (επιμ.), *Ποιοτική Έρευνα στις Κοινωνικές Επιστήμες: Επιστημολογικά, Μεθοδολογικά και Ηθικά Ζητήματα* (σσ. 21-56). Αθήνα: Τόπος.
Πουρκός, Μ., & Δαφέρμος, Μ. (2010). Εισαγωγή – Ποιοτική Έρευνα στην Ψυχολογία και την Εκπαίδευση: Θεωρητική και Ιστορική Οριοθέτηση του Πεδίου. Στο Μ. Πουρκός & Μ. Δαφέρμος (επιμ.), *Ποιοτική Έρευνα στην Ψυχολογία και την Εκπαίδευση: Επιστημολογικά, Μεθοδολογικά και Ηθικά Ζητήματα* (σσ. 19-73). Αθήνα: Τόπος.
2. Η ποιοτική έρευνα αφορά την περιγραφή των συστατικών ιδιοτήτων μιας οντότητας (φαινομένου), σε αντιδιαστολή με την ποσοτική έρευνα που εδράζεται στον καθορισμό του ποσοτικού μεγέθους αυτής της οντότητας ή του βαθμού συνάφειας μεταξύ προκαθορισμένων, διακριτών του πτυχών ή διαστάσεων (μεταβλητών). Ο στόχος των περισσότερων ποιοτικών ερευνητών είναι να προσφέρουν πλούσιες ή «πυκνές», σύμφωνα με τον Geertz (2003), περιγραφές του υπό διερεύνηση φαινομένου.
3. Ο Flick (2006) υποστηρίζει ότι το τρίτο σημαντικό θεωρητικό ρεύμα που διαμορφώνει το μεθοδολογικό πλαίσιο της ποιοτικής έρευνας είναι η ψυχανάλυση.
4. Η δημοτικότητα της έννοιας του «παραδείγματος» στις κοινωνικές επιστήμες ως ένας τρόπος να συνοψίζει κανείς τις πεποιθήσεις των ερευνητών όσον αφορά τους τρόπους προσέγγισης της ερευνητικής διαδικασίας και γενικότερα της παραγωγής της γνώσης οφείλεται στο κλασικό βιβλίο του Thomas Kuhn *Η Δομή των Επιστημονικών Επαναστάσεων* (1981, 1996/1962). Μια δυσκολία, όμως, που συνήθως συναντά κανείς στη βιβλιογραφία είναι η πολυσημία του όρου, γεγονός που οφείλεται μεταξύ άλλων και στους διαφορετικούς τρόπους που ο ίδιος ο Kuhn χρησιμοποίησε τον όρο στο βιβλίο του. Από τις αναλύσεις του, για παράδειγμα, ο Masterman (1970) βρήκε πάνω από 20 τρόπους χρήσης του όρου στο βιβλίο του Kuhn. Ο Kuhn προσπάθησε να απαντήσει σε αυτή την ασάφεια και πολυσημία του όρου εξετάζοντας το θέμα διεξοδικά σε ένα «Υστερόγραφο» που πρόσθεσε στις

μεταγενέστερες εκδόσεις του έργου του (βλ. Kuhn, 1970 και επίσης 1974). Αν και ο ίδιος ο Kuhn έτεινε να αποφεύγει τη χρήση του όρου «παράδειγμα» στο ύστερό του έργο (π.χ., 2000) δεν υπάρχει αμφιβολία ότι σήμερα είναι μια θεμελιώδης έννοια στις κοινωνικές επιστήμες. Ο Morgan (2007: 50-54), θέλοντας να βάλει μια τάξη στο ζήτημα για τους δικούς του πραγματιστικούς λόγους σε συνδυασμό με τις MM/ME, διέκρινε τέσσερις διαφορετικές ερμηνείες της έννοιας του «παραδείγματος» θεωρώντας την τέταρτη εκδοχή την πιο κατάλληλη και που ο Kuhn (1970) προτιμούσε ιδιαίτερα. Και στις τέσσερις αυτές εκδοχές το «παράδειγμα» είναι ένα μοιρασμένο σύστημα πεποιθήσεων που επηρεάζει το είδος της γνώσης που οι ερευνητές αναζητούν και επίσης το πώς αυτοί ερμηνεύουν τα δεδομένα που συλλέγουν. Αυτό που διαφοροποιεί τις τέσσερις εκδοχές είναι το επίπεδο γενικότητας αυτού του συστήματος πεποιθήσεων. Οι τέσσερις αυτές εκδοχές ή ερμηνείες του «παραδείγματος» που περιγράφονται από τις πιο γενικές στις πιο ειδικές είναι οι ακόλουθες:

- Τα «παραδείγματα» ως κοσμοθεωρίες. Πρόκειται για όλους τους διαφορετικούς τρόπους αντίληψης, σκέψης και βίωσης του κόσμου, συμπεριλαμβανομένων και των πεποιθήσεων που αφορούν τα ήθη και τις ηθικές και αισθητικές αξίες.
- Τα «παραδείγματα» ως μεταφυσικές. Πρόκειται για την παραδοσιακή έννοια των «παραδειγμάτων» ως ένα σύνολο διακριτών οντολογικών, επιστημολογικών και μεθοδολογικών παραδοχών. Πρόκειται για τις πεποιθήσεις σχετικά με τη φύση της πραγματικότητας, της γνώση και των αξιών.
- Τα «παραδείγματα» ως ιδεώδη μοντέλα. Πρόκειται για τα «καλύτερα» ή τα «τυπικά» υποδείγματα λύσεων που δείχνουν για το πώς, για παράδειγμα, θα μπορούσε να διεξαχθεί η έρευνα σε ένα επιστημονικό πεδίο.
- Τα «παραδείγματα» ως μοιρασμένες πεποιθήσεις σε ένα επιστημονικό πεδίο. Πρόκειται για τις «μοιρασμένες πεποιθήσεις σε μια κοινότητα ερευνητών» (Morgan, 2007: 53), για «τα μοιρασμένα συστήματα πεποιθήσεων που επηρεάζουν τα είδη της γνώσης που οι ερευνητές αναζητούν και στο πώς ερμηνεύουν τα δεδομένα που συλλέγουν» (Morgan, 2007: 50). Πρόκειται δηλαδή, για το «τι τα μέλη μιας επιστημονικής κοινότητας μοιράζονται» (Kuhn, 1970: 176) σχετικά με τον ερευνητικό σχεδιασμό, τις διαδικασίες διατύπωσης των ερευνητικών ερωτημάτων, τις διαδικασίες συλλογής και ανάλυσης των δεδομένων, τις μεθόδους έρευνας, τις τεχνικές μέτρησης, κτλ.

Αξίζει να αναφερθεί εδώ το πρόσφατο έργο του Denscombe (2008), το οποίο συμπληρώνει τις αναλύσεις του Morgan (2007) που αναφερθήκαμε πιο πάνω, εξετάζοντας ιδιαίτερα τη φύση της επιστημονικής κοινότητας και το πώς αυτή εργάζεται κάνοντας χρήση τέτοιων ιδεών όπως η μοιρασμένη ταυτότητα, τα κοινά ερευνητικά προβλήματα, τα κοινωνικά δίκτυα, η διαμόρφωση της γνώσης και οι άτυπες ομάδες. Οι ιδέες αυτές του Denscombe είναι πολύ χρήσιμες για να κατανοήσει κανείς το πώς το επιστημολογικό «παράδειγμα» και ο θεωρητικός προσανατολισμός επηρεάζουν τις αποφάσεις των επιστημόνων στα διάφορα στάδια της ερευνητικής τους εργασίας και επίσης για το πώς θα μπορούσαμε να επωφεληθούμε από τον διεπιστημονικό διάλογο και τις διαλογικές διαδικασίες μάθησης για τη μείξη των διαφορετικών προσεγγίσεων και τη συγκρότηση πιο ολιστικών προοπτικών για τη γνώση σπάζοντας τον κατακερματισμό και τις επιμέρους επιστημονικές οριοθετήσεις.

5. Στην περίπτωση ενός αγάλματος, για παράδειγμα, σε αντιστοιχία με τους τέσσερις τύπους αιτιότητας του Αριστοτέλη έχουμε: πρώτα την ύλη (την υλική αιτιότητα), το ακατέργαστο υλικό (το μάρμαρο, το μέταλλο κ.ά.) από το οποίο κατασκευάστηκε, τη μορφή (την τυπική αιτιότητα) που έλαβε για να γίνει το συγκεκριμένο άγαλμα, την ενέργεια (την ποιητική αιτιότητα) που κατέβαλε ο καλλιτέχνης, ώστε το ακατέργαστο υλικό να προσλάβει τη μορφή του αγάλματος και, τέλος, τον σκοπό (την τελική αιτιότητα), την πρόθεση του καλλιτέχνη να κατασκευάσει το συγκεκριμένο άγαλμα. Η πιο σημαντική μορφή αιτιότητας, σύμφωνα

με τον Αριστοτέλη, είναι η τελική αιτιότητα γιατί από αυτήν εξαρτάται το τελικό αποτέλεσμα του έργου ενός καλλιτέχνη, από την πρόθεσή του για το τι επιδιώκει τελικά να δημιουργήσει.

6. Οι ποσοτικές μέθοδοι, που κυριαρχούν στο θετικιστικό «παράδειγμα», εδράζονται σχεδόν καθολικά σε αυτή τη στενή ερμηνεία της ποιητικής αιτιότητας. Στην ψυχολογική έρευνα ευρύτατα διαδεδομένο είναι το πείραμα, όπου απομονώνεται μικρός αριθμός μεταβλητών (ανεξάρτητων και εξαρτημένων) σε ένα κλειστό σύστημα (το εργαστήριο) με στόχο τη διερεύνηση των επιδράσεών τους. Για την ανάλυση και ερμηνεία των πειραματικών δεδομένων, βασιζόμαστε σχεδόν αποκλειστικά στη λογική του ελέγχου σημαντικότητας της μηδενικής υπόθεσης και στην επαγωγική στατιστική. Μπορούμε να ελέγξουμε τις υποθέσεις μας με την επαγωγική στατιστική αν: (α) οι υποθέσεις είναι διατυπωμένες με τη μορφή των κατευθυνόμενων σχέσεων μεταξύ των αξιόπιστων, έγκυρων μετρήσεων ολιγάριθμων μονοδιάστατων μεταβλητών, (β) ο πειραματιστής χειρίζεται την αιτιώδη μεταβλητή και (γ) όλες οι άλλες μεταβλητές διατηρούνται (1) σταθερές, (2) ελέγχονται στατιστικά ή (3) αν κατανέμονται εξίσου στις διάφορες συνθήκες με τυχαίο (συμπτωματικό) τρόπο. Το βασικό πρόβλημα του πειραματικού «παραδείγματος», που συχνά συζητείται στις εναλλακτικές προσεγγίσεις, είναι το ζήτημα της οικολογικής του εγκυρότητας, το γεγονός ότι το τι «γνωρίζουμε» το γνωρίζουμε μόνο στο πλαίσιο αυτών των παραδοχών και εργαλείων και ότι η γνώση είναι έγκυρη μόνο στον βαθμό που ασπαζόμαστε τις συγκεκριμένες παραδοχές.